AŞK
BÖYLE YAŞANIR

HALİT ERTUĞRUL

NESİL

Halit ERTUĞRUL

Aşk Böyle Yaşanır

Nesil Yayınları

Aşk Böyle Yaşanır
HALİT ERTUĞRUL

Yayın Yönetmeni: Selahattin Arslan
Editör: İsmail Fatih Ceylan
Mizanpaj: İsmail Ceylan
Kapak: Mesut Sarı
Üretim: Ali Osman Macit

ISBN: 975-8499-80-7
Baskı: Mart 2005
Baskı-GU: Nesil Matbaacılık
NESİL YAYINLARI Sanayi Cd. Bilge Sk. No: 2
Yenibosna 34196, Bahçelievler/ İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25 pbx
Faks: (0212) 551 26 59

İnternet: www.nesilyayinlari.com
e-posta: nesil@nesilyayinlari.com

Eğitimci-yazar **Halit Ertuğrul**, 1956 yılında Adıyaman'ın Besni ilçesinin Şambayat Nahiyesinde dünyaya geldi. İlkokulu doğduğu yerde, Ortaokul ve Öğretmen Okulu'nu da Kırşehir'de okudu.

Daha sonra Niğde Eğitim Enstitüsü ve Gazi Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümü, Eğitim Yönetimi ve Denetimi Anabilim Dalı'ndan mezun oldu.

Cumhuriyet Üniversitesi, Kamu Yönetimi, Yönetim Bilimleri Bölümü'nde YÜKSEK LİSANS;
Sakarya Üniversitesi, Sosyoloji Bölümü'nde de DOKTORA çalışmalarını tamamladı.

Yurdun çeşitli yerlerinde ilkokul öğretmenliği, okul müdürlüğü, Millî Eğitim Şube Müdürlüğü ve Millî Eğitim Müdürlüğü görevlerinde bulundu. Millî Eğitim Bakanlığı merkez teşkilâtına geçerek, Kurul Uzmanı ve Bakan Danışmanı olarak çalıştı. Akademik çalışmalarını tamamlayan Halit Ertuğrul, çeşitli üniversitelerde yöneticilik ve öğretim üyeliği yaptı.

Meslek hayatı boyunca, eğitim ve kültür alanında elliye yakın kitapları ve çok sayıda da makale ve yazılan yayınlandı. Kitapları çok sayıda ödül aldı ve çeşitli dillere çevrildi. Ayrıca, kitaplarının bazıları da, Milli Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından tavsiye edildi.

Yayınlanan kitaplarından Kendini Arayan Adam, Düzceli Mehmet, Aysel, Selim ve Hande, Canan gibi eserleri baskı rekorları kırdı.

Okuyucularıyla çok yakın bir iletişim içinde olan Halit Ertuğrul, her gün onlarca mektup, telefon, e mail ve mesaj almaktadır.

Halit Ertuğrul evli ve iki çocuk babasıdır.

www.halitertugrul.com
e-mail:halitl956@ttnet.net.tr

YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- Kendim Arayan Adam
- Kendimi Buldum
- Düzceli Mehmet
- Aysel
- Aşk Böyle Yaşanır Yeni Bir Hayat
- Dünyayı Ağlatanlar
- Uçurumdan Dönüş
- Gençlik Mektupları
- Adım Adım Evlilik
- Ailede ve Okulda Çocuk Eğitimi
- Kültürümüzü Etkileyen Okullar
- Dünyama Bahar Geldi
- Eğitimde Bediüzzaman Modeli
- Kendimizi Nasıl Yetiştirelim
- Öğrencinin Başarı Kavuzu
- Öğretmenin Basan Havuzu
- Siz Kimsiniz?
- Çocuğumu Bana Verin
- Selim ve Hande
- Kitap Okumada Yeni Teknikler
- Canan
- Bilimsel Çalışmada Yeni Teknikler
- Emre
- Okuyuculardan ibretli Mektuplar
- Günümüzden Hizmet öyküleri
- Öğretmenlerden Hizmet Öyküleri
- Kendini Arayan Kadın
- Aradığını Bulan Kadın
- Gizemli Davet
- Üniversite Sınavını Nasıl Kazandım?

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

"Aşk", baş tacı edilecek, kalbin en temiz yerinde saklanacak bir duygu iken; maalesef onu ayağa düşünenler oldu. Aşklarını ayağa düşüren insanlar ise, ne yazık ki kendileri de ayağa düştü.

"Aşk" diye ete-kemiğe sarılanlar, "aşk" diye her türlü değerleri ayaklar altına alanlar, aşktan nasipsiz insanlardır. Çünkü aşk insan ruhunu temizler, olgunlaştırır, kişiyi ulvi duygularla donatır.

Günümüz insanının ve özellikle de günümüz gençlerinin en fazla problem yaşadığı konuların başında "aşk" gelmektedir.

Okuyucularımdan bana ulaşan mektupların önemli bir kısmı, "aşk" konusuna yer vermekte, aşkla ilgili hatıralar, acı-tatlı olaylar sunmakta ve bilgiler istemektedir.

"Aşk Böyle Yaşanır" kitabı; "aşk" diye yanlış ilişki içinde olan ve çok zaman da bu uğurda kişilik değerlerini yitiren bazı insanlara örnek olması, dileğiyle hazırlanmıştır.

Bu kitap; baştan sona kadar yaşanmış ve nefes kesen ibretli olaylarla doludur. İnanıyorum ki bu kitabı okuyan bir insan asla yanlış bir "aşk" yaşamayacaktır.

Kalbinizde, ailenizde ve çevrenizde pırıl pırıl, dupduru bir sevgi bağının oluşması dileğiyle... İmanınız ve insanlığınız aşkınız olsun.

LEYLA İLE MECNUN EFSANESİ GİBİ

Göz yaşlarımı sile sile bir hal olmuştum. O güne kadar kalbimin böylesine dayanılmaz bir heyecan içinde çarptığını hiç hatırlamıyorum. Anlatılan olaylar o kadar yakıcı ve o kadar hazindi ki, dayanmak mümkün olmuyordu. Bu aşk hikâyesi dünyamı allak-bullak etmişti.

İnanılmaz bu olaylar serüveninde bazen göğüs kafesim daralıyor, bazen de ibret ve hayret içinde "Allah Allah, bu kadar da oluyor ha" diye kendi kendime mırıldanıyordum. Çünkü yaşanan bu gerçek aşk hikâyesi, çok etkileyici, çok çarpıcı ve çok düşündürücüydü. Bu yüzden "Gerçek aşk, böyle yaşanır" demekten kendimi alamıyordum. Sanki ünlü Leyla ile Mecnun efsanesi yeniden yaşanıyordu.

Dayanamadım.

- Dur, Allah aşkına, dedim. Bu anlatılanlar öyle basit şeyler değil. Bunları dinleyenler de birkaç kişiden ibaret kalmasın. Bu tertemiz, dupduru aşk hikâyesine, "aşk" diye her türlü rezaleti yaşayan günümüz insanlarının çok ihtiyacı var. Bu gerçek aşkı, onlar da duymalı ve dinlemeli ki "Aşk dediğin böyle yaşanmalı, bizimki aşk değil, insan pazarlama" diyebilsinler.

Kazalardan, felaketlerden ve çeşitli hastalıklardan dolayı yatağa mahkûm olmuş, altın kalpli pırıl pırıl bir erkekle; melekler gibi tertemiz bir hanımın yürekler yakan bir dramdaki aşklarını not etmeye karar verdim. Çünkü bizi saatlerdir ağlatan bu aşk öyküsü, "aşk" diye hayatı zehir edenlere sunulmalıydı. Sunulmalıdır ki, gerçek aşkın büyüsü, sihiri ve hazzı anlaşılsın.

Yatağa mahkûm olmuş tığ gibi delikanlı ile, bir namus ve sevgi abidesi genç bir hanımın anlattıkları "Gerçek aşk hikâyesi"ni dinlemeye başladık.

HİKMET İLE İFFET

Dayanabilenler buyursun...

Evin beyi Hikmet, o tatlı ve masum üslubuyla anlatmaya anlatıyordu:

- Hocam ben hanımımla hemşehriyim. Aynı mahallede büyüdük. İlkokulda, ortaokulda beraber okuduk. Hanım ortaokuldan sonra okumadı. Ben ise liseye devam ettim.

Hanım tarafı mahallenin en zenginiydi. Biz ise, tam tersine en fakiriydik. Yani bırak bu hanımla evlenmeyi hayal etmek, onların evlerinin önünden bile geçemezdik. O kadar çok farklı hayat düzenimiz vardı.

Allah için hanım da çok güzeldi. O çevrede dan daha güzel bir kız yoktu. Ben ise, esmer, garip ve kendisine çok iyi bakamayan sıradan birisiydim. Bu iki tarafın nasıl olup da bir araya gelmesine ben de şaşırıyorum. Demek ki, Allah yazınca, "ol" deyince, her şey oluyor.

Ortaokul son sınıftayken bizim hanıma karşı içten içe bir sevgi ve bir ilgi duyuyordum. Ama bunu açıktan belli etmem ne mümkün? O kim, ben kimim? Sonra ailesi duysa bizi parçalar, oralardan sürgün eder. Çünkü onların çevresi çok, belâlı insanları var, mal-mülk çok fazla, istediklerini yaptırırlar.

RÜYA GÖRMÜŞTÜK

Ortaokulu bitirdiğim yıl bir rüya görmüştüm. Rüyamda bir yaşlı adam bana "oğlum" dedi. Sen bu kızı alacaksın. Ama çok zor olacak. O kızdan vazgeçme, o kız dünya iyisi bir kızdır."

Uyandım, çok şaşırdım. Bu ne biçim bir rüyaydı. Hani adı rüya ya, olmazları oldu eden, bir rüya işte...

İnanmak şöyle dursun, hayal bile edemezdim. Nasıl edeyim? O kızın bu halimle bana varması, bana varmak istese bile, bana vermeleri imkânsız. Duysalar kargalar bile güler.

Hani hanımı içten içe seviyorum ya? Çocukluk işte... Biraz da bir ümit oluşmuş olacak ki, rüyayı rahmetli anama anlattım.

Anam çok kızdı.

- Sakın ha oğlum, dedi. Böyle bir şey varsa derhal unut. Kimselere de söyleme. Başımıza belâ gelir ve kan çıkar.

Biz kimiz, onlar kim? Akla kara, uzunla kısa, aydınlıkla karanlık bir araya gelir mi? İşte bu da öyle... O kıza yüksek adamlar, zenginler talip olur. Haddimizi bilelim, ağır oturup, ağır kalkalım.

Hanım da şimdi Allah için ayrı, farklı bir kızdı. Çok ama çok iyilere lâyıktı.

- Yani siz iyi değil misiniz? Diye gülüştük.

- Böyle iyilik mi olur hocam, diyerek mağdur haline bakıp, gözleri doldu.

Yanında hazır vaziyette bekleyen hanımı hemen devreye girdi.

- Sen benim hem ağamsın, hem paşamsın. Ben başka iyileri ne yapayım? Seni bana Allah yazdı. O ki en iyisini yazar.

Bu çok anlamlı duygu yoğunluğu karşısında yeniden gözlerimiz nemlenmişti.

Devam etti...

- Hanım, okulun en terbiyelisi, en çalışkanı ve en gösterişlisiydi. Öyle cırt-pırt birisi değildi. Sormadan cevap vermez, öyle oldum olası şeylere karışmaz, hoşa gitmeyen ve göze batan çirkin bir davranışı olmazdı.

Öğretmenlerimiz hanıma "hanım-hanımcık" derlerdi.

- Ya siz? Diye sordum.

- Yahu ben öyle bir çocuktum işte... Göze çarpmayan, işe yaramayan, hele hanımın dengi hiç olmayan birisiydim.

Ama Allah nasip etti işte... Ama ne büyük maceralar yaşadık ki, anlat anlat bitmez...

Ha şunu unuttum.

Benim rüya gördüğüm gece, aynı rüyayı hanım da örmüş.

Hele anlat da hocam dinlesin... Adı da "İffet" olan dr iffet, bir namus ve bir nezaket örneği evin hanımı, kocasının ısrarı karşısında utana sıkıla anlatmaya başladı.

- Evet aynı gün, aynı gece bir rüyada ben görmüştüm.

Beyimin anlattığı gibi bir yaşlı adam gördüm.

SİZ BİRBİRİNİZLE EVLENECEKSİNİZ

- Kızım, dedi. Sen o çocukla evleneceksin. Allah sana böyle bir imtihan verdi. Ama imtihanın sonu hayırlı olacak. Çok acılar çekeceksin ama korkma yardımcın Allah'tır.

Ben de bu rüyadan çok etkilenmiştim. O zaman ben de beyime karşı bir sevgi duyuyordum. Ondan daha fazla göze görünümlü olanlar dururken niçin bu çok fakir bir aile çocuğuna bu ilgiyi duyuyordum ama bilmiyordum. Hiçbir geçerli neden yoktu.

Yalnız benim bir tavrı çok hoşuma giderdi. Çok dürüst ve asla yalan söylemezdi. Bir de çok fakir bir aile çocuğu olduğu için devamlı kendi dünyasında ve mahcubiyet içinde olurdu.

Beyimin elbisesinin eskimiş olduğunu ve ayakkabısının da yırtığını görünce çok acırdım. Hep harçlığımı onunla paylaşmak isterdim ama cesaret edemezdim. Şimdi Rabbim birlikte bir hayatı paylaştırıyor. O isterse her şey olur.

Hanım sustu, gözleri önemli şeylere doğru daldı, gitti. Zihninde bizimle paylaşmadığı çok önemli konular olduğu belliydi.

- Daha sonra olaylar nasıl gelişti? Diye evin beyi Hikmet'in konuşmasını istedik

- Olaylar çok, acılar daha çok, diyerek bıraktığı yerden konuşmaya başladı.

İLK KONUŞMA

Ben liseye başladım. Hanım da ortaokuldan sonra okumadı. Onun abisinin birisi İstanbul'da oturuyordu. Hanımı da yanma götürdü. Bu arada benim de abim İstanbul'da çalışmaya gidince, ben de onunla birlikte gittim. Hem lisede okuyordum, hem de abimle birlikte sıva ve duvar işçiliği yapıyorduk.

Tabiî bu arada hanımla görüşemiyorduk. Zaten öyle birbirimize gördüğümüz rüyaları anlatarak aşklarımızı anlatmamıştık. Yani birbirimize âşık olduğumuzdan, diğerimizin haberi yoktu.

O büyük Rabbim bizi bir hastanede buluşturdu. Yazın çalışırken benim ayağıma çivi batmıştı. Biz de gerekli bakımı yapamayınca ayağımız şişti. Tedavi için bir özel hastaneye gittim. Gittim ki, ne göreyim hanım orada... Ama yanında yengesi de var. Yengesi benim kim olduğumu bilmiyordu. Çünkü o bir İstanbul kızıydı.

Ama şu işe bakın ki hanım benim İstanbul'a geldiğimi de bilmiyordu.

Ben önce görüşmek istemedim. Tenhalaşsın istedim. Ama o beni gördü. Beni görünce nasıl heyecanlandı, nasıl gülleri açtı, yüzünde gülücükler oluştu.

O da benim peşimde, benim için buraya kadar gelmiş olduğumu tahmin etmiş.

Yanıma doğru bir hamle yaptı. Ben de bundan cesaret aldım. Yahu korkuyorum. O bir zengin kızı ona sokulan yanar, vallahi...

Bu esprisine gülüştük yine...

Eşi İffet hanıma döndüm.

- Öyle mi yenge? Diye sordum. Gülümseyerek baş salladı.

- Öyle, dedi. Hikmet’i görünce şok oldum. Ne yapacağımı şaşırdım. Ben de benim peşimden buralara kadar gelmiş zannettim.

- Peki hiç konuşmadınız mı? Hikmet bey araya girdi.

- Haydi anlat, anlat, utanma.

- Konuştuk. Benden adres ve telefon numarası aldı. Niçin geldiğini anlattı. O kadar.

- Yani birbirinize sevginizi ifade edemediniz mi? Bu sefer Hikmet Bey sözü aldı.

- Nerde hocam o yürek bizde... Yalnızca o yakınlık, o sıcaklık ve o bakışmalarda bir şeyler anladık.

- Peki sonra ne oldu?

- Ne olacak aşk bacayı sardı. Gece gündüz hayaller, planlar ve bir daha nasıl görüşmenin hesapları başladı.

-Görüştünüz mü peki?

-Bir defa daha...

İLK MEKTUP

Evlerine telefon ettim, İffet çıktı. Kendimi tanıttım. Hal-hatır sordum. Ama heyecandan ne o, ne de ben bir şey konuşabildik.

Yalnızca, "Bir saate kadar evinizin yanında olacağım aşağı in de sana bir emanet vereceğim," dedim

Hanım çok zekiydi. Allah için... İnanın "Ne emaneti?" diye sormadan. "Peki" dedi, telefonu kapattı.

-Peki ne emanetiydi?

Hikmet Bey, tatlı bir kahkaha attı.

-Hocam ne emaneti olacak? Mektup tabiî...

-Madem bu aileden bu kadar korkuyordun, nasıl cesaret ettin buna?

-Vallahi bilemiyorum. Cahillik işte... Halbuki bir yakalansam kesin benim pestilimi çıkarırlar.

Buluştuk. Ama korkudan hiç konuşamadık. Yalnızca mektubu verdim, o da aldı, o kadar...

Sonra tepkisini öğrenmek için yine telefon ettim. Yine bizimki çıktı.

Korkudan tir tir titriyordum. Bir kelime bile edemiyordum.

Yalnızca,

- Nasılsın? İyi misin? Dedim. Bizimki de;

- Ayağın nasıl oldu? diye sordu. Baktım iyi... İşler yolunda.

Hanım çok şefkatliydi. Ayağımın yara olması onu :ok üzmüştü. Hep benim zavallılığımı, eksiğimi ve noksanımı düşünürdü. Çok olgundu çok... Allah razı olsun.

Bu arada hemen İffet Hanıma döndüm.

BU BAŞKA BİR AŞKTI

- Yenge, dedim. O yaşta aşk, sevda, hayal ve evlilik heyecanı gibi gençliği cezbeden şeyler dururken, neden yaşından beklenmedik bir olgunluk içindeydiniz? Bunun sebebi neydi?

- Estağfurullah, diye mütevazı bir giriş yaptı. Hikmet abartıyor. Ben öyle çok mükemmel biri değildim. Ama Allah, Hikmet için bana öyle bir şeyi vermişti ki, onun her şeyinden ben sorumluyum gibi, hep onu düşünür ve onun problemleriyle zihnimi yorardım.

Sanki onu kollamak, onu gütmek ve onu himaye etmek asıl görevim gibi, onun için titrerdim.

Ne yiyor, nerede çalışıyor, harçlığı var mı, hasta mı, başına bir şey mi geldi gibi bir tedirginlik içinde olurdum.

Yoksa konuşalım, gezelim, birbirimize aşk hikâyeleri anlatalım ve evlilik hayalleri kuralım gibi fantezileri hiç yaşamadım. Bir ilgi de duymadım. Benim kalbimi ve dünyamı dolduran Hikmet'in kendisi ve zor durumdaki hayatiydi.

İffet hanım müthiş şeyler anlatıyordu. Aşkın bu türü ne görülmüş, ne de duyulmuştu. Sanki Cenab-ı Hak İffet Hanımı Hikmet'in mağduriyetine hazırlıyordu. Önce ona bu duyguyu vermişti.

İffet hanım devam etti:

- Bu arada benim hayatımı değiştiren, belki de daha da olgunlaştıran bazı gelişmeler oldu.

TÜRKÇE ÖĞRETMENİ, RİSALELER'İ TANITTI

Aynı apartmanı paylaştığımız Türkçe öğretmeni bir bayan vardı. Kapalı ve dindar bir hanımdı. Bu vesileyle tanıştık.

"Gel seni de hanımlar sohbetine götüreyim" dedi. Sohbet de bir alt kattaymış. Yengemle birlikte gittik.

Orada genç kızlar, öğrenciler, hanımlar Kur'an tefsiri okuyorlardı. Bediüzzaman Said Nursi'nin kitapları olan Risale-i Nurları...

Türkçe öğretmeni, Allah razı olsun bizimle ilgilendi. Namazlarımıza başladık, Kur'an okumasını öğrendik, kapandık.

İçime dolan Allah korkusu, iman ve kulluk görevleri bana hayatı daha anlamlı hale getirdi. Artık her olayın, her gelişmenin benim için bir değeri, bir hikmeti vardı.

Kendimi Allah'ıma teslim ettim. Yani bütün olacaklara karşı teslim oldum ve Allah'a sığındım. Zaten olaylar da ondan sonra patlak verdi. Bir anlamda Yüce Rabbim beni çetin imtihanlara hazırlamıştı.

Aynı şeyleri üç aşağı beş yukarı Hikmet'te yaşadı.

İffet Hanımın anlattığı olaylar ne kadar ince, ne kadar ibretli ve ne kadar hayret uyandıracak konulardı. En önemlisi de İffet Hanımın bu olayları anlayacak, yorumlayacak ve dersler çıkaracak olgunlukta olmalıydı.

Benzer olaylarla karşılaşan Hikmet'e döndüm.

KENDİNİ ARAYAN ADAM KİTABINI OKUDUM

- Sizin ki nasıl oldu? diye sordum.

- Hocam sorma... Allah bizi öyle bir imtihana hazırlıyordu ki, anlat anlat bitmiyor. Biz de olayların akışını görünce hayret edip, parmak ısıtıyorduk.

Allah bin kere razı olsun. Beni de lisede Matematik öğretmenim kurtardı. Yaşıyorduk ama öylesine amaçsız, anlamsız... Allah, din, iman dededen babadan kalan geleneksel değerler gibiydi. Öyle çok ciddi bir inancımız ve tesirli bir imanım yoktu. Oruçlarımızı tutuyorduk. Bazen de cumalara gidiyorduk o kadar.

Matematik öğretmenim bana ilk olarak Kendini Arayan Adam isimli bir kitap vermişti. Okudum, çok hoşuma gitti. O kitabı okuyunca hocam, inancım yeniden tazelendi. Hemen namazlarıma başladım. Allah'a tövbe ve istiğfara başladım. Sonra da Matematik öğretmenimin yardımıyla sohbetlere başladık. Risale-i Nur kitaplarını tanıdık. Allah'a şükür dinimiz, imanımız tazelendi. Başı boş hayatımıza bir anlam, bir düzen geldi.

Hocam şu Allah'ın işine bakın ki, hanımım Türkçe öğretmeni tarafından sohbete götürüldüğü ilk gün de, ben de ilk sohbete gitmişim. Sonra hanımla hesapladık aynı güne denk geliyor.

Hikmet Beyin anlattıkları ne kadar enteresan ve ne kadar ibretliydi. Hey büyük Allah'ım sen hikmetini sunmak için neleri gösteriyorsun? Nelerle dersler veriyorsun? Şaşılacak olaylardı bunlar...

İFFET'İ MEMLEKETE GÖTÜRDÜLER

Hikmet Bey hayret ve ibret dolu maceralarını anlatmaya devam ediyordu.

- Hanım, memlekete döndü. Bu öyle ani oldu ki, o da şaşırdı, biz de şaşırdık.

Benim daha okulumun bitmesine bir yıl vardı. O orada, ben burada işler birbirine girdi.

Biz tabiî bu ilişkimizi kimseye söyleyemedik. Ne onun tarafından, ne de benim tarafımdan birisinin haberi yoktu.

Ama benim bir korkum vardı. Eşim memlekete gidince, onu isteyenleri sıraya girer, onlar da beğendiklerine verirlerdi.

Görüşemeden ayrıldık. Zaten artık eşim "günah olur, yalnız bir arada bulunmayalım" diye titriyordu.

Ondan sonra birbirimize bir iki mektup gönderdik.

Sonra bir mektup daha geldi. İşte o mektup dünyalarımızı alt-üst etmişti.

Eşim mektubunda "İsteyenlerim var. Beni verecekler, çaresizim. Allah'a yalvarmaktan başka bir şey yapamıyorum" diyordu.

Benim hayat bitti orada... Ağla, ağla, ağla... Elimden bir şey gelmiyor.

Mecbur oldum abime söyledim. Abim ne yapacak? Elinden ne gelir? Daha benden büyük iki abim bekar. Gidip benim için nasıl kız istesinler. Ben ise, lise sondayım. Sonra istesek bile vermeleri imkânsız.

Sabaha kadar Allah'a yalvarıyorum, göz yaşı döküyorum, bir çıkış yolu arıyorum.

Tabiî en zor günleri İffet yaşamış.

- Nasıl oldu bu olay yenge? Diye İffet Hanıma döndüm.

O, masum, edepli ve hanım hanım sesiyle anlatmaya başladı.

- Çok zor günlerdi. Mevlâ'm bizi çok zor şartlarla bir imtihana tabiî tutmuştu, bizi deniyordu.

BABAMIN ZORLA VERMEK İSTEDİĞİ ADAM KAZADA ÖLMÜŞTÜ

İsteyenlerim vardı. Babam ise, onların içinde zengin bir ailenin oğluna verecekti.

Ben babama ve abilerime evlenmek istemediğimi söyleyemedim. Ama anneme ve yengelerime ağlayıp, yalvarıyordum.

Annem de dayanamadı, babama söyledi. Babam ise, çok kızdı.

- Ben söz verdim, dedi. Seni gelin edeceğim. Bu iş bitmiştir. Bu işin olmaması için ya senin ya da benim ölmemiz lâzım. Başka türlü olmaz.

Günlerce sabahlara kadar seccademin başına geçtim, gözyaşı döktüm, Rabbime yalvardım. Bütün aile beni gözden çıkarmıştı. Ama benim Rabbim vardı, her şeyi gören ve duyan. O kalbimin ateşini, aşkımı ve sevdamı biliyordu. Kainatın sahibi Mevlâm benim tek dostum, tek sığmağım ve tek rica kapımdı.

Ailelerimiz benim için planlar yapadursun, Rabbim öyle bir plan yaptı ki, bütün planları altüst etti.

İffet hanım heyecanlanmış, o anı, o duyguyu tekrar yaşıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar, anlattığı olayın en doğru, en iyi tanığıydı.

Nefesimizi tutmuş, İffet hanımın duygu yüklü anlatışını izliyorduk.

- Ben resmen istemeye geldiler. O gece hayatımın en zor gecelerinden birisiydi. Sonuçta formaliteler yerine getiriliyordu. Babam beni vermeyi aklına koymuştu.

"Allah'ım, dayanamıyordum. Ne olursun beni düğün gününe çıkarma, beni Hikmet'imden ayırma," diye yalvarıyordum.

Çok şükür ayırmadı. Çünkü Rabbim, her masumun sahibi, her zalimin düşmanıydı.

O gece... Yani beni istemeye gelen kafilenin şehre döndüğü o gece... Rabbim "ol" deyince neler olmaz ki...

O gece bizim evden ayrılan üç taksi, yolda kaza yapıyor. Taksinin ikisi birbiriyle yarışırken birbirlerine çarpıyorlar arkadan gelen üçüncü taksi de onlara çarpıyor.

Üç taksi de bulunan on dört kişiden yalnızca bana talip olan o genç ölüyor. Ne diyeyim, adamın bunda suçu yok. Rabbim ömrünü bitirmiş. Ama öyle bir zamanda bitiriyor ki, tam bizi kurtaracak şekilde...

Mevlâ bir işe girerse akan sular durur.

İffet hanım yeniden duygulanıyor, göz yaşlarını elinin tersiyle siliyor.

Ya biz... Bu inanılmaz olaylar karşısında ürperiyoruz, titriyoruz âdeta... Bu ne samimiyet, bu ne teslimiyet ve bu ne büyüklük ki, Cenab-ı Hak, bu kulunu âdeta ipten alıyor. Hey Allah'ım sen neye kadir değilsin ki?

İffet Hanım, çay için kalkınca, Hikmet Bey konuya devam etti.

- Tabiî bu ölüm olayı olunca, babası bir müddet İffet'e talip olanları geri çevirmiş, adamlara ayıp olmasın diye...

Ama el adamı durur mu? Zengin aile, güzel, ahlâklı ve namuslu kız... Kim istemez bu avantajı elde etmeyi...

AYAKLARIMI KESTİLER

Ben de dönmeyi düşünüyordum. Artık okulum bitmişti. Memlekette İffette mektuplar dışında haberleşemiyorduk. Ama, anlattığı o kaza olayını duyunca çok sevinmiştim. Adama Allah rahmet etsin. Tabiî onun için bir şey diyemeyiz.

Ben memlekete dönmek istiyordum. Ama abimin gönlü yoktu. Biraz çalış da harçlık çıkar ondan sonra dönersin, dedi. Tabiî bu arada üniversiteye de girecektim.

Üniversite sınavına kadar biraz çalışmayı kabul ettim. Sonra da sınava girip, memlekete gidecektim.

İstanbul'da, her sabah işe giderken, ana yoldan geçiyorduk. Baktım bir yaşlı kadın yol ortasında karşıya geçiyor. Bir kamyon da korna çalarak tam üstüne doğru geliyor. Altında kalacak, diye bir hamle yapıp, kurtarayım derken kendim kamyonun altında kaldım.

Ne olduğunu anlayamadım. Gözlerimi açtım ki, hastanedeyim. Ama alt tarafımı hiç hissetmiyorum. Elimi attım ki, iki ayağım da dizden aşağı yoktu. Kesmişler.

İşte o anı size anlatamam. Bütün dünyam yıkıldı. Bütün ümitlerim bitti, bütün hayallerim tükendi. Artık yaşamım, amacım hiçbir anlamı kalmadı.

İffet bir hayal gibi gözümün önünde, el sallayarak veda etti. Ve benden uzaklaşıp, gitti.

Hocam tam olarak ben bir canlı cenazeydim, yaşamıyordum artık.

Bu halimde nasıl yaşayacaktım? Üniversite hayalim İffet'le ilgili ümidim kül oldu. Artık beni kim kabul eder de adam yerine koyardı. Birden bir ümit, İffet'i alırım, diye düşünüyordum. Ama sakatlanınca o da bitti.

Allah kimseye bu ağır imtihanı yaşatmasın. Çok zor, çok zor... Bir taraftan gençlik, bir tarafta gelecekle ilgili planlar ve beni bekleyen bir kız, bir taraftan iki ayağını kaybetmiş bir mağdur insan...

Olaya nasıl bakarsan bak. Artık her şey benim için son bulmuştu.

İnanın hocam... O an eğer Allah'a ve ahirete imanım olmasaydı, kesin intihar ederdim, kurtulurdum.

İMDADIMA MATEMATİK ÖĞRETMENİM YETİŞTİ

Sağ olsun Matematik öğretmenim olayı duymuş, koştu geldi. Tam bir ay her gün hastaneye gelip, hem maddî ihtiyaçlarımı karşıladı, hem de Risale-i Nur kitaplarını getirip, okudu, teselli etti ve yeniden hayata dönmemi sağladı.

Ne yapalım, ondan geldi hoş geldi, safa geldi... Başka çıkış yolu yoktu.

O kadar yakıcı, yandırıcı ve müthiş olaylardı ki bunlar, biz dinlemeye dayanamıyorduk. Bu ağır imtihanı yaşayıp da büyük bir teslimiyet içinde Cenab-ı Hakk'a şükreden Hikmet Bey, bu haliyle bize unutulmaz dersler veriyordu.

- Biliyor musun hocam? Dedi. Benim yaşadığım olayları aynen İffet Hanım da hissetmiş.

- Öyle mi? diye İffet Hanıma döndüm, hayretle. Başıyla tasdik etti.

- Evet hocam, dedi. Aynen öyle oldu. Anlatmaya başladı tekrar.

- Benim, gelenlerden gidenlerden usandığım günlerdi. Her gün birisi istemeye geliyordu. Her gelene de "hayır" diyordum.

Annem bundan şüphelendi. "Yoksa kız, bir istediğin mi var? Niçin her geleni savuyorsun?" dedi.

Ben de olanları anlattım. Annem çok telâşlandı. "Aman abilerin, baban duymasın bizi öldürürler." dedi.

Annem doğru söylüyordu. Eğer bu gönül ilişkimizi duysalar, çok ama çok feci olurdu.

Yine işte böyle bunalımlı bir günümdü, Kuşluk namazımı kıldım, dua ediyordum. Sanki birden önümdeki duvar kalktı, koskocaman bir yol oldu. Yolu görür görmez, Hikmet'in kamyonun altında kaldığını görmem de bir oldu.

HİKMET'İN GEÇİRDİĞİ KAZAYI HİSSETMİŞTİM

Acıyla, çığlıkla fırladım yerimden. Annem koştu geldi. "Ne oldu?" diye sordu. Ben de anlattım.

"Eyvah" dedi. "Görüyor musun bu kız başımıza bir belâ olacak." Ağlamaya başladı, korkusundan...

Ben çok telâşlandım. Hikmet'ten bir haber alamıyordum. Okul bittiği için okula mektup gönderemiyordum. Telefonu olmadığı için telefon açamıyordum. Burada ailesinden de bir haber alamıyordum. Çünkü görüşemiyorduk.

Çok acı dolu günler geçti. Her gece, ama her gece bu acıyla sabahlıyordum.

Tabiî bu gördüğüm öyle bir hayaldi. Hikmet'in gerçek kaza geçirdiğini bilmiyordum.

- Peki nasıl öğrendin?

İffet hanımın bu soruya cevap vermeden, Hikmet Bey araya girdi.

- Hocam, dedi. Daha ondan önce bazı olaylar oldu. Onları da anlatayım da, İffet ondan sonra cevap versin. Anlatmaya başladı.

- Ben beş-altı ay yattıktan sonra iki ayağıma da protez taktılar. Sağ olsun Matematik öğretmenim olmasaydı, protezi de bulamayacaktık.

GEL DE BENİ KAÇIR

O günlerde hanımımın bir haberi ulaştı bana... Hanımımın evli bir arkadaşı vardı köyde... Onlar da İstanbul'a göçmüşlerdi... İffet onunla haber göndermiş, sağ olsun o kızın beyi de gelip beni buldu.

"İffet’i veriyorlar. Çok zor durumda. Gelsin de beni kaçırsın," diye İffet'in haberini verdi.

Şaşırdım, hem de çok... Tabiî İffet bu halimi bilmiyordu. Acaba bilse beni yine ister mi? diye düşünüyordum.

Halime bakmadan atladım arabaya, doğru memlekete... Gidip İffet'le görüşecektim. Eğer beni bu halimle kabul ederse, kaçıracaktım. Yoksa zaten her şeyi kaybetmiş ve ümidini yitirmiş bir adamdım. Ne yapayım oturur, Allah'ıma şükrederdim.

Ama bu yolculuk esnasında beni bir felâketin beklediğini biliyordum. Ya İffet benim bu halimi görünce vazgeçerse. Ki o zaman bu benim için en büyük felâket olur. Ya da ailesi bunu fark eder hem onu, hem de beni öldürürlerse... Korku başlamıştı.

O esnada İffet hanıma döndüm.

- Gerçekten böyle bir şeyi duysalar öldürürler miydi? Diye sordum.

Başını acıyla salladı.

- Kaçırma olayını duysalar asla sağ bırakmazlardı.

- Yani bunu bile bile haber gönderdiniz öyle mi?

- Evet.

- Ölümü göze aldın ha?

- Ölüm kadar mutlu bir kurtuluş var mı?

- Peki o zaman ayaklarının sakat kaldığını biliyor muydun?

- Hayır ama bir felâket geçirdiğinin farkındaydım.

- Eğer ayaklarının sakat olduğunu daha önce öğrenseydin, yine "gel de beni kaçır" der miydin?

- Hiç düşünmeden. Ben onun ayaklarına âşık olmadım ki, ben onun gönlüne, ruhuna ve kişiliğine âşık oldum.

Böyle bir aşkın hâlâ varlığı karşısında şaşırmamak mümkün mü? Bu ne kadar muhteşem bir fedakârlık? Bu ne kadar yüce bir sevda? Bu ne kadar tertemiz bir duygu ve gönül dünyası...

Galiba insanlar, aşk adına yaptıkları binlerce, rezaleti göre göre hakiki aşkı unuttular. Böylesine bir aşkı görünce de hayretlerini gizleyemiyorlar.

Sorularımıza devam ettik.

- Hikmet'in gelip seni kaçıracağını biliyor muydun?

- Evet.
- Ya gelmeseydi?
- Rabbim bilir. O mutlaka ümitsizlere bir ümit, daralanlara bir kapı, bunalanlara bir ilâç halk eder. Ona teslim olmaktan başka çare var mı?

İşte bu inanılmaz iman, teslimiyet ve samimiyet ki, hayret ve ibret verici olaylar karşısında bu iki insan bugünlere gelmişler...

İFFET'İ KAÇIRMAYA GİDERKEN GÖZLERİMİ DE KAYBETTİM

Hikmet Bey, bizleri hayrette bırakan o inanılmaz olayları anlatmayı sürdürüyordu.

- Memleketimize yaklaşırken bindiğim otobüs kaza yaptı. Uçurumdan aşağı düşmüşüz. Yine bir felâket de orada yaşadık. Bu sefer de çok daha ağır oldu. Çünkü gözlerimi kaybetmiştim. İki gözüm de kazada parçalanmıştı. Ameliyat ettiler. Birisini tamamen kaybettim. İkincisi ise, çok az bir şekilde ışık alıyor, o kadar.

Ama doktorlar ümit var, diyorlar. Rabbim inşallah bir kapı açar da bu gözüm az da olsa görür, bu sayede de kendi ihtiyaçlarımı görürüm.

Şu işe bakın ki, hanımı kaçırmaya giderken, yarı yolda kaldık. Gözlerimi kaybederek tekrar İstanbul'a döndüm. İstanbul'a dönmemin sebebi de yine sağ olsun yine Matematik öğretmenimdi. "Gel senin tedavilerini burada yaptıralım. Orada daha mağdur olursun" dedi. Biz de öyle yaptık.

Bu arada ailem de İstanbul'a geldi. Bir gecekondu aldık, yerleştik. Artık İffet, tamamen elden, avuçtan çıktı. Bu halimle ne kız kaçırabilirdim, ne de kız istemeye gidebilirdim.

Benim için her şey bitti... İffet in aşkını içime gömdüm. Evde ayaklarını ve gözlerini kaybetmiş bir kötürümdüm artık.

- Peki olaydan İffet hanım haberdar olmadı mı?

- Onu da kendisi anlatsın hocam.

İffet Hanım, bir taraftan çayla ikram edip, bir taraftan da anlatmaya başladı.

Bizler ise, bütün şaşkınlığımız ve bütün hayretimizle dinlemeye devam ediyorduk.

- Benim hiçbir şeyden haberim olmadı. Ama ailemin haberi olmuş. Annem yalnızca bana " O defteri kapat kızım, artık Hikmet sana yaramaz" demişti. Tabiî ben bunu "O iş olmaz" anlamında anlamıştım. Ama çok garip şeylerin olduğunu hissediyordum.

Hikmet'in gözlerini kaybettiği, kaza sırasında da çok garip olaylar yaşadım.

İffet Hanım, burada durdu, başını öne eğdi ve gözyaşları yine sızmaya başladı. O "garip" dediği olaylarda yine bir çok sır ve hikmet saklıydı.

- Nedir o gördüğün garip olaylar, anlatır mısın? Dediğimde.

- Hayır, dedi. Onları anlatamam... Devam etti.

- O sırada yine bir isteyenim vardı. Babam beni vermeye yine niyetlendi. Zaten onun için Hikmet'e "gel de beni kaçır" diye haber göndermiştim.

Çünkü bu sefer iş daha da ciddiydi. Babam kızgınlığından "Bu sefer bu iş tamam. İsteyenin iki kardeşi var. Birisi ölse de seni öbürüne veririm" diye gözdağı veriyordu.

BENİ İSTEYEN GENCE YALVARDIM: BENDEN VAZGEÇ

Çok sıkışmıştım, çok bunalmıştım. Ellerim havada, gözlerim yoldaydı. Hikmet'ten ses-seda çıkmıyordu. Bazen ümidimi yitiriyordum. Ama büyük Rabbim her ümitsizliğin ümidiydi. Bu sefer de yine ummadığımız bir kapı açtı bana.

Beni isteyen genç evimize beni görmeye gelmişti. Daha önceden tanıdığım biriydi. Ortaokulda beraber okumuştuk. Ama o benden daha üst sınıftaydı. Hikmet'i de tanırdı.

Annem bizi görüştürmek niyetiyle başbaşa bıraktı. I Ben de kendisine olanları anlattım ve yardım istedim.

Allah bin kere razı olsun.

"Madem öyle bacım. Bundan sonra hep sana yardım edeceğim ve Hikmet'in dışında seni isteyen olursa kendi çapımda onlara da engel olacağım" dedi.

Mert çocukmuş. Dediğini de yaptı. Bir bahane uydurup, benden vazgeçti.

Ayrıca Hikmet'le de irtibat kurdu, benim kaçırılmama ön-ayak oldu.

Hikmet:

- Orası çok enteresan. Orayı ben anlatayım. İffet birçok ayrıntıyı atlıyor, diyerek araya girdi.

İffet'in bahsettiği Selami, benden iki üç yaş büyük, çok dürüst ve mert bir arkadaştı.

İffet'in mesajını bana ulaştırmak için çok uğraşmış. Nihayet komşumuzun telefonunu bulmuş beni oraya çağırdı. Gittik. Uzun bir telefon görüşmesi yaptık. onun da haberi

Tabiî benim kaza geçirdiğimden yoktu.

İffet'in çok isteyeni olduğunu, ailesine karşı koyamadığını ve gelip mutlaka kaçırmam gerektiğini söyledi. Daha başka konular da vardı.

- Kardaş, dedim. Senin haberin yok. Ben kaza geçirdim, hem ayaklarımı, hem de gözlerimi kaybettim. Benim işim bitti artık. Ben kız kaçıramam. Bu halimle bana İffet de kaçmaz zaten...

Selami:

- Sana İffet'in ev telefonunu vereyim. Onu ara durumunu anlat. Eğer buna rağmen seni isterse "gel, kaçır" derse, sonra beni haberdar et. Ben size yardımcı olacağım.

Allah razı olsun. Dünyada iyi insanlar tükenir mi? Allah darda kalan kullarının karşısına böylelerini de çıkarıyor.

Tabiî bende artık ayak olmadığı gibi, göz de olmayınca telefonu nasıl edecektim. Yine komşuma gittim.

- Bir arkadaşımı arayacağım, dedim. Telefonu aldım. Tuşların yerleri ezberimdeydi. Çevirdim. Allah da denk getirdi. Telefon çaldı, telefonu İffet kaldırdı.

- Ben Hikmet, deyince İffet ağlamaya başladı. Yavaş ol birileri duyar, dedim.

- Evde yalnızım, kimse yok. Bu akşam beni yine istemeye geliyorlar. Çok bunaldım. Artık direnemiyorum. Sana haber göndermiştim. "Gel beni kaçır" diye ulaşmadı mı? Dedi.

- Ulaştı ama gelemedim, dedim.

- Sana bir şey mi oldu? Bana anlat. Çok endişe ettim, dedi.

Ben de anlatmak zorunda kaldım.

- İffet, dedim. Sakın üzülme sana üzücü bir haber vereceğim, bunun için gelemedim, dedim.

Heyecan ve telâşla sordu.

- Ne oldu? dedi.

- İki kez kaza geçirdim. Önce ayaklarımı kaybettim. Şimdi protezle yürüyorum. Sonra da seni kaçırmaya gelirken bir kaza daha geçirdim, gözlerimi kaybettim. Ben artık her şeyini yitirmiş bir insanım sana yaramam. Yollarımız buraya kadarmış. Sen kendi dünyanı kurmaya çalış. Benim artık bacımsın, dedim.

Tabiî kendimi tutamadım, ağlamaya başladım.

SENİN AYAKLARIN VE GÖZLERİN YOKSA, BENİM VAR, BİZE YETER

Telefonun öbür ucunda da İffet ağlıyordu. Ama İffet bana öyle sözler söyledi ki, beni yeniden dünyaya getirdi, ne kadar büyük olduğunu ispatladı.

Ben her zaman diyorum. Allah bana yalnızca bir hanım vermedi. Bir ana, bir baba, bir arkadaş ve en vefalı bir dost verdi. Allah ondan binlerce razı olsun. Allah onu cennet hatunu yapsın.

Bu dayanılmaz sahneyi hayalen izlerken ve Hikmet'in sözlerini dinlerken biz de adeta bitmiş ve tükenmiştik.

- İffet hanım, neler söyledi, onu atladınız, dedim.

Hikmet, başını eğdi, nemlenen gözlerini sildi, o masum ve tertemiz yüzünü bize çevirerek, duygu yüklü kelimelerle anlatmaya başladı.

- Sen hâlâ beni anlamadın değil mi? dedi. Ben senin boyuna, gözüne, ayaklarına ve yüzüne âşık değilim. Seni Yüce Rabbim bana yazdı. Sen bana onun emanetisin. Sen benim nasibim, ebedî hayat arkadaşım ve baş taamsın. Ben senin ruhuna ve iç güzelliğine vurgunum.

Ben de ona ağlayarak şu soruyu sordum. - Sen gençsin, güzelsin, ben ise yatağa, eve mahkûm bir insanım. Ayağı, gözü olmayan bir insanı ne yapacaksın?

İffet'in bana verdiği cevap ise, hâlâ içimi, gönlümü yakıyor, dünyamı aydınlatıyor. Bu öyle bir cevaptı ki, tarihî bir fedakârlık ve vefa örneğiydi.

- Hikmet, dedi. Sen neler diyorsun Allah aşkına. Senin gözün yoksa benim gözüm var. Senin ayağın yoksa benim ayağım var. Bu ikimize de yeter. Ben senden hiçbir şey istemiyorum. Allah bizi birbirimizle imtihan ediyor. Seni hastalıklara ve musibetlerle sabretmekle beni de sana hizmet etmekle imtihan ediyor.

Aman Ya Rabbi! Bu ne müthiş bir duygu, bu ne müthiş bir iman, bu ne müthiş bir teslimiyet ve bu ne müthiş bir aşk. Dinlemek bile insanı ürpertiyor ve heyecandan bunaltıyor.

Ben dayanamayıp soruya devam ettim.

- Sonra ne oldu?

- İffet'e söz verdim. Ne pahasına olursa olsun, gelip seni kaçıracağım, diye.

MÜTHİŞ BİR MACERA

Hemen orada Selami'yi aradım. İffetle aramızda geçen konuşmayı aktardım.

Selami, İffet'in bu fedakârlığına hayran kaldı. - Bu kız, her şeye lâyık, ne yapılması gerekiyorsa ben varım, dedi.

Selami'yle bir plan yaptık. Ben otobüsle memlekete gideceğim. Selami de beni taksiyle alacak. Ve İffet'i kaçıracağız.

Evde kimseye söylemeden, bir komşu çocuğunun yardımıyla terminale gidip, otobüse bindim. Selami'ye de haber ettim.

Annem-babam merak etmesinler, diye de sabahleyin memlekete inince evi arayıp, doğruyu söyledim. Çok telâşlandılar "Yapma canından olacaksın" dediler ama artık iş işten geçmişti.

Allah bin kere razı olsun. Selami, otobüsten inince beni buldu. Bir de taksi ayarlamış.

Ben; "Selami abi şimdi ne yapacağız? Bu işe soyunduk ama, ben sakatım hadi ölsem de önemli değil. Ama sizi tehlikeye atacağız. Bu yaptığımız işe belki de kan karışacak."

Selami çok cesur bir arkadaştı. Böyle dostlar artık yok hocam.

Ne dedi biliyor musun?

"Hikmet, o şeyleri aklından sil. Biz Allah huzurunda kötü bir şey yapmıyoruz. O melekler kadar temiz kıza, sen lâyıksın. Eğer İffet’i kaçırmazsak, o kızı heder ederler, zengin diye lâyık olmayan birisine verirler. Zaten kız da sensiz asla dayanamaz.

Bak bu taksi bizim emrimizde... İstediğimiz kadar kullanırız. Cebimde para da bol, silâh da var. Kimse bizi kolay kolay ezip geçemez.

İffet'in ailesi güçlü ve belâlı ise, bizim aile de belâlıdır. Onlar bize diş geçiremezler. Çok sıkışırsak kızı ben kaçırdım, derim."

Sağ olsun Selami Abi, gönlüme su serpti. Vallahi bir orduyu yanıma ve arkama almış gibi rahatladım ve korkum dağıldı.

Bu arada hanım da önemli şeyler yaşamış tabiî...

Ben tekrar İffet Hanıma döndüm.

- Ne gibi şeyler yaşadınız yenge? Dedim.

-Benim Hikmet'in geleceğinden haberim vardı ama, ne vakit geleceğini bilmiyordum.

Aklımda iki yol vardı. Ya Allah'ın izniyle beni sağ-salim kaçırır, kurtuluruz. Ya da yine Allah'ın takdiriyle yakalanır, kesin öldürülürüz.

Öldürülmek beni hiç korkutmuyordu. Rabbim'e ulaşmak kadar güzel bir şey var mı? Beni korkutan ya kaçırma gerçekleşmez de Hikmet'e bir şey yaparlar, beni de zorla başkasına verirler, diye korkuyordum. Ama Rabbim bizim en yakın dostumuz ve hamimizdi. Biz kötü bir şey yapmıyorduk. Belki kaçırma hoş görülmüyordu. Ama benim başka çarem yoktu. Buna mecbur oldum.

AYNI RÜYAYI BİR DAHA GÖRDÜM

Hikmet beni aradıktan sonra "Yani seni kaçırmaya geliyorum, hazırlan" dedikten sonra o gece bir rüya gördüm. Rüya çok etkileyiciydi.

Yıllar önce Hikmet'le ilgili rüyamda gördüğüm ve ?ana "Kızım sen Hikmet'le evleneceksin. Allah size 5Öyle bir imtihan verdi" diyen yaşlı adamı tekrar gördüm.

Yine bana "Korkma kızım. Hiçbir şey başı boş ve J tesadüfi değildir. Kainatın yaratıcısının izni olmadan hiçbir şey olamaz. Ona dayan, ona güven. Sabreden ' hem sabır mükafatı alır, hem de muradına erer"

Bu rüya beni çok rahatlatmış.

ALLAH'A TESLİM OLAN, ZİNDANDA DA OLSA BAHTİYARDIR

Allah'ım bu İffet Hanım ve bu Hikmet Bey ne enteresan kişilerdi. Sanki cennetten çıkıp gelen iki melek insanlardı. Başlarına gelmedik kalmamıştı ama, her olayda da büyük bir incelik, büyük bir hikmet ve büyük bir ders doluydu.

Demek ki, "Allah'ı seven ve O'na kulluk eden bir kimse, zindanda da olsa bahtiyar ve mesuttu."

Hikmet Bey, nefes kesen macerasını anlatmayı sürdürdü.

- Sabah erkendi, önce bir karnımızı doyurduk. Cebimde de tek bir ekmek parası var. Düşünüyor musunuz hocam, uzak bir yere kız kaçırmaya gidiyorum.

Cebimde de tek bir ekmek parası... Hani derler ya "öksüzün, yetimin, garibanın yuvasını Allah yapar" diye... Çok şükür Mevlâm öyle yaptı. Acılar da verdiyse, sonunda bizi huzuruna kavuşturdu.

Karnımızı doyurduk. Bir plan yaptık. İffet'i Selami abinin bir yakını kız gidip, görecek, birlikte dışarı çıkacaklar, biz de mahallenin dışında alıp kaçacağız. Gündüz gözüyle daha rahat olur diye düşündük. Herkes işte güçte pek dikkat etmez diye... Ama gece olsa, araba gürültüsü herkesin dikkatini çeker.

Selami abi, işi ayarladı. Yakını olan kızı gönderdi. Onlar evde görüştüler ve İffet bizi aradı, saatini ve yerini kararlaştırdık. Biz de arabayla hareket ettik. Aynı vakitte, kararlaştırdığımız yerde buluştuk.

Allah'a şükür ki, hiç kimse şüphelenmedi... İffet de eve bir mektup bırakmış. Suçu kimseye atmamaları ve kimseye zarar vermemeleri için...

İffet hanıma sordum.

- Nasıl bir mektuptu? Diye.

Gülümsedi. Belki de saatlerdir bu dramatik sohbet zemininde ilk defa tebessüm ediyordu.

- Annem rahat olsun, diye anneme söyledim. Annem benim çok ısrarcı olduğumu ve kesin karar verdiğimi anlayınca "Ne yapayına kızım Allah'ın kaderi böyleymiş... Ama çok büyük felâketler olur. Bu evde kan çıkar, kıyamet kopar." diye telâşlandı.

Ama ben anneme şunu söyledim. "Dünya ve ahi-rette senden davacı olmamamı istiyorsan, beni bana bırak. Eve bir mektup yazıp, bırakayım. Senin de benden haberin olmamış olsun."

ALLAH'IN HUZURUNDA HESAP VERECEĞİZ

Annemi ikna ettim. Hâlâ ailemiz annemin bu işte bir haberinin olmadığını sanıyor.

- Peki mektuba neler yazdın?

" Babacığım ve anneciğim," diye başladım.

"Ben kendi iradem ve kendi tercihimle Hikmet'e kaçıyorum. Bunun için kimsenin günahını almayın. Kimsenin canını yakmayın. Bu işi tek başıma yapıyorum. Hikmet'i de ben ikna ettim. Onun da bir suçu ok. Ortadaki tek suçlu benim. Bir ceza gerekirse, onun sahibi de benim. Bunu yapmaya mecbur oldum. Ama sizleri çok ama, çok seviyorum.

Unutmayın ki, Huzur-u İlâhide her şeyin hesabı verilecektir. Ne olur, elinizi kana bulayıp, katil olmayın. Çünkü sizin cehennemde yanmanıza dayanamam."

İffet hanımın anlatışları karşısında tek kelimeyle dilimizi yutmuş ve donup kalmıştık. Bu aşkın, bu sevdanın gücü, güzelliği ve azameti karşısında eriyorduk.

Böylesine bir gözü pekliği ve akılları durduran fedakârlığı düşünmek bile insanı ürpertiyordu.

İffet Hanım bir taraftan kocasına gelebilecek muhtemel tehlikeler için kendini hedef gösteriyor. Öbür taraftan da ailesinin katil olup cehennemde yanma ihtimali karşısında o acısını ve şefkatini ifade ediyordu.

Bilmem ki, bu büyüklük karşısında başka ne denebilir?

BİR KERAMET VARSA, İFFET'E AİTTİR

Sözü yine Hikmet Bey almıştı.

- Sonuçta sağ salim kaçırdık. Mevlâm İffet'in dualarını, niyazlarını ve gözyaşlarını geri çevirmedi. Bu konuda ne kadar keramet varsa o İffet'e ait. Allah onu bana en büyük zenginlik olarak verdi. O cennet hurisi gibi bir hanım. Tertemiz, çok iyi niyetli ve çok şefkatli.

Bu güzel iltifatlar karşısında İffet hanım kızardığını ve kısık bir sesle "estağfurullah Hikmet abartıyor" dediğini duyuyordum.

- Peki sizi böyle kolayca mı bıraktılar. Yani sizi takip eden olmadı mı?

- Olmaz olur mu? Ne maceralar, ne maceralar.

Önce İffet'in o mektubu, ailenin yapması muhtemel facialari kırmış. Aile, kimseye suç atmadı. Onların boy hedefi kızlarıydı. Annesi de ev içinde hep olayı bastıran bir rol oynayınca beklediğimiz o çok şiddetli tepki de gelmedi. Yani gelmedi dediysem "güle güle gidin" falan da demediler. Yalnızca sağa-sola saldırıp, kan dökmediler.

Hatta hâlâ taksiyle kızı kaçırdığımızı bilmiyorlar. Daha doğrusu İffet'in ne ile ve kim tarafından götürüldüğünü bilmiyorlar. Bazı tahminler yürütmüşler ama hepsi de gerçek dışı... Hele Selami abiden hiç şüphelenmediler. Biz en çok buna sevindik. Bizim için bu kadar fedakârlık yapan insanın zarar görmesinden korkuyorduk.

Tabiî peşimize adamlar takmışlar, polise, jandarmaya gitmişler. Yolları bağlatmışlar, bizim akrabalara baskın yapıp, tehdit etmişler... Neler, neler...

Yaptığımız bu kaçırma işini övünerek anlatmıyorum. Asla ve asla kimseye de tavsiye etmiyorum. Bu iş her iki aile için de çok zor. Ama bizim başka çaremiz yoktu.

- Peki yollar bağlandıysa nasıl gittiniz siz?

Şehirden çıktıktan sonra polisler yolu kesmişler. Polisler bizi durdurdu. Yanımdaki hanımın aranan İffet olduğunu anladılar. Eşkalini tarif etmişler ve bir de nüfus cüzdanını görünce konu açığa çıktı.

POLİS BİZE ACIDI

O esnada benim saniyeler içinde öyle bir terim boşaldı ki, oturduğum yer bir anda şırıl sıklam oldu. Dişimi sıktım. Ne kadar sıktıysam günlerce çenem ağrıdı. Kalbim duracaktı korkudan... "Allah'ım sana teslim olduk," diye yalvarmaya başladım.

İffet hanıma dönerek;

- Ya siz ne yaptınız? Diye sordum.

- Ben çok telâşlanmadım. Yani içimde bir rahatlık vardı. Artık biz Allah'a teslim olmuştuk. Kendi irademizle buraya kadar gelmiştik. Bundan sonra da Rabbimiz'e aitti. O dilerse çevirir, dilerse de gönderirdi. Onun verdiği her şey baş-göz üstünedir.

Böyle bir imanı ve böyle bir teslimiyet, sonsuz merhamet sahibi olan Yüce Allah nasıl görmezlikten gelebilir. Asla onun şanına yakışmaz tabiî...

Gerçekten olaylar o kadar müthiş bir gerilimle sürüyordu ki, biz de o ara yaşıyormuşçasına büyük bir heyecan duyuyorduk.

Merakla;

- Sonra? Diye sordum.

Polis memuru kimliklerimizi aldı. Konuyu tam kavradı.

- Dışarı çıkın, dedi.

Selami abi ve İffet indiler. Benim de o esnada protezlerim takılı olmadığı için inemedim. \

Polis benim inmediğimi görünce yanıma sokuldu.

- Niçin inmiyorsun? Diye kızdı.

- Memur bey, dedim. Benim gözlerim görmüyor ve ayaklarım da dizimden aşağı kesildi. Biz zorla kız kaçırmıyoruz. Gördüğünüz gibi kızın yaşı reşit ve kendi isteğiyle geliyor. Ben bu halimle nasıl kız kaçırırım?

Sonra bizi teslim ederseniz mutlaka bir kan çıkar. Buraların geleneklerini biliyorsunuz. Ya beni öldürecekler ya da kızı... Artık sizin insafınıza sığmıyorum. Bir kere de görevinizi Allah için yapmayın ne olur?

Memurun gözleri doldu. Çok duygulandı. Bana hiçbir şey söylemeden, arkadaşıma gitti. Biraz konuştular. Sonra da yanımıza gelip,

- Haydi Allah yolunuzu açık etsin, dedi. Artık bundan sonra korkmayın, basın.

Dünyalar bizim oldu. "Öldüm öldüm, dirildim" derler ya işte öyle olduk. Öldük ve dirildik.

Allah razı olsun o polislerden, yoksa mutlaka bir felâket yaşatırdı İffet' in ailesi bizlere...

Büyük Rabbim her yerde darda kalmış kullarına bir yardımcı gönderiyor.

Sağ olsun Selami abi, bizi İstanbul'a evimize kadar getirdi, bıraktı, biraz da harçlık verdi, sonra döndü, gitti.

Böyle iyiliği kim yapar. Hızır gibi bir insan, şimdi o da evli, o da İstanbul'da... Zaten bu mağdur halimizin en büyük destekçisi de Selami abi...

Bu arada İffet Hanım yine araya girdi.

- Nikahı unuttun, dedi.

- Evet unuttum onu. Onu da anlatayım.

Allah'a şükür biz dini seven ve yaşamak isteyen insanlarız. Bir kız kaçırıyoruz ama nikahımız yok. Yani o bize haram, biz de ona haramız.

Taksiye alır-almaz İffet:

- Ben böyle gidemem, nikah lâzım, dedi.

Selami abi de tam o esnada bir caminin yanından geçiyordu. Taksiyi durdurdu. Gitti cami avlusunda iki şahit bir da imam efendiyi aldı, getirdi. Aslında imam oraları bilen bir adamdı ama bizi tanımıyordu veya olgunluğundan dolayı bizi mahcup etmemek için tanımazlıktan geldi.

"Böyle bir ortamda ve bu şekilde nikah kıyılmaz ama sizi haramdan kurtarmak için buna mecbur oldum" dedi.

Sağ olsun nikahımızı kıydı, dua etti. Bizi de uğurladı.

ANNEM-BABAM RAHMETLİ OLDULAR

Tam bir film... İnanılmaz, hayret verici, şaşkınlık uyandırıcı olaylar silsilesi... Hangi taraftan bakarsan bak şaşırmamak mümkün değil...

Tekrar kaldığımız yere döndük.

- İstanbul'a gelmiştiniz, diye hatırlattım.

- Hocam, İstanbul'a geldik ama asıl maceralar daha yeni başlıyordu, diye konuşmasını sürdürdü, Hikmet...

Onun kendine has tatlı üslubuyla anlatışını can kulağıyla dinliyorduk. Artık olaylar bizim için sürpriz değildi. Bu aile her olayın üstesinden gelecek bir iman gücüne sahipti.

- Evimize geldik. Annemin babamın elini öptük. Biri evli biri de bekâr iki abim vardı. Onlar da geldiler. Evli abimin ayrı evi vardı. Bekâr abim anne ve babamla birlikte bu gecekonduda oturuyorlardı.

Sağ olsunlar hepsi de bize sahip çıktı. İffet'e çok değer verdiler.

Evimizde geçirdiğimiz ilk hafta içinde, bir gece soba zehirlenmesi oldu. Annem-babam ayrı odada, biz de ayrı odada kalıyorduk. Biz eve gelince abim çalıştığı inşaatın yatakhanesinde kalmaya başlamıştı.

O gece annem ve babam odasında yanan sobadan zehirli gaz çıkmış. Kömür sobasıydı.

Annemle babam rahmetli oldular. Biz de etkilendik ama, çok şükür hayati bir tehlike kalmadı.

Böylece anne ve babamı da ahirete yolladık. Bu gecekondu da bize kaldı. Yalnız başımıza kalmaya başladık.

Sağ olsun Selami abi, iyi haberleşelim diye bize bir ev telefonu çektirdi. Kendi halimizle Allah'a şükrederek, yaşamaya başladık.

İFFET BANA RİSALE-İ NUR OKUYORDU

Çok mutluyuz, ibadetlerimizi yapıyorduk. İffet bana Risale-i Nurdan okuyor, birlikte istifade ediyorduk. Her şey güllük gülistanlık olmuştu. Biraz maddî [sıkıntımız vardı ama, ne yapalım aç kalmıyorduk.

Ama Allah'ın imtihanı ve yaşayacağımız maceralar daha bitmemişti.

Evleneli bir yıl olmuştu. Rabbim bize tatlı bir kız evladı verdi. Kızım beş veya altı aylık olmuştu ki, bir gün ev telefonumuz çaldı. Telefon da hep benim yanımdadır. Ben konuştum. Baktım İffet'in babası arıyor. Yani bizim kayınpeder.

Tabiî çok şaşırdım. İkimiz de böyle bir şey beklemiyorduk. Hatta hâlâ can kokusu yaşıyorduk.

- Oğlum, dedi. Allah'ın yazgısı böyleymiş. Olan oldu. Artık geriye dönülmesinin bir şeye yaramayacağı malum.

Siz benim evlâtlarımsınız. Bir de çocuğunuz olmuş. Et tırnaktan ayrılmaz. Sizleri özledik. Ben İstanbul'a geleceğim. Gelince de sizleri ziyaret edeceğim.

İffet'e de selâm edip, kapattı.

İkimiz de şok olmuştuk. Sevinsek mi, üzülsek mi? gerçekten anlattığı doğru mu, yoksa bize gizli bir oyun mu hazırlıyor? Tam manasıyla şaşkındık. Enine-boyuna düşündük. Bir türlü içinden çıkamadık. Ben hemen abilerimi ve Selâmi abiyi aradım. Onlar da

"Korkmayın, biz buradayız, size bir şey yapamazlar" dediler.

Yine Allah'a teslim olup, bekledik. Kayınpeder geldi. Her şey dört dörtlük, güllük gülistanlık gözüküyordu. Bize bir sürü hediyeler getirdi. On gün bizde yatıp, kalktı. Biraz da sağlık problemleri vardı, onunla uğraştı.

Derken eve bir telefon geldi. İffet'in yengesinden, yani memleketteki yengesinden...

- Annem çok hasta, babam durmasın gelsin. İffet de, ben de çok telâşlandık. Fakat kayınpederde öyle olağandışı bir değişiklik yoktu. Ben bir şeyler sezmiştim, ama ne diyeceksin sesimi çıkaramadım. - Kızım seni de götüreyim, dedi, İffet'e. Belki ölüm kalım meselesi olur. Annen seni bir dünya gözüyle görsün. Ne olur ne olmaz. Artık barıştık. Aramızdaki gerginlik de kalktı. Gidelim, biraz kal, sonra da seni getiririm, dedi.

İffet de şüphelendi babasından. Babasından gizli olarak evi aradı, evde kimse telefonu açmayınca, o da bu işin doğruluğuna inanmak zorunda kaldı. Ama babasına hiç güvenmiyordu.

Hatta bana;

- Ben girmeyeyim. Bazı şeylerden dolayı şüpheleniyorum. İçimde tarifsiz bir sıkıntı var, dedi.

Düşündük. İffet kuşkusunda haklıydı. Ama ya doğruysa?.. Ki sonra sorduk gerçekten annesinde hastalık varmış.

KAYINPEDER BİZE OYUN YAPTI

Gitmek zorunda kaldı. Çocuğu da aldı, babasının meşine düştü. Vedalaştık ayrıldık. Çok kalmayacak, gelecekti.

Evden çıktılar, çok sürmedi belki beş veya altı saat, bilmedin yedi saat sonra. Namaz kılıyordum telefon çaldı. Telefonu açtım, babası.

Çok sert ve küfür dolu bir öfkeyle;

Ulan Hikmet, dedi. Beni iyi dinle, benden sana verecek kız yok. Onu sana yar etmem. Onu öldürürüm yine vermem. Bu iş burada bitti. Sakın buralara geleyim deme, seni parça parça ettiririm. Öfkeyle, küfürle ve tehditle telefonu kapattı. Git-I tikleri otobüs mola vermiş, sabrı gelmemiş eve gitmeye, beni mola yerinden aramış.

Ne kadar; "İffet'i ver" dediysem de, telefonu yüzüme kapattı.

Oturduğum yere yığılakaldım. Bu halimle ne yapabilirdim. Resmi nikah da olmuştuk. Karım ve kızımı da aldı gitti. Haydi bakalım, ölür müsün, öldürür müsün?

Artık dünyam karardı, gecem ve gündüzüm zehir oldu. Ne yaptığımı bilmez halde, "Yaşayan Ölü" haline geldim.

Tam bir yıl bu çetin mücadele sürdü. Haber mi göndermedik, araya kimseler mi koymadık. Ne kadar ricacı gönderdiysek de kabul ettiremedik. El ayak öpe öpe, dilimiz, dişimiz kalmadı.

Telefonları da kestiler, seslerimizi bile duyamıyorduk.

- Peki sen böyle mağdursun, ailelerinizden de yardım alamıyorsunuz. Ne ile geçiniyorsunuz, ne yiyip içiyorsunuz?

Bu soruya Hikmet, çok ibretli bir cevap verdi. - Hocam, bunları yazarsan yanlış anlaşılır. Ben bunları herhangi bir ihtiyacım ve talebim için anlatmıyorum. Yalnızca aşk sevdasına kapılan genç kızlara ve genç erkeklere ibret olsun diye anlattım. O güzel kelimeyi ve güzel duyguları dünya hevesi uğruna basitçe harcamasınlar, diye, dile getiriyorum.

Çok şükür geçinip, gidiyoruz. Kimseye muhtaç değiliz. Rabbim yarattığı kulunun rızkına kefildir.

Bazen Selâmi abi veya benim abilerim yardım ediyorlar.

HALİMİZE ÇOK ŞÜKÜR

İffet de eli mahir bir hanım, kazak örüyor, çorap örüyor, satıyor, geçinip gidiyoruz.

Helalleşip, o evden ayrıldığımda dünyam bin parça olmuştu. Ne diyeceğimi, ne söyleyeceğimi bilmez haldeydim. Anlatılanlar karşısında, o kadar küçülmüş ve o kadar aciz kalmıştım ki, o iki melek insanın büyüklüğü âdeta beni ezmişti.

Hikmet'in son sözleri hâlâ kulağımda çınlıyor. Şimdi ben böyle mağdur oldum. Fakat asla şikâyetçi değilim. Hamdolsun Allah'ıma. Hanımı bana hem arkadaş, hem dost, hem de ebedî bir can yoldaşı gönderdi. Kızımızla bu mütevazı evde, Allah'ın verdiği ömrü doldurmaya çalışıyoruz. Hiç şikâyetçi değiliz ve hiç kimseden bir talebimiz yoktur.

Rabbim bir hikmete binaen gözlerimi ve ayaklarımı aldı. Ama verdiği o kadar nimetleri var ki, saymakla bitmez. Ağız verdi, yiyorum, içiyorum, konuşuyorum. Akıl verdi, düşünüyorum. El verdi, tutuyorum. Evlât verdi, seviyorum. Eş verdi, dayanıyorum, teselli buluyorum. Daha neler neler...

Bütün bu nimetler karşısında nasıl şikâyet edeyim. 3una hakkımız yoktur. Eğer şikâyet edersek, Allah'a karşı edepsizlik etmiş oluruz. Bu inanılmaz teslimiyet, bu imanla kulluk anlayışı ve bu deryalar kadar sonsuz şükür karşısında gözyaşlarımı silmekten başka bir şey yapamıyordum.

Böyle bir iman kalbe girerse, insanı nasıl bir sabır makamına çıkardığını hayretle müşahade ediyordum, îffet hanımın son sözleri de kendisine yakışır büyüklükteydi:

- Bizim şikâyet etmeye hakkımız yok, diyordu. Daha Allah'tan ne isteyelim. Ben bu kadar nimetler karşısında Allah'tan bir şeyler istemeye utanırım. Çok şükür, şükredecek çok şeyimiz var, şikâyet edecek hiçbir şeyimiz yoktur.

EVİ AĞLAYARAK TERK ETTİM

Evi ağlayarak terk ettim. Hem de bu kadar imkânlar içinde olmama rağmen, yaptığım hatalara bakıp, utanarak onların sabırları önünde küçülerek...

İki odalı bir gecekondu evinde iki âşık yaşıyordu. Bunlar gerçek bir Allah aşığı ve gerçek bir teslimiyet abidesiydiler.

Aşk için, her türlü melaneti yapanlara ders veren, iki melek insan yaşıyordu, o evde...

Gözleri kör, ayakları kesilmiş, yatağa mahkûm Hikmet ile, imkânsızlıklar içinde boğuşan, iffet sahibi bir İffet vardı o evde...

O evdeki manevî hava insanı çarpıyordu âdeta. Kalplerindeki samimiyet, volkan gibi fışkıran iman, o gecekondu evini âdeta bir mabede çevirmişti. Çünkü evlerindeki tek süs; Kur'an ve seccade idi. Bir de rahlenin üzerinde yan yana duran Risale-i Nur kitapları.

Saatlerdir içimizi yakan, dünyamızı acıtan, yüreğimizi dağlayan bu iki insandan çok şey öğrendim ve herkesin de bu derslere ihtiyacı vardı.

Allah sizi, hem dünyada, hem de ahirette mutlu ve mesut kılsın. Çünkü siz gerçek Hak âşıklarısınız.

İŞTE AŞK BUDUR

Kıymetli Halit Bey,

Beni aylardır şoka sokan bu inanılmaz ve müthiş olayı anlatmak için, sizi telefonla aramıştım. Siz de fark ettiniz sanıyorum. Ağlamaktan kendimi alamadım ve bir tek kelime konuşamadan telefonu kapatmak zorunda kaldım. Tekrar sizden özür dilerim.

Artık kendimi toparladım. Israrınız üzerine bu olayı yazacağım. Şu anda felçli olarak yatan beyim de bu konuda da bana destek verdi.

Nasıl başlasam, nereden başlasam bilemiyorum. İnanmanızı istiyorum ki, şu anda müthiş bir heyecan içindeyim, her tarafım titriyor. Parmaklarım kalemi tutamayacak kadar acizlik içindeyim. Ama şunu biliyorum ki, bu hakikati herkes duymalı, okumalı. Bu hakikate herkesin ihtiyacı var. Mevlâm da bu hakikate bizim gibi günahkâr bir kulunu vesile etti. Aslında hocam, buna siz vesile oldunuz. Onun için bu hakikati sizlerle paylaşmam, ifade etmem lâzım. Çünkü bu bir görev ve mesuliyettir. Muhterem hocam,

Müsaadenizle olayın çok iyi anlaşılması için konuyu baştan alıp, biraz kendimden bahsetmek istiyorum

Bu şekilde yaşanan hakikatin güzelliği daha iyi ortaya çıkacaktır.

Ben psikoloji öğrenimi yapmış bir ev hanımıyım. Beyimin işinin iyi olmasından dolayı çalışmadım. Benim yaşım otuz iki, beyim de otuz beş yaşında. Biri kız, biri de erkek iki çocuğumuz var.

BABAM İÇKİ MASASINDA ÖLDÜ

Yetiştiğimiz çevreden ve okul arkadaşlarımdan dolayı, dinden ve imandan uzak büyüdüm. Annem ve babam çalışıyorlardı. Dinsiz, imansız değillerdi, ama görevlerini yapan iyi bir kul da olamadılar. Maalesef babam içki masasında bir kalp krizinden öldü. Annem ise, şimdi yanımızda iyi bir dönüş yaptı, kulluğun dikkat ediyor.

Eşim de benden farklı değildi. Onunla evlendikten sonra bütün amacım, dünya zevkleri ve keyifleri oldu. Her yaz bir ülkeye, turistik geziye gidiyorduk. Bu aralıksız altı yıl sürdü. Ünlü ve gözde olan tatil beldelerini gezdik, gördük.

Fikir ve anlayış bakımından da "yaşama, güzellik ve eğlenceden" başka bir felsefemiz yoktu. Çok masraflı yaşıyorduk. Amacımız, en lüks giysiler, en pahalı yiyecekler ve en gözde evdi. Nitekim öyle de oldu.

Hani Türk filmlerinde zengin, gösterişli ve etrafında hizmetçileri dönen zengin aileler var ya tıpkı öyle bir hayatın içindeydik.

Bu tozpembe, konforlu ve rahat hayatın içinde, kendimizi niçin yaşadığımızı ve ölümü tamamen unutmuştuk. Hayatın baş döndürücü zevki ve güzelliğinden kopmamak için, eşim beni, ben de eşimi motive ediyordu.

Babamın beklenmedik ölümü, geçici de olsa benim beynime "ölüm" düşüncesini yerleştirdi. O düşünce öyle müthiş bir şeydi ki, bütün yaşamı, bütün dünyayı ve bütün güzellikleri altüst ediyordu. "Ölüm" aklıma gelince, şok oluyordum, kendimden seçiyordum, "ölümü" düşünmemek için. Çok zaman lap alıp, kendimi uyutuyordum. Çünkü "ölüm" gerçeği beynimde uyanınca oturduğum villa, en pahalı [giysilerim, dolu dolu mutfak ve en çarpıcı eğlence mekanları kabre doluyor, ardından beni de yutup, bitiriyordu.

Aman Allah'ım ne dayanılmaz bir şeydi. Bu kadar muhteşem ve bu kadar çarpıcı hayatı bırakıp, toprak altına, o soğuk karanlık ve yalnız dar mekana girilir miydi? Sonra bende karanlık ve yalnızlık fobisi vardı. Mümkün değil karanlıkta ve yalnızlıkta duramazdım. Bu yüzden evimize iki tane jeneratör aldık.

Babamın ölümü bir müddet beni sarstı. Ama gidip, altı ay kadar tedavi oldum. Kısmen yattım. Fakat tam da geçmemişti.

ÇİN GEZİSİ PLANLARKEN, EŞİM KAZA GEÇİRDİ

Eşimle o yaz Çin gezisi planladık. Yirmi gün Çin'in ünlü yerlerini gezecektik. Bir firmayla bağlantıyı yaptık. Gezimize iki ay kala beyim ağır bir trafik kazası geçirdi.

Haberim olunca hastaneye koştum. Sol ayağı dizden aşağı ezilmiş. Doktorlar "çaresiz kesmemiz lâzım" dediler.

Ben şiddetle karşı çıktım.

- Siz nasıl kesersiniz. Benim kocamın ayağını nasıl kesip, onun hayatını söndürürsünüz? Diyerek doktorlara saldırdım.

Şokumdan, paniğimden ve bir türlü olayı kabullenememememden dolayı kendimden geçmişim. Ağlıyordum, kendimi yerden yere atıyordum.

Yaşlı bir doktor önce beni teskin etti. Sonra da sanki beynime bir çivi gibi çakılan şu gerçeği söyledi:

- Kızım, ister kabul et, ister etme. Ben sana gerçeği söylüyorum.

Kocanın ayağını eğer kesmezsek, kangren olur, bütün bacağı, sonra da hayatı gider.

- Öyleyse dikin, tamir edin, iyileştirin, diye bağırıyordum.

Yaşlı doktor son sözünü söylemişti.

- Kızım biz kuluz. Yapan ve yaratan Allah'tır. Biz yalnızca ayağını kesebiliriz. Öbür tarafı Allah'ın bileceği iştir. Sen git ona secde et. Bir ayağını almakla size bir mesaj vermiş olmalı. Ya bütün vücudu parçalansaydı?..

ALLAH'IN MESAJI

İşte bu gerçek...

"Bir ayağını almakla size bir mesaj vermiş olmalı?"

Doktorun bu sözü beynimin içine girip bütün damarlarıma yayıldı. Düşünce ufkumu allak-bullak etti.

"Ölüm", "Allah", "Mesaj"... Bunlar bizim alışık olmadığımız kelimelerdi. Ama artık anladım. Yüz yüze bir hayatın ve bir gerçeğin içine düşmüştük.

Beyimin sol ayağını dizden aşağı kestiler. Hem onun, hem de benim dünyam yıkılmıştı. Cıvıl cıvıl, baş döndürücü ve konforlu bir hayattan çok şey kaybetmiştik. Bu bir anlamda yaşam felsefemizin de çöküşü, zevk ve keyiflerin bitişiydi.

Evimizde tam bir matem havası vardı. Beyimin sakat kalması ve protez ayakla dolaşacak olması beni çıldırtıyordu. Toplum içinde herkesin imrendiği ve ayrıcalıklı bir aile böyle mi olacaktı? Artık eski hayatın o renkli yaşamını yakalayamayacağımız kesindi. İlk defa paranın, zenginliğin ve itibarın on para etmediğini fark ettim. Ve ilk defa her şeyin para olmadığını hissetmeye başladım.

Ve hele, doktorun "Allah bir ayağını almakla size bir mesaj vermiş olmalı" sözü hiç mi hiç aklımdan çıkmıyordu.

"Peki bu mesaj nedir?" sorusu, zihnimde tepinip duruyordu. Hem eşim, hem de ben bu soruya takılmıştık. Peki ama çözümü, cevabı neydi?

Bir türlü bunu kimseye sormaya cesaret edemedik. Veya bunun anlamını bilecek bir dostumuz ve yakınımız yoktu.

İLK TANIŞTIĞIM KİTAPLAR

Eşimin rahatsızlığından dolayı eve ziyaretler geliyordu. Tahmin de edeceğim gibi bir çok çiçek ve geleneklere göre bir yığın hediyeler... Ama onların içinde küçük bir paket dikkatimi çekti.

Açtım, üç tane kitap...

Hastalar Risalesi, Düzceli Mehmet ve Aysel...

Hastalar Risalesi Bediüzzaman Said Nursi'nin, diğerleri de sizin...

Üzerine de şu not yazılmış:

"Ey dünya zevkini düşünüp hastalıktan ızdırap çeken kardeşim!

Senin vücudun taştan, demirden değildir. Belki daima ayrılmaya müsait muhtelif (çeşitli) maddelerden terkip edilmiştir (biraraya getirilmiştir). Gururu bırak, aczini anla, mâlikini (mülkünü sana vereni) tanı, vazifeni bil, dünyaya ne için geldiğini öğren."

Sanki bu beyefendinin, bu küçük notu, doktorun söylediği "Allah bir ayağı almakla size bir mesaj veriyor olmalı" sözünün bir açıklaması gibiydi. Veya ben öyle anladım.

Konuyu beyime iletince, çok düşündü...

"Bu kitapları okumalıyız. Galiba biz hayatı yanlış tanımışız" dedi. Evet gerçekten de bizim yaşadığımız hayatta bu ve benzeri şeyler yoktu. Galiba biz hayatı gerçekten yanlış tanımıştık.

Kitapları okumaya başladık.

Beyim Düzceli Mehmet'i aldı, ben de Aysel'i aldım.

Müthiş bir kitap, inanılmaz olaylar. Dünya zevki ve eğlencesine kapılmış inançsız ve yalnız bir kızın ağlatan dramı... Çareyi intihar etmekte buluyor ve ölüm döşeğindeki o müthiş dönüşü...

Allah'ım ağlamaktan kendimi alamadım. Meğer biz kimmişiz, neymişiz ve nasıl yaşıyor muşuz da, haberimiz yokmuş...

Eşim hasta yatağında gözyaşlarına boğuluyor, ben ona hizmet ederken, elimdeki Aysel kitabından dolayı 'ağlıyorum.

YENİ BİR HAYAT

Karı-koca, başımıza gelen o büyük felâketi unuttuk, yeni keşfettiğimiz hayatın şoku içinde gözyaşları döküyoruz.

Düzceli Mehmet... Allah ondan bin kere razı olsun. Kendisi şehit olup Allah'ına kavuşmakla kalmadı, bizler gibi dinden, imandan uzak, kim bilir kaç kişiyi de Allah'ına kavuşturdu.

Gerek Aysel, gerekse de Düzceli Mehmet kitabında sık sık Risale-i Nur kitapları ve onun yazarı Said Nursi'den bahsediliyordu. Hem beyim, hem de ben bu kitapları ve bu kişiyi çok merak ettik. Zaten elimizde Hastalar Risalesi diye bir kitabı vardı.

Hastalar Risalesi, beyimin moralini müthiş bir şekilde yükseltti. Sanki ilâç gibi gelmişti. Bu kitabı birlikte okuyup, yorumladık.

Hocam, inanın o şatafatlı hayatta dünyanın dört köşesine yaptığımız turistik gezilerde alamadığımız, bulamadığımız bir hazzı ve lezzeti, bu kitapların bize sunduğu iman hakikatlerinden alıyorduk. Ama bunlar bize yetmemişti.

Sizinle irtibata geçip, Risale-i Nur, Said Nursi, ölüm, ahiret, iman ve içinde bulunduğumuz ortam hakkında aydınlatıcı bilgi almaya karar verdik.

Önce size telefonla ulaştık. Ama çok kısa bir konuşma oldu.

Sonra da sağ olun, ziyaretimize geldiniz. Allah, dünya ve ahiretinizi nurla, huzurla doldursun. Bizim için paha biçilmez, değeri takdir edilmez bir ziyaret oldu.

Sizinle konuştuktan sonra moralimiz yükseldi. Çok şükür kulluğumuz ve imanımız pekişti. Daha da önemlisi, hayatımın dönüm noktası gerçekleşti.

İlk defa örtündüm, aynanın karşısına geçtim.

- Ya Rabbi, dedim. Senden habersiz bir hayatın günahlarından sonra sana döndüm. Beni de kabul et. Seni çok seviyorum. Ne olur ilk örtüm olan bu eşarbım, son örtüm de olsun.

Seccademin başına ağlayarak geçtim. Eşim de beni ağlayarak izliyordu. Bu mutluluk tablosunu, bu huzur ânını anlatamam... Ne olur Allah'ım bu huzur büyüsü bozulmasın, son nefesimize kadar devam etsin.

Allah'ın huzurunda, ilk el bağlayışımı anlatamam. İşlediğim hatalardan ve günahlardan dolayı o kadar küçüldüm, o kadar ezildim ki, tir tir titremeye başladım.

O heyecan, o ürperti ve Yüce Yaratıcı karşısında kayboluş, çok ama çok müthiş bir şeydi.

GÖZYAŞLARIM SECCADEMİ ISLATIYORDU

Seccadeye başımı koydukça, gözyaşlarını seccadeyi ıslatıyordu.

Hele O'na el açış ve içimden geldiği gibi yalvarış, af dileme ve sonsuz merhametine ve şefkatine sığınma... Ne büyük huzur veriyor insana, ne büyük...

O'na bağlılık, O'ndan güç alma ve O'na sırtını dayamanın ayrıcalığı, ne lüks evler, ne pahalı eşyalar ve de tozpembe hayat gibi... Kainatın halikına dost olmak kadar bir ayrıcalık var mı?

Şu anda aynı heyecanı ve aynı ürpertiyi yaşıyorum. Rabbim bizi bu hakikatlerden, bu iman yolundan ayırmasın. Bundan daha büyük bir zenginlik yoktur.

Hocam artık evimizde eşim, ben, altı ve yedi yaşlarındaki çocuklarımızla birlikte cemaatle namaz kılmaya başladık.

Sizin önerileriniz doğrultusunda, bir günlük program yaptık.

1- Beyimle birlikte her gün hem Kur'an okumayı pekiştiriyorum. Hem de Cevşen okuyoruz.

2- Ellişer sayfa Risale-i Nur okuyoruz. Sözler'i, Mektubaf ı ve Lem'alar'ı bitirdik.

3- Bir fıkıh kitabı takip ediyoruz. Çünkü ibadetlerimiz ve kulluk görevlerimiz konusunda çok yetersiziz.

4- Ben de, eşim de sohbetlere katılmaya çalışıyoruz.

Hiç bu güne kadar tatmadığımız, yaşamadığımız kadar evimiz huzurla, mutlulukla doldu. Kazayı çoktan unuttuk bile...

O doktorun bize söylediğinin hikmetini ise, asla unutmadık.

"Allah bir ayağı almakla size mesaj vermiş olmalı" demişti.

Ne kadar doğru, ne kadar güzel bir söz...

Evet... Yüce Rabbim bize çok önemli bir mesaj verdi ve çok şükür o mesajı da anlamayı nasip etti.

DEVLET NEDEN BU KİTAPLARI OKUTMUYOR?

Şimdi ben düşünüyorum. Bu Risale-i Nur kitapları bu kadar etkili, bu kadar önemli. Neden devlet bunları okullara koyup da, yolsuzluğa, hırsızlığa ve fanatik gruplara sapan gençliği kurtarmaya çalışmıyor. Bu kitabı okuyanlar çok kuvvetli bir imana sahip oluyorlar. Haramdan ve kötülükten sakınıyorlar. Böyle tertemiz olan bir insan bayrağa, vatana ve toplumun huzuruna ihanet edebilir mi? Harama ve kötülüğe yönelir mi? Bunu düşündükçe üzülüyorum.

Değerli Hocam,

Şimdi size telefonda anlatamadığım ve ısrarla "Yaz da gönder" dediğiniz o müthiş olaya geliyorum.

Hakkıyla yazacağımı sanmıyorum. Çünkü her o olaya dönüşümde kendimi kaybedecek kadar bir şok yaşıyorum.

Risale-i Nurları okudukça, Bediüzzaman Said Nur-si'nin hayatını, hizmetini tanıdıkça ve talebelerinin en ağır ve zor şartlardaki hizmetlerini ve fedakârlıklarını anladıkça, bu iman ve Kur'an davasına karşı içimden müthiş bir istek, sevgi ve âdeta bir aşk yükseliyordu.

Nasıl bir kız bir oğlana veya bir oğlan bir kıza delilercesine âşık olursa, ben de içimde böyle bir tutkuyu ve sevdayı yaşıyordum.

İş yaparken, dolaşırken, gezerken, yatınca özel olarak hayatımın her anında her yerinde bu hizmeti ve bu hizmete gönül veren ve hayatını bu uğurda geçiren insanları düşünüyordum.

ÜSTAD'IN YAŞADIĞI YERLER

Üstadın yaşadığı ve hizmet ettiği yerleri görmek ve oraların manevî iklimini yaşamak için beyim ve çocuklarla bir program yaptık. Isparta, Eğirdir, Barla ve Emirdağ'ı gezmeye ve oralardaki bu insanları tanıyanlarla konuşmaya ve bilgi almaya karar verdik.

Seyahate çıkmadan önce de Almanya'dan gelirken Bulgaristan'da trafik kazası geçiren Bayram Yüksel veli Uçar abilerle ilgili bir yazı okumuştum, çok etkilenmiştim.

İnsanların imanını kurtarmak için diyar diyar gezen bu insanların fedakârlıkları beni ağlatmıştı. Biz ne türlü rahat ve lüks içindeydik, onlar ne zor ve imkânsız şartlarda bir ömür sürüyorlardı?

Bayram Yüksel abi, içimde çok derin bir sevgi ve iz bırakmıştı. Nasıl bırakmasın ki, on dört yaşında daha çocuk iken Üstadın hizmetine girmiş, bir koca ömrü iman davasına feda edip, bu yolda da şehid olmuş...

Ah hocam ah... Bunları okuyunca kendimden, kulluğumdan ve amellerimden utanıyorum. Bu halimizle ya biz ne olacağız acaba?

- İlk durağım Isparta oldu. Üstadın evine gittik. Oraya bizim gibi aileler de gelmişti. Bir hanım kardeşimizle tanıştık. Orayla ilgili bilgileri ondan aldık.

Üstadın İsparta'ya gelmesinin öyküsü beni çok etkilemişti. Halbuki kendisi Bitlisli olduğu halde niçin buralarda hayat geçirmiş diyordum. Her şeyin bir hikmeti varmış. Üstadın İsparta'ya gelişinin de...

BEDIUZZAMAN'IN İSYANCILARA CEVABI

Bediüzzaman hazretleri Van'da talebeleriyle birlikte ilim tahsil edip, İslâm aleminin kurtuluş reçetesini yazarken, Şeyh Said isyanı oluyor. İsyanı başlatanlar Bediüzzaman Hazretlerinin doğu halkı üzerindeki etkisinden yararlanmak için, onu da isyana katılmaya davet ediyorlar.

Ama verdiği cevap ne kadar etkileyici:

"Türk milleti asırlardan beri İslâmiyet'in bayraktarlığını yapmıştır. Çok veliler yetiştirmiş ve şehidler vermiştir. Böyle bir milletin torunlarına kılıç çekilmez." Biz Müslümanız. Türk-Kürt kardeştir. Kardeşi kardeşle çarptırmayız. Bu şer'an (İslâmî açıdan) caiz (doğru) değildir. Kılıç, haricî (dışarıdan hücum eden) düşmanlara karşı çekilir. Dahilde kılıç kullanılmaz. Bu zamanda yegane kurtuluş çaremiz, Kur'an ve iman hakikatleriyle tenvir (aydınlatma) ve irşad etmektir. En büyük düşmanımız olan cehli (cahilliği) izale etmektir. Ortadan kaldırmaktır. Teşebbüsünüzden vazgeçiniz. Zira

akim (sonuçsuz) kalır... Birkaç cani yüzünden binlerce masum kadın ve erkek telef olabilir."

Bediüzzaman hazretleri çok çalıştığı halde isyanı önleyememiştir. Maalesef dediği de olmuş, binlerce masum insan zarar görmüştür.

İSYANI ÖNLEMEYE ÇALIŞAN BEDİÜZZAMAN DA SÜRÜLMÜŞTÜ

O günün hükümeti bir daha isyan çıkar korkusuyla, doğuda etkili ve geniş çevresi olan insanları batı tarafına sürgün etmeye başlamıştı. Maalesef isyanı önlemeye çalışan Bediüzzaman'ı da batıya sürüyorlar.

Hatta bu sürgün esnasında bazı silâhlı gruplar gelip, "Aman efendim, müsaade edin, seni göndermeyelim. Arzu ederseniz Arabistan'a götürelim" diye yalvarmalarına karşı Bediüzzaman; "Ben Anadolu'ya gideceğim. Eğer Mekke'de de olsam buraya gelirdim." diyerek çok büyük bir hakikate işaret etmiştir.

Ömrü sürgünlerle hapislerle ve çok ağır baskılarla I geçen Bediüzzaman Hazretleri, yazdığı Risale-i Nur eserleriyle, dünya ilim ve irfan sahasına bir güneş gibi doğmuştur. Bu sayede bizim gibi yüzbinlerce, milyonlarca insan imana, topluma, devlete asi olmaktan kurtulmuş, kendine ve asli kulluk vazifesine dönerek, imanın o erişilmez hazzını yaşamıştır.

Bu bana göre asrımızın en büyük olayıdır. Allah, bizleri bu hakikatlere lâyık etsin.

Hocam, bizi etkileyen, etkilemekten ziyade şoka sokan olay Barla'da gerçekleşmişti.

Barla'ya geldik. Önce Çam dağına çıktık. Eşimin - ayağı protezli olduğu için epeyce zorlandık.

Çam dağı çok müthiş bir yer. Üstadın niçin bu dağa çıkıp, kitaplarını burada yazdığı, ibadet ve tefekkür ettiği çok iyi anlaşılıyor. İnsan bu yüksek dağda, çam ağaçları arasında tarifsiz bir huzur duyuyor.

Çam dağı, Barla'ya yaya yürüyüşüyle dört saat mesafedeymiş. Ama şimdi vasıtayla dağın dibine kadar çıkılıyor. Dağ, Eğirdir gölüne de hakim, çam ağaçlarıyla kaplı yüksek bir yer. Buradaki güzellik ve manzara âdeta insanı büyülüyor. Dağın eteğindeki çeşme buz gibi... Fakat çok sıra dışı bir su... Sanki her yudum insana ilâç gibi geliyor.

Çam dağından sonra Barla'ya, üstadın sekiz yıl kaldığı eve gittik. Önünde muhteşem bir çınar ağacı... Üstad bu yüksek ağaca çıkıp Risale ve Cevşen okurmuş...

BARLA MEZARLIĞINDA YATANLAR

Orada bize rehberlik eden bir abi, Barla mezarlığını da ziyaret etmemizi istedi. Çünkü orada üstadın talebeleri ve Almanya'dan gelirken Bulgaristan'da trafık kazası sonucu rahmetli olan Bayram Yüksel ve Ali Uçar'ın da yattığını söyleyince bu isimler beynimde yankılanmaya başlamıştı.

Bayram Yüksel ve Ali Uçar abilerin hayatlarını, hizmetlerini ve vefat edişlerini daha önce duymuş ve çok etkilenmiştim.

Özellikle de Bayram Yüksel abinin kabrini çok görmek istedim. Beyim ve çocuklarla birlikte çıktık. Ben mezarlığa girince çok garip bir heyecan duymaya başladım. Sanki bütün ölüler ayakta, bizleri kendi dünyalarına davet ediyorlar gibi bir psikoloji içine girdim. Yüzümü hangi mezar taşma çevirsem o mezar taşından dünyanın faniliği, oranın baki olduğu yolunda uğultular işitiyordum.

MEZARDA YAŞADIĞIMIZ ŞOK

Bayram Yüksel Abinin kabrinin başında dua okurken baktım çok temiz yüzlü, pırıl pırıl giysili biraz orta yaşın üstünde bir zat geldi, yanıma...

Salam verdi, eşim de selâmını aldı, tokalaştılar. Karşımıza oturdu.

- Yabancısınız herhalde? dedi.

Eşim de ailemizle ilgili bilgiler ve ziyaret sebebini aktardı.

- Maşallah, dedi. Sizleri tebrik ederim. Demek Risale-i Nurlardan istifade ediyorsun, bunun için de üstadın manevî dünyasını ziyarete geldiniz.

Kendisini tanıtmadan konuşmaya başladı. O kadar tatlı, o kadar çekici ve o kadar ihlasla anlatıyordu ki, ben bir kelimesini bile kaçırmadan dinliyordum.

Üstadın hayatından, Risalelerden, iman ve Kur'an hakikatlerinden, bu zamanda imanla ölmenin faziletinden ve daha bir çok hayati konulardan bahsediyordu.

AKLIMDAN GEÇENLERİ BİLİYORDU

Dikkat ediyorum ele aldığı konular tam benim ihtiyacım olan konulardı. Sanki bu zat benim içimi okuyordu.

- "Allah Allah" dedim, kendi kendime. Herhalde bu zat bir keramet ehli, bir veli olması lâzım. Yoksa aklımdan geçenleri nereden bilecek.

Zaman zaman eşimle göz göze gelip, bu harika sohbetten ne kadar etkilendiğimizi, birbirimize ifade ediyorduk.

Bizi öylesine sohbetiyle cezbetti ki, bir sinek vızıltı-î sının bile bu anı bozmasını istemiyordum. Bütün duygularım, bütün manevî dünyam ayaktaydı, durmadan gözyaşlarımı siliyordum.

Bir çok şeyin farkında olmayan çocuklar bile bütün dikkatleriyle bu mübarek ve müstesna insanı dinliyorlardı.

Bir ara eşim araya girerek, kabri başında olduğumuz Bayram Yüksel abiyi tanıyıp, tanımadığını, nasıl kaza geçirip, şehit olduğunu sordu.

Ancak o zat çok garip bir insandı. Bir kere asla bizim yüzümüze bakmıyordu. Sanki bu dünyaya ait değil de, hep ahiretten haberler sunan, bir ahiret misafiri gibiydi. Konuşması boyunca bu hali dikkatimi çekmişti.

Eşimin sorusuna cevap verirken de Bayram Yüksel abiyi tanıyıp, tanımadığından hiç bahsetmedi, doğrudan nasıl kaza yaptığını anlatmaya başladı. Ama öyle bir anlatış ki, sanki arabada kendisi varmış gibi bütün ayrıntılarıyla birlikte.

Sık sık eşimle gözgöze gelip, bu durum karşısında hayretimizi ortaya koyuyorduk.

NUR TALEBELERİ MANEVİ ŞEHİD OLURLAR

Ve şu cümlelerini hiç unutmuyorum:

- Çarptıkları araba bir binek oldu. Onları şehitlik makamına yükseltti. Onlar ölüm acısını tatmadılar. Çünkü hakiki bir Nur talebesi, nasıl ölürse ölsün, manevî şehid olarak dünyasını değiştirmektedir.

Hayatını, gönlünü, zihnini ve gayesini iman ve

Kur'an davasına bağlayan bir kula bu zamanda Ce-nab-ı Hak şehitlik mükafatı vermektedir.

Sizleri tebrik ederim. Bu hakikatleri hayatınıza hayat yaparsanız, bu mükafattan istifade edersiniz.

Birden ayağa kalktı.

- Hoş geldiniz, safalar getirdiniz. Allah yolunuzu açık etsin. Oradaki kardeşlerimize selâm edin, dedi.

Ayağa kalktı, yürümeye başladı, ben heyecanla atıldım. Birkaç adımla yetiştim. Beyim protezli olduğu için ilk hamleyi ben yaptım.

- Abi Allah sizden razı olsun. Bizleri ihya ettiniz. Ama sizi tanıyamadık, siz kimsiniz? Dedim.

Yüzüme bakmadan ve başını çevirmeden yürüdü.

Sanki bir göz açıp, kapanana kadar bir zaman ya geçti, ya geçmedi. Önümde duran, bana cevap vermeyen o mübarek zat kayboldu.

Aman Allah'ım... Haydi dayan bu hakikat karşısında!..

İnanın ki hocam, bir anda beynim uğuldadı, heyecan ve panik dalgası bütün damarlarımı dondurdu. Olduğum yere oturdum.

Eşim, çocuklarım panik içinde kaldılar. Saatlerden sonra kendime gelebildim.

Ağlayayım mı, feryat mı edeyim, şükür secdesine mi kapanayım? Ne yapayım, tam bir şoka girmiştim.

Ne rüya, ne hayal... Eşimin ve çocuklarımın önünde cereyan eden bir olay bu...

Cenab-ı Hak, bizlere ne müthiş nimetler, ne büyük hakikatler nasip etmişti biz onun farkında değilmişiz.

BİZİ BU HAKİKATLERDEN AYIRMA

Ya Rabbi ne olur bizi bu hakikatlerden ayırma. Ne olur bizi bu hakikatlere lâyık et, ne olur bizi iman ve Kur'an davasına hizmet eden kullarından eyle.

Hâlâ titriyorum hocam, hâlâ o heyecanı atamadım. O öyle müthiş bir olaydı ki, sanki Cenab-ı Hak bize son mesajını verdi. Artık hata yapma, yanlış yapma, ihmal etme lüksümüz yok. Bunu çok iyi anladım.

Değerli hocam,

Mektubu çok uzattım. Zaten siz de böyle istediniz. Mektubu bitirmeden önce, eşimin gördüğü bir rüyayı da anlatmak istiyorum. İnşallah Rabbim hayırlara vesile eder.

Sizin de bildiğiniz gibi protezle dolaşan eşim çok sürmeden yüksek tansiyondan dolayı bir beyin kanaması geçirdi ve vücudunun bir tarafı tutmaz hale geldi. Bizim yardımımızla ihtiyaçlarını gideriyordu. Gözünde ve konuşmasında oluşan arızalar ise, kısmen normale döndü.

RABBİMDEN GELEN BAŞ ÜSTÜNE

Şikâyet etmiyorum. Rabbimden gelen, başla-göz, üstüne... O lâyık gördükten ve takdir ettikten sonra bize yalnızca şükretmek düşer.

Artık evde iki çocuğumun yanında bir de eşim çocuk gibi bakım ve ilgi istiyor. Onlara hizmet etmek de bana sonsuz bir haz veriyor.

Şuna inandım ki, Mevlâm, bu kadar günahlarımızı, hatalarımızı inşallah affetmek için bizleri imtihana tabiî tutuyor. Bu çok büyük bir lütuf. Ya hiç bu imtihanlar olmasaydı da, bu baş döndürücü günahlar içindeyken çekip, gitseydik. O zaman ebedî hayatımız kararırdı. Bunu düşündükçe Rabbime şükrediyorum.

Artık benim iki aşkım, iki sevdam var. Biri iman hizmeti, ikincisi de eşim ve çocuklarım. Gittikçe bu aşklar artıyor, içimdeki sevgi büyüyor.

Risale-i Nurlar'a, üstada, abilere ve iman hizmeti- bir genç kızın bir delikanlıya ölesiye âşık olduğu

[gibi âşık oldum. Onlarsız bir an hayal edemiyorum.

Onların manevî gücü ve desteği olmadan geçen ömrüme gözyaşı döküyorum. Bu sanki bende bir kara sevda haline geldi.

Eşim hastalanınca ona olan aşkım tazelendi. Daha da arttı. Ona hizmet etmek, etrafında dolanmak, onunla konuşmak, dünyanın en büyük mutluluğu...

HAKİKİ BİR AŞK

Ben gençliğimde aşk yaşadım. O aşklar geçici, karşılıksız ve çok zaman da elem vericiydi. Konuştuğum zaman da o efsane bitiyor, o aşk büyüsü bozuluyordu. Ama bu aşklar hakiki, karşılıksız ve ebedî... Ruhta ızdırap ve elem değil, haz ve lezzet bırakıyor.

Eğer insanlar gerçek aşkın Allah'ı bilmek ve ona secde etmek, ebedî bir alemde beraber olmak olduğu-" nu anlasalar, dünya aşkına hiç mi hiç tenezzül etmezler.

Ben acizane, Mevlâna'nm, Leyla ile Mecnun'un ve Yunus'un aşkını çok iyi anlamaya başladım. Mevlâm bizi bu hakiki aşktan ayırmasın.

Beyim bir rüya görmüştü. Heyecanla anlattığı rüya şöyleydi:

Rüyasında vefat etmiş. Vefat ettikten sonra kendisini uçağa benzer bir araca bindirmişler. Uçağın üstünde Arapça harflerle Risale-i Nur yazıyormuş. Almışlar bir başka dünyaya götürmüşler. Bakmış ki orada iki ayrı bir dünya var. Birisi dar, sıkıntılı ve bunaltıcı. İkincisi de rahat, serbest ve huzur dolu bir yer. Eşim bunların nedenlerini sormuş. Orada bir şahıs şöyle cevap vermiş.

"O dar ve sıkıntılı olan yerler kabir alemi. Hesabını veremedikleri amellerinden dolayı çile çekiyorlar.

İnanıyorum ki bu rüya ayan-meyan bir hakikati anlatıyor. Cenab-ı Hak, nefsimizden ve şeytanımızdan bizleri korusun ve kendi yolundan ayırmasın.

Sizleri sık sık bekliyorum hocam. Bahusus eşim çok istiyor. Dualarınızı eksik etmeyin. Bizler de her zaman sizlere dualar ediyoruz. Vesile olmasaydınız halimiz ne olurdu. Allah binlerce razı olsun. Eşinize ve çocuklarınıza da selâm ve dualarımı iletin.

Rabbim yar ve yardımcınız olsun. O güzel kitaplarınızın sayısını çoğaltsın. Amin.

Meral TÜRKMEN

ALLAH İÇİN ÇALIŞAN KURTULUYOR

Bu dünya ise, şehit olanların dünyası. Bunlar ölüm acısını tatmadıkları için vefat ettiklerinin farkında değiller. Bunlar için hesap yok. Affedilmiş kullardır. Bunlar gidip, her an ailesiyle ve çevresiyle görüşebilir. Ama onlar kendilerini göremezler ve duyamazlar.

"Peki bu şehitlerin dünyasına gelmek için ne yapmak lâzım?"

"Dünyadayken Allah yolunda çalışmak gerekir. Ömrünü iman ve Kur'an yolunda harcayan manevî şehit olur. Allah için ölen de maddî şehit olur."

"Ya ailem, çocuklarım?"

"Onlar da iman ve Kur'an yolundan ayrılmazlarsa, onlar da manevî şehid olur ve senin yanına gelirler. Yoksa ahiretin ayrılığı çok dehşetlidir."

Eşim ağlamaklı uyanıyor.

İBRETLİ BİR AŞK İMTİHANI

Ertuğrul Bey Hocama,

Kitaplarınızdan çok yararlanmış bir bayan olarak, en temiz dualarımla sizleri selâmlıyor, en iyi dileklerimle uzun ömürler diliyorum.

Şu anda müthiş bir heyecan ve kalp çarpıntısı içinde ağlıyorum. Bu satırları ağlayarak karalıyorum. Zira çok doluyum, anlatacağım çok şey var.

Şu imtihan dünyasında olan insanın başına neler J gelmiyordu. Her insanın bir öyküsü, çetin bir sınavı ve zorlandığı, bazen de düşüp yuvarlandığı engelleri 'var.

Benim hayatım da acı serüvenlerle dolu. Aşktan hakikate, hayalden gerçeğe uzanan yorucu, çetin serüvenler. Bunları siz büyüğümüzle paylaşmak istedim. Zira kitaplarınız buna benzer gerçek serüvenlerle dolu. Bunca hayat deneyiminden sonra, hizmet sofranızda benim de bir tuzum olsun istedim.

Eğitim fakültesini birlikte okuyup, bitirdiğimiz, Ercan isminde bir sınıf arkadaşıma karşı, derinden derine ilgi duyuyordum. Onun bu türlü işlerle pek ilgisi yoktu. Çok dürüst, çok yardımsever ve çok bilgili bir insandı. Üç yıl boyunca kendisine olan aşkımı fark etmesi için neler yaptım, neler... Ama ısrarla bütün bunları görmezlikten geliyordu. Artık son sınıfa gelmiştik. Bunu açık açık konuşmak istiyordum.

Bana ilgi göstermemesinin veya ilgime yanıt vermemesinin nedeni, farklı kültürlere ve farklı bölgelere mensup olmamız olduğunu anlıyordum. İşte bu ayrıntıyı kendisine anlatıp, aşkımı söyleyecektim.

Kendisine birkaç kez "Seninle önemli bir konuyu konuşmak istiyorum" dediğim halde "yok" demedi. Ama her seferinde mazeretlerle beni savuşturuyordu. Açıkça kendisine olan ilgimi ya istemiyordu, ya da ayrı hayat anlayışımız nedeniyle "sorun çıkar" endişesi taşıyordu.

Halbuki Allah'a hamd ve şükür kabilinden ben çevremde derhal fark edilen bir kızdım. Birçok erkek benimle bu konuda diyalog kurmak istedikleri halde hepsini de reddettim. Bunların içinde bizim toplumumuzun gençleri de vardı. Çünkü biz farklı gelenekleri, görenekleri ve hayat anlayışı olan bir kültüre mensuptuk. Bizde bizim dışımızdaki gençlere kız verilmez ve dışarıdan da kız alınmazdı. Eğer bu geleneği çiğneyen olursa, çok zaman bunu canıyla öderdi. Ben bunu biliyordum. Ama ona olan aşkım nedeniyle bütün bunları göze aldım.

Nihayet Ercan'dan söz aldım. Bir yer ve saat tespit ettik. Orada buluşup, konuşacaktık. Ama Ercan'ın bir şartı vardı:

"Ben inancım gereği, yabancı bir kadınla başbaşa kalamam. Yanında senin istediğin bir kız daha bulunsun." dedi.

Buna karşı çıkmak istedim. Ama ona olan aşkım nedeniyle sustum ve kabul ettim. Yanıma bir arkadaşımı aldım, kararlaştırılan yerde buluştuk.

Ben ezile-büzüle duygularımı ifade etmeye başlamıştım ki, Ercan sözümü keserek ekledi:

"Kendini yorma ve ezilip, büzülme" dedi. "Ben iki yıldır her şeyin farkındayım. Sana karşı ben de çok büyük ilgi duyuyorum. Ama bunu açığa vuramam. Çünkü bunun iki nedeni var.

Birincisi; ben inancım gereği, nikahlanmadığım yabancı bir kadınla, evlilik oyunu oynayamam. Başlarsam, resmen başlarım ve bitiririm. Kaçamak, yanlış işler yapamam.

Böyle bir durumum olmadığı için sizin duygularınıza açıkça cevap veremedim. Ama sizi çok sevdim, hep içime gömdüm, sakladım.

İkincisi de; sen kendine özgü bir toplumun kızısın. Seni bana vermeyeceklerini biliyorum. Bu mümkün olsa bile çok büyük sıkıntılar yaşayacağımızı da biliyorum. Bu macerayı göze alamadım. Sen kendi toplumunda huzurlu olursun, orayı tercih et.

Buna şiddetle karşı koydum.

"Hayır" dedim. "Kimin ne diyeceği hiç umurumda değil. Eğer sen beni istersen, her şeyi göze alırım. Hem niçin beni bu kadar sevdiğin halde hiç işaret vermedin. Bunu merak ettim."

"Ben çevremde dini bütün bir insan olarak tanınıyorum. Herkes bu aşk oyununu canı istediği gibi oynayabilir. Ben asla... Çünkü beni izleyenler anlattıklarımın ve savunduğum fikirlerin doğruluğunu, dürüstlüğümü davranışlarında arayacaklar. Hem Allah, Peygamber ve din diyelim, hem de hiçbir inanç kuralıma sığmayan aşk macerası yaşayalım. Bu benim felsefeme ters... Aşkımı içime gömerim, belki odama kapanıp ağlarım, ama dışarı vurup, kendimi rezil edemem... Ama iş resmî olarak başlarsa o ayrı...

"Ben bu işe hazırım," dedim. Başını salladı.

"Çok zor. Hatta imkânsız.." dedi. "Bunu başaramayız. İşin başında dönelim. Ailem asla buna razı olmaz. Hele sizin ki, hiç razı olmaz. İki ailenin istemediği evliliği tek başımıza yapamayız. Hislerimizle değil, aklımızla hareket edelim."

Çok ısrar ettim, çok yalvardım. Hatta saatlerce ağladım. Kabul ettiremedim.

Ayrılırken dedim ki:

"Eğer sen beni kabul etmezsen; ya ölümü seçerim ya da ölünceye kadar seni beklerim."

Bunun üzerine durakladı.

"Sana kesin bir söz veremem. Ama madem bu konu senin için dönüşsüz bir yolsa, o zaman birlikte çıkış yolu arayalım" dedi.

Allah'ım! Uçtum, âdeta uçtum!.. Dünyaları baha verdiler. Dünyanın en mutlu insanı oldum. Bu kadarcık söz bile bana yetmişti. Çünkü onu çok seviyordum.

Ayrılırken benden bir söz aldı.

"Bu buluştuğumuzu kimse bilmeyecek." dedi. Kabul ettim.

Tekrar döndü.

"Üzülme," dedi. "Eğer sen ömür boyu beni beklemeyi göze aldıysan, benim duygularım da senden aşağı değil. Eğer bu evlilik olmazsa ne yapalım, ömür boyu birbirimizi bekleyerek, ahirete göçüp, gideriz."

Bu bile benim için çıkar bir yoldu. Dünyada fırtına estiren bu sevgi öylesine güçlü ve öylesine yakıyordu ki, "ya onunla" ya da "ölümle" diyordum.

Okul bitene kadar birkaç kez daha bir araya geldik. Çözüm aradık. Ama çıkar yolumuz, akılcı bir çözümümüz yoktu.

Okul bitti. İkimiz de Allah'ın bir lütfü olarak aynı vilayete ve aynı kazaya öğretmen olarak atandık. Okulumuz da birbirine yakındı.

Ercan ev tuttu. Bazı talebelerle kalıyordu. Ben de bir hemşire hanımla kalıyordum. Hemşire hanım da dindar bir kızdı. Sizin kitaplarınızı okuyordu.

Bana ilk defa sizin kitabınızı Ercan vermişti. Kendini Arayan Adam, Kendimi Buldum ve Düzceli Mehmet...

Aşktan sonra dünyamda fırtınalar koparan ikinci bir dönemim olmuştu. Sonra Risale-i Nurları okumaya başladım. Hemşire hanım o konuda uzmandı. Bana yardımcı oluyordu.

Allah kabul etsin. Ercan'ın ve Hemşire Hanımın desteğiyle doğru yolu yakalamıştım. Namazlara başladım ve kapandım. Ailem bunu duyunca kıyametler kopardı. Dövmeler, küfürler, hakaretler... Babam, annem ve kardeşim sanki cani kesildiler... Nasıl olur da namaz kılarsın, geleneklerine ve inançlarına ters hareket edersin. Çünkü bizim hayat anlayışımızda namaz, oruç gibi dinî motifler yoktur. Allah bana sabır ve kuvvet verdi. Direndim. Bir müddet sonra da ailem beni evlâtlıktan ve mirastan reddetti.

Bu görünüşte dayanılmaz bir acı ve imtihandı. Ama büyük Allah'ım hiçbir kulunu çaresiz bırakmazdı. Ailemin beni reddetmesi, işimizi kolaylaştırdı.

Nihayet Ercan'la evlendik. Tabiî ki iki ailenin de rızası olmadı. Ama Ercan'ın ailesi benim dönüş yaptığımı duyunca çok sevindiler. Beni kabullendiler.

Bütün acılarımın dindiği, bütün mutluluğun bize güldüğü bir hayat başlamıştı. Kendi imkânlarımızla bir ev kurduk. Ercan'ın arkadaşları bize hem anne, hem de baba oldu. Çok büyük borçlara girmeden, evimizin ihtiyaçlarını tamamladık.

Evlendikten sonra Ercan'a olan aşkım bitmedi, daha da alevlendi. Onsuz bir saniye geçiremiyordum. Gözüm ondan başka kimseyi görmüyordu. O, o kadar dürüst, mert ve sevecen bir insandı ki, dünyanın en şanslı kadını olduğumu düşünüyordum.

Ama hocam, benim hayat sınavım bitmemişti. Hatta yeni başlıyordu.

Dünyadaki tek varlığım, babasının adını taşıyan Ercan'ıma hamile olduğumu, yeni öğrendiğim gündü.

Daha önce birlikte kaldığımız hemşireye gittim. Test yaptırdım. Müjdeyi aldım, eve koşarak gidip, müjdeyi Ercan'la paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Ama dünyamı karartan, bütün ümitlerimi yitiren olayı hastane kapısında öğrendim. Bir ambulans, acil servise yanaştı. Etrafında insanlar koşuyordu. Birinin "Bizim Ercan, bizim Ercan" dediğini duydum. Kim, hangi Ercan olduğunu sormadan oraya yığıla kalmıştım.

Evet bizim Ercan'dı. O büyük aşkım, o büyük sevdam, onun uğruna bin kere hayatımı verebileceğim, erkeğim Ercan...

Bir kamyonun freni patlıyor. Yol üstündeki iki öğrencisini kurtarmak için atlıyor, çocukları kurtarıyor, ama kendisini kurtaramıyor.

Bütün ilçe yasa durdu, gözyaşı döktü. Ben bitmiş, tükenmiş, yaşayan bir ölüydüm. Milyarlarca kez haykırdım Allah'a...

"Ne olur beni de al!.." diye... Olmadı. Ama hâlâ hasretime, sevdama, aşkıma kavuşmak için yalvarıyorum. İnşallah o kapı çok uzamadan açılır. Allah'tan ümit kesilmez.

Şimdi oğlum Ercan'ı koklayıp, hayatıma direnç ve güç katıyorum. Henüz iki yaşında... Öğretmenim. Hâlâ kendimi toplayamadım. Evlenmek için bir sürü gelip-gidenim oluyor. Hepsini de azarlayıp, kovuyorum. O maddeten

öldü. Ama evimin içinde hep canlı ve o pırıltılı bakışları hâlâ yanıyor. O tatlı sözleri hâlâ duyuluyor.

Ruhuna her gün Kur'an ve Cevşen okuyorum. Her haftanın bir gününü onun mezarına ayırıyorum.

Tek tesellim, dostum İman ve Kur'an sohbetleri... Ercan'ın ailesi, sağ olsunlar beni yalnız bırakmıyorlar. Ama ailemden ses, soluk yok.

Kardeşim bir "oh olsun" mektubu göndermiş. Ne yapayım. Doğrusunun öyle olduğunu sanıyorlar. Cevap veremedim. Yine de dua ediyorum, kurtuluşları

Hocam, bağışlayın. Yine her tarafım buz kesti. Direncim bitti, dayanamıyorum. Yanımda, gözyaşlarıyla sulanan mendilleri bir görseniz.

Başınızı ağrıttım, biliyorum.

O büyük aşkıma, o büyük sevdam Ercan'ıma ne olursunuz dua edin, Fatiha gönderin. Kendim için bir şey istemiyorum. O rahat etsin yeter.

Allah beni ona çabuk kavuştursun. Size de uzun ömürler, ailenize mutluluk ve huzur versin.

Hizmetinizi tebrik ediyorum. Sizi mutlaka ziyaret etmek istiyorum.

Allah yar ve yardımcınız olsun.

Sercan İPEK

AŞIK OLANLAR BENİ DİNLEYİN

Merhaba Halit Bey

Evlilikle ilgili anımı çok ilginç buldunuz. Benden de bunu bir mektup haline getirip, size göndermemi istediniz. Ben de, hayatımın hatasını yazmayı kabul ettim. îstedim ki, benim düştüğüm bu hatayı, ikinci bir genç kız yaşamasın. Çok zor olan o acıları görmesin.

Ben Bursa'da doğdum ve Bursa'da büyüdüm. Babam orta halli bir işçiydi. Üç kardeştik, en büyükleri bendim. Annem kadın hastalığından vefat ettiğinde, ben ortaokul son sınıfta, diğer iki kardeşlerim de ilkokuldaydılar.

Babam aceleci davrandı, annemin vefat edişinden kısa bir süre sonra evlendi. Tahmin edeceğiniz gibi gelen ikinci annemizle sorunlar yaşamaya başladık. Babam yeni gelen hanımın "bırakıp giderim" tehditleri altında bizleri ihmal etmeye başladı. Çok zor günler geçiriyorduk. Ben olanların farkında olduğum için her şeyi içime atıyor, kendi köşeme çekiliyor, durumumuza ağlıyordum. Allah o acıları hiçbir genç kıza yaşatmasın.

İkinci annemizin ısrarıyla babam iki kardeşimi önce evlâtlık verdi, sonra da baskılar sonucu aldı.

Yetiştirme yurduna verdi. Ben bu olaydan dolayı çok mutlu olmuştum. Çünkü kardeşlerim dayaktan, hakaretten ve açlıktan kurtulmuşlardı. Ben ise, büyük olduğum için evde kaldım, sitemleri, hakaretleri ve dayanılmaz baskıyı yaşamaya devam ettim. Tek mutluluğum ve tesellim, hafta sonu kardeşlerimi ziyaret ederek, onlarla geçirdiğim saatlerimdi.

Sağ olsun amcam, o yıllarda bize çok destek oldu. Hem bana hem de kardeşlerime harçlık verir, acil ihtiyaçlarımızı karşılamaya çalışırdı. Halbuki kendisinin de durumu iyi değildi. Eşi Seçil Yenge de bizleri evine çağırır, banyomuzu yaptırır ve çamaşırlarımızı yıkardı. Allah razı olsun o hanımdan ve amcamdan...

Yıllar böyle acılarla geçti.

Lise ikinci sınıftaydım. Genç kızlık duygularımın, tozpembe hayallerin, olmayacak düşlerin dünyamı sardığı, sarstığı yıllar...

Çevremdeki arkadaşlarım aşk oyuncağıyla çoktan oynamaya başlamışlardı. Bana da ilgi duyan bir çocuk vardı ama benim gözüm bir başkasına takılmıştı. Coğrafya öğretmenimize...

Benim içimde bulunduğum ortamdan dolayı çok iyi niyetle ilgi gösterip yardımcı olmak isteyen öğretmenime tutulmuştum. Herhalde kara sevda buydu. Yemeden, içmeden, uyurken, rüyamda, yürürken hep onu düşünmek ve onunla bir hayatı paylaşmak...

Çok iyi biliyordum bu olmaz bir şeydi. Konuyu kime açsam gülüp, geçerdi. Bunu da biliyordum. Gel de içimi saran aşk ateşine bir söz geçir. Yanlış başlayan yanlış gelişen bir sevdaydı bu...

Öğretmenimiz bizim tarafta oturduğu için yolda minibüste sık sık karşılaşıyorduk. Benimle her karşılaşmada bana ilgi gösterir, problemlerimi sorar ve yardımcı olurdu. Ama bir türlü kendisine yangın olduğumu arılamıyordu, ben de bunu anlatamıyordum.

Bir yıl bu şekilde geçti.

İkinci yıl kesin şekilde hocama gidip, duygularımı açmayı düşündüm. Mutlaka kendisi için beslediğim duygularımdan haberdar olmalıydı.

"Aşkın gözü kördür" derler ya, gerçekten öyle... Ne yaptığını, yaptığım işin nasıl sonuçlanacağını sakin kafayla düşünüp, planlayamadığım için, hislerini ne diyorsa o tarafa doğru gidiyordum.

Hocama olan ilginin bence iki temel nedeni vardı. Birisi, bana acıyarak ilgi göstermesi ve yardımcı olmasıydı. İkincisi de ev hayatımda artık bunalmıştım, bir an önce kendimi bir yere atıp, kurtulmak istiyordum.

Sonra sevdiğim bir öğretmendi. Onun dünyasına girmek ve onunla hayatı paylaşmam demek, hem kısa yoldan acılardan kurtulmak, hem de görgülü ve medenî bir insana eş olmak demekti

Ama bütün bu mantıklı hesapların ötesinde bütün mantığını durduran şey, hocama olan tutkumdu.

Yine aynı minibüsle gelirken, büyük heyecanla ve terler içinde kalarak:

- Hoca, sizinle önemli bir konuyu konuşmak istiyorum, bana zaman ayırabilir misiniz? Dedim.

Kabul etti. Beni o gün saat 12.30'da harita odasına çağırdı.

Gittim. Hayatımın en heyecanlı, en hatalı ve en deli bir anıydı. Şimdi düşünüyorum, bu resmen delilikti.

Oturduk, bana çay ikram etti. Yine sorularımla ilgilendi. Ben ise, boncuk boncuk terliyordum. Yalnızca aklımı o kelimeye kilitlemiştim, başka hiçbir şeyi duyacak durumda değildim.

O kelime:

- Hocam, ben sizi çok seviyorum. Gülümsedi,

- Tabiî ki ben de seni seviyorum, dedi. Sen çok cici bir kızsın. İnşaallah bu problemlerin biter, bu günlerin tatlı bir rüya olarak kalır.

Gözlerimi kapattım, son bir çırpınışla:

- Hayır hocam, dedim. Öyle değil. Ben size tutuldum. Bir yıldız sizde başkasını düşünemiyorum.

Çok olgun ve çok sakin karşıladı.

- Tahmin ediyordum, dedi. Bu çok doğaldır. Birçok' öğrenci iyi niyetli öğretmenlerine ilgi duymuştur. Ama bunun çok büyük riskleri var.

Çocuklukla yine atıldım.

- Ben bütün risklere hazırım. Yeter ki, "Hayır" deme...

Hocam, hep alttan alıyordu.

- Seni çok iyi anlıyorum, dedi. Çok kötü günler geçiriyorsun. İyi bir himayeciye ihtiyacın var. Benim de ilgimi yanlış yorumladın. Ben senin yalnızca öğretmeninim, o kadar. Başka türlü yorumlama...

Kendimi sıktım, ağlamaya başladım.

- Her şeye razıyım, n'olursunuz beni reddetmeyin. Yoksa yaşayamam intihar ederim.

İntihar kelimesi hocamı da korkutmuştu.

Hocam bu problemi aşmak için binbir yorumlar yaparak bunun imkânsızlığını anlatıyordu.

Evlenmek istemediğini, çok büyük yaş farkımız olduğunu, bu evliliğin asla yürümeyeceğini, yaşlı anne ve babasının buna müsaade etmeyeceklerini daha birçok nedenle bu işin olmazlığını anlattı.

Ayrıldık. Ama benim bu işi bırakmaya niyetim yoktu. Evlerine gittim, annesini gördüm, ona durumu anlattım. Eğer kabul etmesi halinde "kul, köle" olacağımı ifade ettim.

Neyse sonuç olarak öğretmenim istemeyerek ikna oldu, lise bittikten sonra da evlendik.

İşte hayal bile edemeyeceğim problemler de ondan sonra başladı.

Aramızdaki on beş yaştan fazla farklılık, her davranışa, her değerlendirmeye ve her isteğe yansıyordu. Bir konuda asla ortak nokta bulamıyorduk. Yaşlı anne ve babası benden ve hizmetimden memnun değildi.

Ayrıca kardeşlerimle ilgilenmem de sorunları artırmıştı. Özet olarak biz çok yanlış bir evlilik yapmıştık.

Çocuğumuz da olmadı, yalnızca iki yıl süren bu evlilik noktalandı. Kendime bir iş buldum, çalışmaya başladım. Kardeşlerimi de yanıma aldım.

Daha sonra da ikinci evliliğimi yaptım ve yurtdışına geldik.

Diyeceğim şuydu:

Genç kızların dünyasına az çok "aşk" büyüsü girer. Bazen bu aşk, akıl ve mantık dinlemez, sürekli yanlışlar yaptırır. Ama şunu çok iyi bilsinler ki,

aralarında fazla yaş farkı olanlar evlenmesinler. Erken yaşta da böyle bir evlilik yapmasınlar. Bilgi, görgü ve statü farkı olanlar da evlenmesinler.

Önce kendi hayatlarını garanti edecek, okul ve iş konusunu halletsinler. Daha sonra evliliği düşünsünler. Öğretmenleriyle böyle bir yakınlığı hiç düşünmesinler. Çünkü böyle bir evlilikten sonra mutlu olan görülmemiştir. Nedeni ise, öğrenciyken gözümde çok büyüttüğüm dünyanın en iyi, en kusursuz insanı sandığım insanla evlenince müthiş bir hayal kırıklığı oluyor. Aradaki resmiyet kalbimizce göremediğimiz bir çok şey gözler önüne seriliyor. Bu da tam bir mutsuzluk getiriyor.

Saygı ve sevgilerimle hocam. Umarım ki bütün öğrencileriniz mutlu olur. Sizlere de en iyi dileklerimle...

Sevcan AKDAĞ

AŞKIMI LEKELEMEM

Halit Abi,

Sizi kıramadan, yıllar sonra bir mektup yazdım. Başımdan geçen olayları tam olarak kağıda dökemem. Bilirsiniz ki, birçok hatıralar ifade edilemez. Bazı hatıralar ise, içimizde yalnızca bize özgü kalır.

Ben yalnızca sizinle ve okuyucularınızla paylaşabileceklerimi kaleme alıyorum. Bunu da tam yapacağımı sanmıyorum ama sizin için deneyeceğim.

Hatıralarımı, başımdan geçen olayların bir kısmını size anlatmamıştım. Sağ olun sizin manevî desteğiniz, kitaplarınız bana iyi bir moral kaynağı oldu. Ayrıca şu anda komşumuz olan bir ailenin Fatma ismindeki kızı sizin öğrencinizmiş. Onunla sık sık görüşüyoruz, kitaplarınızdan konuşuyoruz.

Çok şükür kendimi toparladım. İnsanın içini yakan acılar asla bitmez. Ancak acılara karşı barışıklık kazanıyoruz.

Severek, birbirimize âşık olarak evlendiğimiz evlilik üç yıl sürdü. Beyimle bir yıl doyasıya huzurlu ve mutlu bir şekilde yaşadık. Bir yıl sonra hastalığı ortaya çıktı. Kalın bağırsaklarında ortaya çıkan kötü huylu kanser türü, rahmetli eşimi bizden ayırdı. Hastalığı bir yıldan fazla sürmüştü. Bu arada tatmadığım acılar, korkular, yaşamadığımız panik kalmadı.

Hep günlerimiz "ölüm" korkusuyla geçti. Onun acısı ve inlemesi karşısında duyduğum azabı ifade edecek bir kelime yoktur.

Sonuçta iki çocukla beni yalnız bıraktı. Hiç dilinden düşürmediği Allah'ına kavuştu.

Son günleri çok sancılı geçiyordu. Acısını artık uyuşturucular kesmiyordu. Biz de bu dayanılmaz azap karşısında kahroluyorduk.

Vefat etmeden bir gün önceydi.

- Hanım, ben ölürsem, sen ne yapacaksın? Dedi. Dayanamadım ağlamaya başladım.

- Ne yapayım. Çocuklarımı kucağıma alıp, Allah'a dayanarak ondan sabır isteyeceğim.

- Yalnız, bu hayatta nasıl ayakta kalacaksın? Ailemiz de fakir olduğu için seni destekleyen kimse olmaz. Ben sana hakkımı helal ediyorum. Hiç gücenmem ve kızmam. Zaten sana bir gün gösteremedim. Münasip biri çıkarsa evlen kurtul.

Ağlayarak kendimi dışarı attım.

- Bunu benden nasıl istersin? Dedim. Senin sevgini, senin aşkını mukaddes bir emanet gibi saklayacağım. Bu evde hep sen olacaksın. Bir

yabancı erkek asla...

Tuttu elimden, gözlerinden akan yaşları bana göstermeye çalıştı.

- Gideceğim yeri gördüm, dedi. Şükür Allah'ıma o müjdeyi aldım. Rabbim eğer bir kuluna hastalık ve musibet veriyorsa, onun mutlaka bir hikmeti vardır. İnşallah bu hastalık bizim ebedî hayatımızı kurtaracak.

Bir gün sonra rahmetli oldu. Tam cuma günü öğlen ezanı okunurken...

Son anlarda bütün acısı bitmişti. Sanki artık ölümü tekliyordu. Benimle beraber Yasin Suresini takip ederken vefat etti.

Rahmetli eşim vefat edince iki çocukla birlikte bu ağır hayat yükünü omuzlamak da bana düştü. Çok fakirdik. Üstelik eşimin bir yıldan fazla süren hastalığı, elimizdeki bütün birikimlerimizi bitirmişti.

Çok talipli çıktı karşıma... Çok da zengin dullar geldi, gitti. Hepsi de bana bol bol maddî refah vaadettiler. Ama hiç kimsenin ne dediği hiç umurumda olmadı. Çünkü benim dünyamın ışığı, kalbimin nuru ve yaşama direncimin kaynağı eşimin aşkı ve sevgisiydi. Onu nasıl lekeleyebilirdim.

Rabbim'den her namazımda diliyorum. Beni bu tertemiz halim ve tertemiz duygularımla eşime kavuşturmayı nasip etsin.

Artık kendimi çocuklarıma ve ibadetlerime adadım. Her gün eşime Yasin okuyup, manevî bir gıda olarak gönderiyorum. Çünkü maddî varlığı itibariyle aramızdan ayrıldı. Ama gönül ilişkimiz, manevî irtibatımız ve evimizdeki taptaze hatıralarıyla bizimle olmaya devam ediyor. O hâlâ başımızda ve evimizin babası...

Allah onun mekanını cennet etsin. Bizleri de oraya lâyık etsin.

Zehra TORUNOĞLU

AŞKIMIZA SAYGIMDAN DOLAYI EVLENMEDİM

Değerli Dostum, Kıymetli Hocam,

Eşim ve çocuklarımla birlikte saygı ve sevgilerimizi sunuyorum.

Sohbetinizin tadına doyamadık. Çocuklar ilk fırsatta yine sizi istiyorlar, lütfen unutmayın.

İstediğiniz hatırayı yazıyorum. "Aşk" adına her türlü sorumsuzluğu yapanlara karşı bir nebzecik cevap olmasını diliyorum.

Çok küçük yaşta annemi ve babamı yitirmiştim. Hem öksüz, hem de yetim olmak benim için dayanılması çok güç günler başlamıştı.

Her şeyi hayal eder, her şeye imrenir ve her çocuğu da kıskanırdım. Meselâ hangi çocuğu annesinin kucağında veya babasının elinden tutmuş olarak görsem, nasıl da kıskanırdım. Âdeta, "Ya bana da bir anne ve baba bulun, ya da kimsenin de olmasın" diye düşünürdüm. Bir anne ve bir babam olması için nelerimi vermezdim.

Hâlâ onları rahmetle andığım bir aile bana sahip çıkmıştı. Sahip çıkmakta ne, dışarıda aç susuz kalmadım o kadar. Ama bana asıl desteği emekli bir memur vermişti. Ondan da Allah razı olsun. Beni ilkokul ve ortaokula kadar okuttu. Okuttu diyorum işte, perişanları oynayarak.

Ortaokulu bitirdiğim yıldı. Semra sınıfımıza o günlerde gelmişti. Özenle dikilmiş bir kıyafet, sarışın saçları ve son derece temiz, tertipli haliyle bütün dikkatlerimizi üzerinde toplamıştı. Sanki büyümüş-küçülmüş bir vakurluk içindeydi. Ayrıca çok terbiyeli bir kızdı.

İlçeye yeni tayini çıkan kaymakamın kızı... Benim ilk aşkım, Semra...

İlk gün "Sınıf başkanı sen misin?" diye gelmişti, yanıma. Onunla karşı karşıya gelince dilim tutulmuştu sanki... Bir tarafa da kaçamayınca ter boşanmıştı birden. "He" dedim, zorla. Ama nasıl da kızarıp, titremiştim.

Öğretmenlerimin beni koruması ve ayrıca çok çalışkan olmam, Semra'nın ilgisini çekmişti. Ben utancımdan bir türlü rahat olamıyordum. Ve bir türlü atamadığım aşağılık duygusu içindeydim. Semra'nın yakınlığı o kadar ilerlemişti ki, bir an olsun benden ayrılmak istemiyordu. Bir hastalıktan dolayı okula iki yıl ara vermesi, okul seviyesinin üstünde bir olgunluk getirmişti, kendisine. Bir çok şeyleri daha iyi biliyordu.

Bir gün okula annesiyle birlikte gelmişti. Beni konuşmuşlar o akşam. Annesi de görmek istemiş. Kendileriyle okul bahçesinde karşılaştık. Sonra beni uzaktan işaret etmişti. Annesi bana doğru yöneldi. Birkaç adım kala durdu. Perişan ve pejmürde kılıklı bir çocukla karşılaşmanın verdiği hayal kırıklığıyla tepkisi çok sert olmuştu:

- Bana bak çocuk, dedi kızarak. Seni bir daha bu kızımızın yanında görmeyeceğim. Senin gibi bir köy yosmasını, Semra'ma asla yakıştıramam.

Hışımla döndü, kızının kolundan tuttuğu gibi uzaklaştı.

Bu beklemediğim hareket, beni şok etmişti. Oraya oturmuşum. Kulaklarımın içi uğuldamaya ve gözlerimin önü perdelenmeye başlamıştı. Etrafımdaki her şey dönüyordu. Oturdum, olduğum yere... Âdeta, nerede, ne zaman ve nasıl olduğumu unutmuştum. Bu aşağılanma, zaten aşağılık duygusu içinde olan benim için son tükeniş ve cesaretimin bütün bütün bitişiydi.

Günlerce kendi kendime hayıflandım, durdum. "Ben kimim? Semra kim? Onunla nasıl arkadaşlık edebilirim? Bu işin böyle olacağını neden kestirememiştim? Bir öksüz çocuk... Bir çoban namzeti... Okumayı, okulda bırakmış, hayatını dağ ve taşlarla paylaşan bir köy çocuğu... Bir de kalkıyor kaymakamın kızma âşık oluyor. Olacak şey mi bu? Çok yazık bunları bilmediğime." Evet kendi kendime çok, ama çok kızmıştım.

Artık okulun sonu gelmişti. Herkese yeni bir dünyanın, yeni ümitlerin kapılarının açıldığı, bana da son kapının kapandığı gündü. Doya doya ağlayarak, bütün öğretmenlerimle vedalaştım. Ama Semra'dan özellikle kaçıyordum. Bana her fırsatta yaklaşmak istediğini günlerdir biliyordum, ama ikinci bir hatayı ve bir hayal kırıklığına daha düşmeyi istemiyordum.

Ve okulu terk ediyorduk artık... Büyük ana kapıdan çıkarken, Semra'yla göz göze geldik. Dudakları hüzünle kıvrılmış, gözleri çakmak çakmaktı.

- Ne olur, dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Beni bir dakika dinler misin? Bana çok kızdığını biliyorum. Ama beni dinlemelisin, lütfen...

Ve hıçkırmaya başladı.

- Annem, ben değil ki ondan dolayı bana kızıyorsun. İnan ben senden çok daha fazla acı çektim. Ben duygularımdan bir şey kaybetmiş değilim. Ne olursun beni affet. Bundan sonra da seninle görüşmek istiyorum.

- Bir çobanla mı? Dedim, sitem ederek.

- Sen beni hâlâ anlamadın, değil mi?

"Neyi anlamadım?" der gibi bakışlarımı Semra'nın yüzünde netleştirdim.

- Sen çok dürüst, çok iyi bir çocuksun. Seni bunun için seviyorum. Bunu sana anlatamadım ki...

İçimin bir tuhaf olduğunu hissetmiştim. Semra bunları düşünecek ve bilecek olgunluktaydı. Ama ben, saf ve şaşkın öksüz, bunun ne demek olduğunu yıllar sonra anlayacaktım.

Cevap veremedim.

- Ne olur görüşelim e mi? dedi. Son sözünü söyleyerek.

Semra'nın gözünden yaşlar yeniden oynaşmaya başlamıştı. Başını bir müddet yere eğdi ve sonra da arkasına bakmadan yürüdü.

Ben tam bir şok dalgası geçiriyordum. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Bir müddet yerimde çakılı kalmıştım. Galiba Semra sonunda içimden bir şeyleri alıp, götürmüştü. Zihnimde tepinen karmakarışık düşüncelerimi sıraya koymakta güçlük çekiyordum. Çekiniyordum da ne demek, içinde büsbütün kaybolmuştum.

Köy ruhlu ilçemizin en küçük çobanı bendim artık. Önümde yüz keçi, elinde kalın bir çoban değneği ve yanında da bir çoban köpeği... Güneş dağlardan doğuyor ve dağlardan batıyordu. Acılarımı, elemlerimi ve aşkımı dağlarla paylaşıyordum.

Aradan bir yıldan fazla bir zaman geçmişti. Güneşin acımasız sıcağı altında, yanaklarımın, dudaklarımın ve burnumun değiştirdiği derilerden, yüzümün şekli başkalaşmış. Sanki bir yıl içinde başka bir genç olmuştum. İşte o günlerde bir akşam, keçilerimle birlikte ilçemizin kenar mahallesine giriyordum. Köşede bir karartının bana doğru yaklaştığını gördüm. Gölge [biraz daha netleşti. Evet o, Semra geliyordu.

- Merhaba, dedi o tatlı ve ılık sesiyle. Seni görmek için her gün planlar kuruyorum. Ama sen geç döndüğün için görüşemiyoruz. Yemin ederim bu kaçıncı (bekleyişim. Ee nasılsın bakalım?

Çok heyecanlanmıştım. Semra gerçekten samimi candan bir kızdı.

- Nasıl olayım, ben bir çobanım işte, dedim.

Semra sustu. Belki de benim bir şeyler daha konuşmamı bekledi. Ama benden ses çıkmayınca, o dokunaklı ve titrek sesiyle;

- Yarın gidiyoruz, dedi. Babamın tayini çıktı.

- Ya, dedim. Kendimi kontrol edemeden. Semra yine hıçkırmaya başladı.

- Seni hiç unutmayacağım. Mektup göndereceğim, cevapla e mi?

- Olur, diyebildim yalnızca. Yine tam bir şoka girmiştim. Elindeki paketi bana uzattı.

- Allah'a ısmarladık, dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Bir daha karşılaşmamız için hep dua edeceğim.

Karanlığa doğru yürüdü ve kayboldu. Ben de kendi dünyamda kaybolmuştum

Ben iyi bir çobandım artık. Git gide mesleğimi iyi kapıyor, çobanlar içinde söz sahibi olmaya başlıyordum. Bundan dolayı keçilerimin sayısı

artmış, sürü büyümüştü. Ama ah, o okumak... Onu kavurucu sevdası kalbimi içten içe kemiriyordu.

Çobanlıkta bir yılımı doldurmak üzereydim. Sabah erkenden sürümü önüme katmış, ana asfalttan ilerliyordum. Elimde belki de yüz defa okuduğum Semra'nın çok duygulu bir mektubu vardı. Bu son mektubu çok daha içli ve çok daha yakıcıydı.

"Hep seni düşünüyorum. Sonuna kadar da seni bekleyeceğim" diyordu.

Çözüm isteyen çözümsüzlüklerin alaborasında kaybolmuş, düşündükçe düşünemeyen bir zihin mengenesinin acımasız kıskacında, yol, iz belirsiz bir çöldü sanki, o koskocaman ana asfalt... Beynimde dans eden Semra'nın hayali beni oradan alarak uzaklaştırmış ve tatlı bir dünyaya götürmüştü. Kendimi öylesine unutmuştum ki, üzerime doğru süratle yaklaşan mersedes bir taksiyi son anda fark ettim. Ve müthiş bir darbeyle... Bir anda görüntü ufkum silindi, sesler birbirine karıştı ve dipsiz bir kuyuya doğru yuvarlanmaya başladım. Sonrasını hatırlamıyorum.

Dayanılmaz bir acıyla, büyük bir şehrin büyük bir hastanesinde kendime gelmiştim. Biri bayan, biri de erkek iki yaşlı insan başucumda; gözleri kıpkırmızı, bitkin bir halde bana bakıyorlardı.

Bayan, yanındaki erkeğe;

- Allah'a şükür bey, dedi. Bak çocuk gözünü açıyor.

- Çok şükür Allah'ım!

Gözümde netleşen görüntülerle, hiç tanımadığım bu iki insanın bana çarpan araba sahipleri olduğunu anlamıştım. Ve bana her şeyi anlattılar. On gün sonra kendime gelmişim. Önce durumum çok ciddiymiş. Bunun için iki hastane değiştirmişler.

İyileştim. Yaşlılar, bir saniye bile beni yalnız bırakmadılar. Zaten onlardan başka da arayan ve soran yoktu ki... İlçedekiler beni çoktan unutmuşlardı. Onlara göre çoban mı yok? Biri gider, öbürü gelir.

Taburcu olacağım gün gelip, çatmıştı. İlçeye bir daha dönmek istemiyordum. Ama başka bir çarem de foktu. Oradan başka nereye gidebilirdim? Dağlar, ağaçlar, keçiler ve çoban köpeğim... Dostlarım beni bekliyorlardı.

Hastanedeki son günümde, o iki yaşlı insan yine gelmişlerdi. Bu sefer yüzlerinde görmediğim bir neşe, bir sevinç okunmaktaydı.

- Biz düşündük ki, diye başlamıştı yaşlı bayan söze. Araştırdık ki, senin kimsen yokmuş. Bizim de hiç. çocuğumuz yoktur. Ama çok zenginiz.

Acaba diyoruz, bize evlâtlığı kabul eder misin? Seni öz evladımız gibi büyüteceğimizden emin ol. Yavrum, inan ki seni çok sevdik. Ne dersin?

Dünyam bir anda tersine dönmüştü. Göklerde aradığımı yerde bulmuştum. Kendimi tutamaz bir halde;

- Kabul ediyorum, diye atıldım. Ama beni okutacaksınız tamam mı?

- Kabul. Seve seve...

Ve yeni bir hayat başladı benim için... Acıların dindiği, öksüzlüğün bittiği bir hayat... Dersleri su gibi içiyorum, sınıflan atlayarak geçiyorum. Okulları bir bir bitirdim. Yurtdışı öğrenimim de tamamlanmıştı. Geleceği parlak bir hukukçu olarak hayata atıldım.

Ama Semra'ya kavuşamamanın acısı her gün biraz daha tesirini artırıyordu. Bütün aramalarına rağmen Semra'nın izini bulamamıştım. Annesi ve babası ölmüş, kendisinin de nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Evlendim. Bir de kızım oldu. Adı ise, Semra... Çok mutlu bir yuvamız vardı. Ama bu da çok sürmedi, ikinci doğumda hem eşimi hem de çocuğumu kaybetmiştim. Benim için bir çöküş daha başlamıştı. Ama artık, kızımla ilgilenmek ve onu istediğim gibi büyütmek için "evlenmemeye" karar verdim.

İlmi çalışmalarım da bu arada yayınlanmaya başlamıştı. Çeşitli ödüller alarak, gazete manşetlerine çıkıyordum. Yine kazandığım bir ödülü almak için sabah erkenden yola koyulmuştum. Müthiş bir kaza, ardından yine hastanedeyim. Öldürmeyen Allah öldürmüyor işte... İyileşmem için uzun bir hastane istirahatı verilmişti.

İşte o günlerde bir sabah... Özel odamın kapısı açıldı. Bir dosyayı sımsıkı göğsüne bastırmış, sarışın bir bayan girdi içeri... Ranzamın ayak ucuna geldi, dikkatlice beni süzmeye başladı. Bir an göz-göze geldik.

Bu, çok iyi tanıdığım birisi olmalıydı. Hafızamı zorladım. Evet bu bayan Semra'ya ne kadar da benziyordu. İçim oynadı, birden. Aman Allah'ım... Yoksa?

Hiç unutamadığım tatlı bir sesin, biraz daha olgun bir tonuyla;

- Geçmiş olsun, dedi. Geçirdiğin kazayı gazetelerde okudum. Buraya yattığını ise, iki saat önce öğrendim.

Şaşkına döndüm, dilim tutuldu yine. Allah'ım ne olursun bu bir rüya olmasın, diyordum. Hem ben hem de Semra hıçkırıklara boğulmuştuk.

Yanıma yaklaştı, yatağıma bitişik sandalyeye oturdu. O anda benim sanki bütün gücüm ve iradem bitmişti. İkimiz de yılların hasretini duya duya, bir çocuk gibi ağlaşıyorduk.

- Senin hakkında her şeyi biliyorum, dedi gözlerinden boşalan yaşları silerek... Kızma benim adımı vermişsin. Nasıl duygulandım, anlatamam.

- Ya sen? Diye afaldım.

- Sana söz vermiştim ya, dedi. Bakışlarını yere doğru eğerek. Aşkımıza saygımdan dolayı evlenemedim.

Ayağa kalktı. Daha fazla dayanamamanın tedirginliğiyle başını yan tarafa doğru çevirip, fısıldadı;

- Hastalarım beni bekliyor, dedi. Artık sen de benim hastamsın. Sonra gelirim.

Kendini zoraki dışarı atfa.

Kapıdan dışarı çıkarken, ardından bağırdım;

- Doktor çabuk ol, dedim. Artık gücüm bitiyor.

Hıçkırıklarım duyulmasın diye elimi ağzıma kapadım ve buruk mutluluğumu içime gömmeye çalıştım.

İlk tanıştıkları yıldan tam on beş yıl sonra bu tertemiz pırıl pırıl aşkların sahibi bu iki insan evlendiler.

Birisi hukuk, öbürü de tıp alanında başarılı çalışmalar yapan bu iki âşık, hem aşkın nasıl yaşanıldığını hem aşka nasıl vefa gösterileceğini ortaya koydular.

"Aşk" diye her türlü melaneti sergileyen insanlara karşı ise, en büyük dersi verdiler.

Orhan beyin ifadesiyle:

"Aşk, yalnızca görünüşe, güzelliğe, gençliğe yönelirse ömrü çok kısa olur. Aşkın ruhu imanla, ahlâkla ve ebedî beraberlikle beslenirse uzun ömürlü olur ve insana cennet mutluluğu yaşatır."

Yanlış başlayan, yanlış yürüyen ve yanlış biten bir aşkın bir aileye getirdiği felâketlere ışık tutmak amacıyla, bana gelen uzun bir mektubu sizlerle paylaşmak istiyorum.

Bu mektubu okuyan her genç okuyucum, yanlış bir aşka düşmemek için elinden gelen her türlü çabayı göstereceğine inanıyorum. Çünkü mektup, yanlış aşklarla ilgili yüzlerce cilt kitapların uyarılarından daha etkili sonuçlar sunuyor ve yaşanmış acı örnekler taşıyor.

Aşkı, sevgiyi ve özlemi; tertemiz, dupduru, iffetli ve namuslu yaşamak isteyenlere... Buyurun öyleyse... Muhterem Hocam,

Almanya'ya yani bizim bulunduğumuz eyalete geleceğinizi duyunca uykularım kaçtı. Sevincimden ne yapacağımı şaşırdım. Sizinle konuşacağım, paylaşacağım o kadar önemli konularım vardı ki, yalnız

bunun için Türkiye'ye gelip, sizinle görüşmeyi de düşünüyordum. Buraya geleceğinizi de duyunca dünyalar benim oldu. Yani sizi "Gökte ararken yerde buldum." Aldığım bilgiye göre iki gün sonra buralarda olacaksınız inşallah. Allah'ım sağ selâm nasip etsin. Ben de bu iki gün içinde bu mektubu yazıp, hazırlamalıyım. Sizinle görüşürsem mektubu vereceğim. Ama bir aksilik olur da, görüşemezsem (ki o zaman çok üzülürüm) mektubu bir tanıdık eliyle size iletirim.

Ben acılar dolu bir hayatın içinden geliyorum. Yanlış bir aşkın, yanlış bir evliliğin kurbanı oldum. Genç kızlığımda ve okulumda okurken hata üstüne hata yaptım. Bu hatalar bana felâket dolu bir son hazırladı.

Aşkla ilgili hatıralarım neydi. Bunları genç kızlara kötü bir örnek olsun diye, bütün detayıyla yazacağım. Anlatacaklarımı ibretle, dikkatle ve ciddiye alarak okusunlar.

Şimdi Almanya'dayım. Eşimden iki yıl önce ayrıldım. Kendime yeni yeni geliyorum.

Sizi görme isteğimin de iki nedeni var. Birincisi;

En bunalımlı anımda ve hatta çok zaman intiharı bile düşünürken, kitaplarınız imdadıma yetişti. İnanın ki hocam, intiharı çok ciddi bir şekilde düşündüğüm, hatta Aysel diye o müthiş, o inanılmaz kitabınız elime ulaştı. Bir arkadaşım Türkiye'den yeni dönmüştü. Sizin kitaplarınızın hepsini almış, getirdi.

Anlata anlata bitiremiyor. Arkadaşım da beyinden ayrıydı. Yani o da benim acılanma benzer acılar içindeydi.

İlk okuduğu kitabım Aysel olmuştu. Bir genç kızın hayatta yaşadığı acıların ve ölüm döşeğindeki dirilişini anlatıyordu. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ağlamamıştım ve hiçbir şeyden bu kadar etkilenmemiştim. O kitabı okuyunca yaptığım yanlışlar. Bir bir gözümün önünden geçti. Ah bunları bana daha önce anlatan olsaydı. Olmadı! Olmadığı için de bu yanlışları yaptım.

Sonra Düzceli Mehmet, Uçurumdan Dönüş ve Yeni Bir Hayat isimli kitapları okudum. Her biri birbirinden güzel kitaptı. Bu kadar harika ve etkileyici olayları herkes okumalı. Eğer bu kitapları bunalımda olanlar ve psikolojik problemleri bulunanlar okursa, inanın ki o sorunlarından kurtulurlar.

Adım Adım Evlilik kitabını okuduktan sonra da, yaptığım evliliğin ve yaşadığım aşkın ne kadar yanlışlarla dolu olduğunu daha iyi anladım.

Eğer imkânım olsa, sizin kitaplarınızı önce Almanca'ya çevirir, sonra da her Alman gencine ulaştırırım. Sizi görmek isteyişimin ikinci nedeni de şuydu: Yaşadığım yanlış ilişkiyi, yanlış aşkı ve yanlış evliliği size anlatıp, bunu okuyucularınıza ulaştırmanız içindi. Çünkü genç kızlar, o kadar hatalar yapıyorlar ki, maalesef bu hatalarının kendilerine nelere mal olacağını bilemiyorlar.

Ben istedim ki, bu hataları yaşamış bir insan olarak genç kızlarımıza bunları anlatayım da onlar bu hataları yaşamasınlar.

Şu anda çok huzurluyum ve çok duygu yüklüyüm. Hayatımı karartan olaylar gözümün önünden geçmeye başlayınca dayanamıyor, titremeye başlıyorum. Bu beş yıldır çektiğim psikolojik bir hastalık haline geldi. Ama dayanmalıyım, bu olayları size anlatmalıyım, umarım ki sizler de bu anlattıklarımı ciddiye alırsınız ve okuyucularınıza iletirsiniz.

Yalnız bana şu büyük iyiliği yaparsanız sevinirim. Adımı, çocuklarımın ismini ve yaşadığım şehri yazmayın. Cümlelerim ve ifadelerim de bozuk, bunun için de özür dilerim.

Benim küçüklüğüm Mersin'de geçti. Genç kızlığım da Ankara'da. İlkokulu Mersin'de okuduktan sonra, babamın işi dolayısıyla Ankara'ya geldik. Ortaokul, Lise ve Üniversiteyi de Ankara'da okudum.

Annem ve babam normal bir inancı olan kimselerdi. İnançları vardı ama, pek yaşamıyorlardı. Biz de medeni ve çağdaş görünümlü bir ailede gözlerimizi açtık.

Kendime göre bir çevremiz ve bir arkadaş grubumuz vardı. Eğlence, müzik, dans ve gününü yaşayan bir grup... Lise hayatım böyle geçti. Üniversiteye başlayınca aşk serüveni de filizlenmeye başladı. Aramızda bir sevgi ve aşk oluştu... Benden iki sınıf ileride Tekirdağlı bir çocukla.

O da hayata benim gibi bakıyordu.

Hayat doyasıya yaşanmalı, kural konulmamalı kimse müdahale etmemeli. Bu gençlikte her şey yaşanmalı ki gözümüz arkada kalmasın. Ailelerimiz ve çevremiz bu tür ilişkilere müdahale ettiği zaman da cevabımız hazırdı:

- Bizler ne yaptığımızı bilecek yeterlikte ve yaştayız. Bırakın kendi hayatımızı yaşayalım.

Görünüşte bu teorik görüşler çok masumane ve kişiye değer veren, sevgi duyan ve ona hayatını doyasıya yaşamasını sağlayan fikirler içeriyordu.

Ama ya işin pratik tarafı? İşte tam tersi bir görüntü ortaya çıkıyordu. Özellikle de kız için.

Düşünün, bir ilişki yaşıyorsunuz. Ama sonra işi ciddi bir evliliğe dönüştürmeden ayrıldınız. Şimdi düşünelim bu ilişki en çok kime zarar verir. Tabiî ki kıza... Çünkü hiçbir erkek, "Sen ilişki yaşadın, onun için artık ilk masumiyetin kalmadı, bize yaramazsın" diye hiçbir davranışla karşılaşmayacaktır. Yüz ilişki de yaşasa onun için değişen bir şey olmayacaktır.

Ya hanım? Öyle mi? Asla!

Birileriyle bir ilişki yaşayan bir kız, artık toplumun gözünde ilk masumiyetini ve hatta iffet ve namusunu zedelemiş birisi olarak görülür. Hiç kimse o kıza, yepyeni, tertemiz bir ilişki sunamaz. Artık o lekelenmiş bir kız durumundadır.

O zaman şunu çok açık olarak ortaya koyalım.

Bu tür ilişkilerin mağduru hep kadındır. Yani "Kendi hayatımı yaşıyorum, günümü gün ediyorum, gençliğin tadını çıkarıyorum" diyenler aslında kız tarafını mağdur ediyorlar.

Ne yapmak lâzımdır?

Kızlar böyle bir ilişkiye "güm" diye girmemeli, acele etmemeli, çok dikkatli ve seçici olmalılardır.

Bu konuda çok somut örnekler sunacağım.

Sevdiğinizi ve âşık olduğunuzu zannettiğiniz erkeği önce çok iyi test edin. Körü körüne kapılmayın. Duygu ve insan ömrü bir günlük değildir. Hayat hep hayalden ibaret değildir. Tam tersi hayat akıl ve mantık ekseninde bir yaşamdan ibarettir. Her şeyi aklınıza ve mantığınıza sorun. Hisleriniz ve duygularınızla hareket etmeyin. En azından beklemeyi, sabretmeyi ve aceleci olmamayı bilin.

Şu noktalara dikkat edin.

Ben kimi seviyorum? Bu insan hayatımla ne kadar örtüşüyor? Beni gerçekten mutlu edecek sadakate, ciddiyete ve yeterliliğe sahip mi? Güzelliğimi, gençliğimi ve tozpembe hayatımı mı seviyor? Yoksa ruhumu, dünyamı ve kişiliğimi mi seviyor? Bu çok önemli... Çünkü güzellik, gençlik ve hayal dünyası evlenildiği gün biter. Sevgi, bunların üzerinde bina olursa, çabuk söner. Ama aranılan huy, karakter ve dostluk ise, ebediyen sürer...

İlk tanıştığınızda ve nişanlılık döneminizde çok iyi izleyin, tanımaya çalışın. En ufak bir rahatsızlık görürseniz, "Adam düzelir" demeyin, üstüne gidin. Eğer düzelmiyorsa yol yakın iken dönün.

Sakın her istediğini, her dediğini yapmayın. Siz satılık değil, saygı duyulacak bir davranış sergileyin. Kendinizi ağırdan satın.

İlk günlerin ve nişanlılığın sınırlarına çok dikkat edin. Geri dönülmeyecek bir hatayı asla yapmayın. Böyle bir hata sizi evliliğe ve onunla mutsuz bir hayat yaşamaya mecbur eder.

Maalesef ben böyle bir hatanın kurbanı oldum. Başlangıçta her şey doğaldı. Ama iş ciddiye dönünce, bir şey kaybetmedi ama ben eskisi gibi değildim artık. Gerçi nikahlı idik ama kaç para eder. Artık dönemezdim.

Bu benim ilk ve en büyük hatam oldu.

İkinci hatam ise, onun beni değil, güzel kızları istediğini anlayamadım. Yani yapısı gereği bir iki kızla hayatı paylaşacak kadar davranış bozukluğu olan bir kişi olduğunu geç fark ettim. Maalesef aşk denilen o kör duygu, çok zaman hataları görmüyor veya görmek istemiyor.

İçki, sigara ve bazı zararlı alışkanlıkları da evliliğimiz için en büyük tehdit oldu. Ama başlangıçta biz bunları gençlerin doğal zevki olarak gördük. Ne kadar yanlış bir hayat görüşüymüş bu... Bunun çağdaşlıkla, ilericilikle ve insanlıkla ne ilgisi var? Bunu anlayamadığıma bin defa pişmanım...

Evlendikten sonra sahte ilgiler, sahte sevgiler başladı. Yine eşim o eski alışkanlıklarını sürdürdü. Yeni aşklar, kaçamaklar ve aldatmalar. O öyle bir dram ki, ancak yaşayan bilir.

Dayak yedim, evden atıldım, mahkemeye düştüm ve sonunda ayrıldım. İş bununla da bitmedi. İki çocuğumla birlikte ortada kaldım. Ailem ise, "Bizi dinlemedin, sen ettin, sen buldun" diye bana sahip çıkmadılar. O esnada babam da vefat etti. Tam bir bunalıma girdim.

Evlilikle ailenin desteği ve onların onayı ne kadar lazımmış meğer. İlk anda "Kendi kararlarımızı verecek yaştayız" diye onları dışladık. Ama anladım ki, aile zor günlerin insanı. Onlar niçin dışlasın. Onlarsız hayat çekilmiyor. Onların desteği olmadan hiçbir güzellik uzun ömürlü olmuyor.

Bir akraba yardımıyla yurt dışına geldim ve çalışmaya başladım. Ama bunalımların bitmedi. Parasızlık, ilgisizlik, yalnızlık ve ruhumda oluşan o müthiş boşluk, yaşamımı zehir etti.

Anlamsız, başıboş, amaçsız ve acılarla dolu bir hayatı daha fazla sürdürmenin bir anlamı var mıydı?

Düşünebiliyor musunuz hocam, üniversite mezunu, ileri görüşlü, çağdaş yaşamlı ve çok yanlış bir evlilik yapan bir genç kadın intihar etmeyi düşünmeye başlıyor.

Bu çok büyük bir yanlışın bir nedeni olmaz.. İşte bu yanlışın nedenlerini daha sonra çok iyi anladım.

Özellikle de kitaplarınızı ve Aysel'i okuduktan sonra çok iyi anladım.

Bana göre bunun iki temel nedeni vardı.

Birincisi; inançsız, maneviyatsız büyüyen bir insan, hayatı yalnızca zevk ve hevesten ibaret görüp, büyük yanlışlar yapıyor. Halbuki, Allah'ı bilen ve Onun emirlerine uyan bir insan, hayatta nasıl yaşanılacağım bildiği için daha az hata yapıyor. Görevlerini, kulluğunu ve bu dünyaya niçin geldiğini bilen insan, karşılaştığı problemlere karşı ne yapacağını da az çok biliyor. Allah'ı, ahireti ve cenneti düşünerek sabrediyor ve mutlu olmaya çalışıyor.

Ama maneviyatsız ve Allah'ı bilmeyen insan ise, bir yıkılış ve çöküş karşısında hayatın bittiğini düşünerek daha fazla acı çekmemek için intihar yolunu seçiyor.

İkincisi ise; aşkın, sevdanın yanlış yaşanması, kişilerin iyi tanımaması ve yanlış evlilikler yapılmasıdır.

Halbuki insan âşık olduğu ve evlenmeyi düşündüğü insanı didik didik araştırıp, hiçbir karanlık nokta kalmaması lâzımdır. Aşk gözü kör ederse yanlışlar olduğu gözüküyor. Böyle bir durum karşısında kendine şu soruyu sormalıdır.

"Ben kimi seviyorum? Bu kişi aşkıma ne kadar lâyık? Bunun için kime danıştım ve ailemin desteğini aldım mı?"

- Bu sorunun cevabını bulan bir kız, asla yanlış yapmayacaktır.

Bu konuda bütün genç kızlara, sizin Aysel ve Adım Adım Evlilik kitabınızı okumanızı tavsiye ediyorum.

Sayın Hocam,

Çok uzattım. O kadar doluyum ve yazacaklarım o kadar çok ki, sizi sıkmak istemiyorum.

Son olarak, aşklar kuvvetli iman ile beslenir, aileler de iyi bir kul olmakla mutlu olur.

Beni dinlediğiniz ve ciddiye aldığınız için teşekkür ederiz.

Siz kitaplarınızla beni intihardan kurtardınız. Allah da sizi bütün sıkıntı ve problemlerden kurtarsın, güzel kitaplar vermeyi nasip etsin.

Her zaman dualarımızdasınız.

Hürmetlerimle...

Başak MUTLU

ÖRNEK BİR AŞK...

Merhaba Halit Bey Hocam,

Size her mektup yazışımda tarifsiz bir heyecan ve huzur duyuyorum. Mektubunuzu aldım. Size söz verdiğim o "aşk olayı"nı yazıyorum. Önce hem mektubunuza, hem nezaketinize, hem de sorunuma getirdiğiniz çözüm önerinize candan, yürekten teşekkür ederim.

Çok samimi söylüyorum. Hiçbir abartı ve riyakarlık yapmadan söylüyorum:

Kitaplarınız bu zamanın insanlarına tam bir ilâç gibi geliyor. Benim gibi birçok maddî ve manevî problemlerle boğuşan bir genç için ilâç gibi olursa, diğer insanlara daha fazla etkili olur.

Kitaplarınızın en önemli özelliği, okuyucuyu Risale-i Nur adındaki Kur'an tefsiriyle buluşturmak oluyor. Zaten Risale-i Nur kitapları okununca da birçok problem kendiliğinden bitiyor.

Halen Düzceli Mehmet ve Aysel'in etkisindeyim. Bu iki kitap her gence verilmeli, her okulda okutulmalı...

Hocam sizinle başımdan geçen çok müthiş bir anımı paylaşmak istiyorum.

Bu anı benim aşk konusunda bana yeni ufuklar açtı. Ayrıca, aşk konusunda bütün bildiklerimi baştan sona değiştirdi. Demek ki gerçek aşkı bir çok insan bilmiyor.

Olay şöyle:

Annemle babam 1998 yılında bizim memleketin (Hatay'ın) hacılarıyla birlikte hacca gitmişlerdi.

Hac esnasında Suriye asıllı, ama uzun zamandan beri Mekke'de yaşayan yaşlı bir hanımla tanışmışlar. Hanım öğrenim düzeyi yüksek ve bilinçli bir hanımmış. Annemle babam da Arapça bildikleri için çok rahat konuşuyorlarmış.

Yaşlı hanım aynı zamanda çok da dindarmış. Allah, peygamber ve Kur'an aşığı bir hanımmış. Her Allah ve peygamber deyişinde gözyaşı döküyormuş.

Yaşlı hanım annemle babamı evine davet etmiş. Evinin bir bölümünde erkek kardeşi ve onun çocukları yaşıyormuş. Bir bölümü de kendisine artmış ve orada yalnız yaşıyormuş.

Annemle babam odasına girince şaşırmışlar. Çünkü odasının duvarı yaşadığı köyün resimleri, hatıraları, gençlik resimleri ve Türkiye ile ilgili birçok resimler varmış.

Yani ilk bakışta bir Türkiye hayranı olduğu da anlaşılıyormuş.

Sohbet derinleştikçe, hanımın doğduğu ve gençlik döneminin geçtiği Suriye'deki kasaba, Türkiye sınırına çok yakın ve Asi nehrinin kenarında olduğu anlaşılmış.

1938 yılında Hatay, Suriye sınırı çizilmeden önce Türk tarafına çalışmaya gelmiş, gitmiş. O yıllarda ise,

17-18 yaşlarında çok güzel ve çevrede ünü bilinen bir kızmış. Sonra da Suudi Arabistan'a gelip, Mekke'ye yerleşmişler. Hanım Mekke'de okumuş. İngiltere'de yüksek öğrenim yapmış. Elçiliklerde çalışmış. Sonra da emekli olup, kendini ibadete vermiş.

Annem, babamın dikkatini duvardaki eski bir genç resmi çekmiş. Siyah-beyaz resim büyütülmüş, duvara, asılmış. Resmin altında Arapça 1936 tarihî varmış ve şöyle bir yazı okunuyormuş: "Sana bu dünyada kavuşamadım, inşallah ahirette..."

Annem sormuş, "Bu kimin resmi?" diye.

Hanım ise, derin bir iç çekmiş, gözleri yaşarmış ve dalmış gitmiş.

- O benim aşkımdı, sevdiğim gençti, demiş. Ben onunla Allah'ı buldum.

Annem ve babam, hanımın bu duygu yoğunluğu karşısında, hem de sözünün derinliği karşısında şaşırmışlar.

Annemin ısrarı üzerine hanım ağlayarak olayı anlatmış...

- Ben o zaman 17-18 yaşındaydım. Bu duvardaki resmin sahibine tutulmuştum. Köylerimiz komşuydu. Onların köyü Asi nehrinin öbür yanında, şimdi Türkiye topraklarında idi. Bizim de köyümüz Asi'nin Suriye tarafında idi. Ama köyler karşı karşıyaydı. O zamanlar sınır olmadığı için köylüler birbirine gelip, giderlerdi.

Bunun ismi Ali idi. Halk arasında ona Topal Ali derlerdi. Ayağı kırılmış, sonra yanlış tutmuş ve ayağı topal kalmıştı. Çok yakışıklıydı. Babasıyla bize gelmişlerdi. Orada gördüm. Tutuldum. Sonra birkaç kez görüştük. Ama 1938 yılında Asi nehri sınır olunca, bir daha görüşemedik.

Bu resmi çocukluk resmidir. O zaman almıştım. 1938 yıllarında 17-18 yaşlarında olduğuna göre (2002 yılı itibariyle) 82 yaşında olması gerekir.

Şimdi nerededir, yaşıyor mu bilmiyorum. Bir defa Türkiye'ye gittim. Köylerine de gittim, ama askerden sonra dönmemiş. İskenderun'a yerleşmiş. Oralarda da aradım ama bulamadım.

Onun sevgisi hiç ama hiç içimden çıkmadı. Bir an, bir saniye bile.

Ama onun sevgisi bana sevgililer sevgilisi olan Allah'a, Peygamber'e ulaştırdı. Anladım ki, ölesiye sevilen bir insanın yaratıcısı ne kadar

sevilmeli. En duru, en temiz sevgiye O lâyık değil mi?

Sevgililer yaşlanır, fikrinden döner, ölür, fani olur. Ama sevgililerin yaratıcısı güzeller güzeli Allah her zaman o sevgiye lâyık ve oradadır.

O hanım tam bir aşıkmış hocam... Hem de gerçek aşka ulaşmış...

- Annem, babam bu durumdan çok etkilenmişler. Memlekete dönüp araştıracaklarına söz vermişler. Ve müsaade isteyip, evden ayrılmışlar.

Yolda kaldıkları eve gelirken babam anneme demiş ki;

- İskenderun kafilesinde ayağı sakat Ali diye bir amca var. Gerçekten de yaşlı adam. Yaşlı kadının dediği yaşta olabilir. Sakın bu olmasın?

Yorum yapa yapa kaldıkları yere gelmişler. Adamı bulmuşlar. Adamın geçmişi ve doğduğu yeri sorunca kadının anlattıklarıyla örtüştüğünü görmüşler. Kadının aradığı Topal Ali'nin bu şahıs olduğunu kesin şekilde anlaşılmış. Ama sürpriz olsun diye durumu orada anlatmamışlar.

Annem babam bir bahane uydurup, adamı da yanlarına alarak, yaşlı kadının evinin yolunu tutmuşlar.

Gitmişler ki hanım evde... Tabiî iki saat önce uğurladığı misafirleri tekrar karşısında görünce şaşırmış.

Annem yanındaki Topal Ali'yi göstererek, kadına demiş ki:

- Bu adamı tanıdın mı?

Sanki kadın bir anlık tereddütün ardından bir yanardağ patlamış gibi çığlık atmış.

-Ali!

O esnada öyle çırpınmış, öyle heyecanlanmış ki kendinden geçmiş...

Topal Ali ise olup bitenlerden habersiz tam bir şok içinde...

Kadın haykırmış.

- Beni nasıl tanımazsın, ben Asiye.

Topal Ali'den ikinci bir şok... Öyle şaşırıp kalmış ki, dili tutulmuş...

Annem babam ağlamaktan helak olmuşlar...

Elli yıllık bir hasretin, bir heyecanın ve bir tutkunun alevleri bütün kalpleri akmış geçmiş...

Olup bitenler bir film şeridi anlatılmış, en baştan beri... Büyük bir aşk serüveni, hayret edilecek temiz ve duru bir sevda...

Topal Ali Kadın'a sormuş...

- Çoluk-çocuk var mı? Kadın ise :

- Hiç evlenmedim, demiş. Çünkü seni çok sevmiştim. Bu sevgi ateşini, Allah ve Resulü'ne çevirmekle unutmaya, söndürmeye çalıştım.

Halen yaşlı gözlerle:

- Ya sen? diye sormuş. Topal Ali de :

- Ben de hiç evlenmedim, demiş.

Annem-babam bu sahne karşısında titremişler, göz yaşı dökmüşler.

Babam :

- Aşk edikleri bu olması lâzım. Gerçek aşk bu, demiş.

Şimdiki âşıklar et-kemik aşklı diye mırıldaşmışlar. Babam :

- Madem ki ikiniz de evlenmediniz, yaşlarınız da ilerlemiş öyleyse hala fırsat varken hayatınızı birleştirin, demiş. Fakat ikisinde de bir istek olmamış.

Kadın bu teklife şu yorumu yapmış. - Ben elli yıldır, hiçbir kirli elin, kirli sözün ve kirli dilin değmediği pak ve pırıl pırıl bir aşk yaşıyorum. Bu aşkı dünya eliyle kirletmek istemem. Bu aşkın Cennet'e verilmesi için Rabbim'e niyaz ediyorum. Bu aşkın lâyık olduğu yer dünya değil, Cennettir.

Ne büyük, ne anlamlı söz. Çünkü bir çok âşıklar kavuşunca o temiz aşklarını yitirmişler.

Birbirlerinden adreslerini, telefonlarını alarak, gözyaşlarıyla ayrılmışlar ve sık sık görüşmeye karar vermişler.

Ama hocam müthiş bir gelişme daha olmuş... Topal Ali üç gün sonra rahmetli olmuş. Babam durumu kadına iletince, kadın feryatlar içinde kalmış. - Artık benim de gitmem lâzım, diye ağıtlar etmiş. Babam hacdan dönünce bir veya iki ay sona kadını aramış. Kadının da rahmetli olduğunu öğrenmiş.

Bu olay beni çok etkiledi hocam. Bu günün aşkıyla kıyasladım da hiç ama hiç uyuşmuyor. Babamın dediği gibi ete-kemiğe aşk... Halbuki aşklar, çağlar üstü, asırlar ötesi bir duygu. Dün de vardı, bugün de, yarın da olmalı... Ama pak, duru ve temiz şekilde.

Aşkla insanı hakiki aşka, hakiki sevgiye götürmeli. Bizler Allah'ın yarattığına, eserine âşık oluyoruz. Ama asıl âşık olunacak sevgili O... Alemlerin Rabbi...

Ah O'nu hakkıyla bilsek, tanısak, O'na tam kul olsak ve mesajlarını anlayabilsek; o zaman sevgi ve, aşk da, tutku da temizlenir, pak ve duru bir şekilde yaşanır.

Yoksa akşam başlayıp sabah biten aşk mı olur? Eti-kemiği sergileyen, bütün nazarları olayın bu yönüne çeken âşık mı olur?

Ben çok etkilendim hocam, bilmem siz ne dersiniz.

Umarım bu hatıra işe yarar...

Saygılarımla...

Ahmet Arslan

GERÇEK AŞKIN YOLLARI

Ertuğrul Bey,

Sizleri evimizde ağırlamak çok güzeldi. Sohbetinizle bizlere yeni bir heyecan ve yeni bir enerji verdiniz.

Eşimle ben ziyaretinizden çok mutlu olduk. Çocuklarıma önerileriniz ise, çok etkili oldu. Aynı şeyleri bizden duy salar o kadar etkili olmazdı. Ama sizi çok sevdikleri için her söylediğiniz söz çabuk tesir gösterdi. Sizden sonra önerilerinizi bir bir uygulamaya başladılar. Hemen günlük planlar, ders çalışma ve kitap okuma seansları, Risale dersleri birbirini izlemeye başladı. Onları iyi ateşlendirdiniz ve taze bir enerji oluşturdunuz.

Evimizin huzuru, tertip ve düzeni, eşimle ve çocuklarımızla ilişkilerimiz konusunda bir mektup yazıp göndermemi istediniz. Daha doğrusu bunu eşimden istediniz ama biraz ben de yazma çizine alışkanlığı olduğu için bu işi eşim bana havale etti.

Allah'a şükür evimizde çok mutlu ve huzurluyuz. Ama öyle abartılacak bir yanımız da yok. Fakat sizin gözünüze herhalde çok mükemmel göründü, onun için böyle bir şey istediniz.

İlişkilerinde ailelerinde ve eşleri arasında problemler yaşayanlara küçük büyük öneriler olması dileğiyle, evimizdeki bu düzenin nasıl oluştuğunu anlatmaya çalışacağım. Umarım ki, genç kızlarımız bazı mesajlar alırlar.

Biz on yıllık evliyiz. Üç tane çocuğumuz var. Sırayla altı, sekiz ve dokuz yaşındalar. Eşim ve ben öğretmen olarak görev yapıyoruz.

İlk tanıştığım günden beri eşime olan ilgim hiç kesilmedi. Kaba bir tabirle hâlâ eşimi ilk gündeki kadar beldi de daha fazla seviyorum, ona taptaze bir aşkla bağlıyım. Aynı duyguları da ondan görüyorum. Bizim aramızdaki bu düzeyli ilişki ve sımsıcak sevgi, ailemizde huzur dolu bir ortam oluşturdu. Dolayısıyla çocuklarımız da bizlere bakıp, o uyuma ve düzene ayak uydurdular. Bunun için de ciddi bir aile problemi yaşamadan hayatımızı sürdürüyoruz.

Önemli olan konu buralara nasıl geldik? Bu düzeni nasıl kurduk? Bu işi nasıl başardık? Daha da önemlisi bu sevgi ve aşkı nasıl sürdürüyoruz?

Tabiî ki bu konulara herkesin bakış açısı farklıdır. Ve herkes bu konuları ayrı bir şekilde değerlendirebilir.

Bizim izlediğimiz yol şöyleydi:

1. Önce ben çok düzenli bir aile ortamında büyüdüm. Anne ve babamla çok iyi bir diyalog kurdum. Her problemlerimi onlarla paylaştım ve her

zorluk karşısında onlardan destek aldım. Bu, evlilik hayalleri kurarken benim için en büyük ilham kaynağı oldu.

2. Geleneklerimize, aile değerlerimi, manevî duygularımı ve milli değerlerime bağlı bir kız olarak yetiştirildim. Bu duygular önce bende bir güven, sapmaz bir yol, iyi bir irade ve sağlam karar mekanizması oluşturdu. Çünkü hayata bakışım ve felsefem netleşmişti. Nasıl yaşayacağımı ve nasıl bir aile düzeni oluşturacağımı biliyordum. En azından suyun ve yelin yönüne göre kendimi başıboş bırakmayacak kadar bilinçli ve ne yaptığımın farkındaydım.

3. Ben oturmuş bir dünya görüşü, hayat felsefesi olan ve maneviyatına bağlı bir kız olarak tanınınca, çevremdeki erkekler de sıradan insanlar olamazdı. En azından beni bilen, benim fikrimi ve görüşlerimi takdir eden insanlardı.

Başka bir ifadeyle, benim yaşam tarzını beğenen gençler, benimle iletişim kurmak istediler. Bu da benim için çok önemli bir avantaj oluşturdu. Çünkü bu türlü gençler, insana güven veren insanlardır. En azından dinsiz, imansız, maneviyatsız, başıboş ve hayatı günlük zevklerden ibaret gören insanlar değildiler.

4. Eşimle böyle bir ortamda tanıştık. O benim manevî duygularımı ve dünya görüşümü dikkate alarak yaklaştı, tabiî ki ben de onun... Dolayısıyla kafamızdaki ve gönlümüzdeki isteklerimiz, birbirini karşıladı ve örtüştü.

Adına sevgi, tutku, aşk veya ne denirse densin ilk elektriklenme bu şekilde oluştu. Hâlâ da devam etmektedir. Onu hâlâ bir genç kızın heyecanıyla seviyorum. Onun akşam yolunu beklemek, kapıyı açıp, içeri almak bana sonsuz bir haz veriyor.

5. Eşimle tanıştıktan sonra kendimi sorguya çektim. Ve kendi kendimden hesap sordum.

Neydi bu hesap? Hatırlayabildiklerimi sıralamaya çalışayım:

- Niçin bu genci istiyorsun?

Zeki, çalışkan, dindar, ne yaptığını bilen ve bana ilgi ve değer verendi.

- Bana istediğim bir hayatı sunabilir miydi?

En azından evet. Çünkü fikir ve görüşlerimiz örtüşüyor. Geleneklerimiz uyuyor, kültürümüz farklılık göstermiyordu. Ayrıca bir evi yönetecek ve yükünü kaldıracak yeteneklere sahipti.

- Beni ne kadar istiyor ve seviyordu?

En az benim kadar. Nereden biliyorum? Davranışlarından. Çünkü onun yalan söylediği görülmemiştir.

- Onu tanıyanlar da dürüstlüğünü onaylıyorlar mıydı?

Evet. Birçok arkadaşından sordum. Bir olumsuz cevap almadım.

- Harcamaları, hayalleri ve gelecekle ilgili düşünceleri istikrarlı, uyumlu ve güven veriyor muydu?

Veriyordu. Çünkü iki hedefi vardı. Kimseye yük olmayacak bir aile yaşamı. Görevlerini yerine getirecek iyi bir kulluk anlayışı.

- Ailem onaylıyor muydu?

En büyük desteğim onlardan geldi. Hem desteklediler, hem de bana nasıl bir yol izlemem gerektiğini anlattılar.

- Hayatı nasıl paylaşacaktık?

Her zaman konuşarak, anlaşarak, kırmadan ve üzmeden. Bunun için yemin bile ettik. Çok şükür öyle de oldu.

- Sevdamızı nasıl canlı tutacaktık?

Hep gülümseyerek, destek olarak, moral vererek ve iltifatlar ederek. Bunların hepsi gerçek oldu ve asla yapmacık olmadı.

Buna benzer daha bazı sorular ve cevaplar... Allah'a şükür sağlam bir temel üzerine kurulan ailelerde huzur da, mutluluk da ve sevgi de hep canlı kalıyor.

Cemil Tokpınar Bey'in ifadesiyle "Ömür Boyu Aşk" bu şekilde oluşuyor.

Bu günlerde aşkların boşa çıkması, uzun soluklu olmaması, bazen de hüsranla bitmesinin benim görüşüme göre ortak bazı nedenleri var.

Önce aşkı yalnızca bir aşktan ibaret sanıyorlar. Aşk, mantıksız bir tutkuyla başlar. Eğer aşkta mantık bulunmazsa, mantıksız başlayan aşk, mantıksız bir şekilde biter.

"Çok seviyorum, ölüyorum, bitiyorum" diyenlere sormak lâzım. Hangi yönünü, hangi meziyetini ve hangi olağanüstü tarafını... Cevap çok da mantıklı değil...

Niçin âşık oldum? Efendim iyi sesi var, iyi gülücükler dağıtıyor, iyi para kazanıyor, iyi şöhreti var. Ama bütün bunlar anlık ve çok kısa bir zaman sonra bitme ihtimali olan suni güzellikler.

Niçin seviyorsun? sorusuna; kişiliği, karakteri, yaşantısı ve davranışlarından dolayı dense o başka... Zaten aranan da bu olmalıdır.

Huyu için, iç güzelliği için ve olumlu davranışları ve insanlık değerleri için sevenlerin aşkı ebedidir.

Yaşlanmış, beli bükülmüş ihtiyarların birbirlerine tutunacak hâlâ ilk sevdalarının sıcaklığını ve vefasını sergilemeleri, eğer dış güzellikle ilgili olmasaydı, şimdiye o sevgi bağı kalır mıydı?

Ertuğrul Hocam,

Kısaca bizim ailenin öyküsü böyle... Allah cümlemizin de bizim de huzurumuzu ve aşkımızı son anımıza kadar canlı kılsın.

Genç kızlarımıza da akıl, mantık ve basiret duygularıyla hareket edip, kuru ve geçici bir aşk uğruna hayatlarını karartmayacak şuur versin.

Eşimle birlikte selâm ve dualarımızı takdim ediyoruz. Sizleri tekrar evimizde görmek dileğiyle... Rabbime emanet olun.

Türkan ÇALIŞKAN

KURU BİR AŞK YETER Mİ?

Sevgili Hocam,

Ben oldum olası, her yapacağım şeye aniden karar veririm. Bu huyumdan hiç memnun değilim. Bu mektubu size yazma fikri aklıma gelir gelmez kendimi masanın başında buldum.

Size mektup yazıp, içinde bulunduğum çıkmazı, bunalımı ve açmazları anlatmalıyım. Çok ciddi bir talebim yok. Ama bunalımlardan kurtulmak için acıları birbirleriyle paylaşmak da bir çaredir. Bunu biliyorum.

Kitaplarınızla bana öncü oldunuz. Beni daha kötü çıkmazlardan kurtardınız. Düzceli Mehmet, Aysel, Uçurumdan Dönüş ve diğerleri bana yol, iz gösterdi, beni yaşama döndürdü.

Şimdi de yine bunalımdayım. Bir aşk bunalımı... Bir sevda çıkmazı yaşıyorum. Ama işler istediğim gibi gitmiyor. Sevdama acı, aşkıma elem ve hüzün karışıyor. Yani sevgiden ziyade ızdırap görüyorum. Halbuki aşk, sevgi güzellik ve huzur vermeli. Niçin elem ve ızdırap veriyor.

Ben bir fakültenin son sınıfındayım. Sevdiğim çocuk da aynı sınıfta... Ama aşkıma karşılık bulamıyorum ve beni ciddiye almıyor. Çok değişken, havalı ve tutarsız bir yaşantısı var. Galiba ben yanlış yerde ve yanlış kişiyle birlikteyim.

Hocam ne olursunuz, bana bir yol, bir iz gösterin.

Aşkın düzenli yürümesi ve ondan huzur almam için ne yapmam lâzım? Bu sorunun cevabına çok ihtiyacım var.

Yani bana bir "aşk harikası" yazın. Kısacası aşk nasıl yaşanır? Ne olursunuz beni ciddiye alın ve yardımcı olun.

Selâmlar, saygılar...

Banu ALTUN

CEVAP:

Sevgili Banu Hanımın hissiyatını yansıtan çok sayıda mektup aldım ve almaya devam ediyorum. İfade ettiği problemler son derece ciddi konular. Bunlar hislerle değil de, akıl ve mantık öncelikli yaklaşımlarla ele alınıp, çözüm sunulmalıdır. Yoksa sonuçları çok vahim biten olaylar gerçekleşir. Temel mesele ne yaptığını ve ne yapacağını bilememekten kaynaklanıyor.

Önce aşkla ilgili bazı tespitler sunalım:

Aşk; Arapça aslı ışık olup sözlükte şiddetli ve aşırı sevgi, bir kimsenin kendini tamamen sevdiğine vermesi, sevgilisinden başka bir şey düşünmemesi" anlamına gelir.

Sevginin, en yoğun ve en coşkun bir şelale gibi çağlamasını arılatan aşk, insanları birbirine bağlayan, birbirine yaklaştıran bir sihir, bir efsun âdeta. İnsanları neredeyse gözü kapalı cezbeden bu sırlar yumağı, çok tatlıdır, çok güzeldir, çok şirindir, çok keyif vericidir. Ancak çok da acıdır.

Sevgi ve aşk; Allah'ın "Tüm yaratıkları seven ve onlar tarafından çok sevilen" anlamındaki "Vedûd" isminin tecellisidir, bir yansımasıdır. İslami literatürde aşk ilâhî ve beşeri olmak üzere başlıca iki anlamda kullanılmıştır. İlâhî aşka genellikle "hakiki aşk" denilmiştir. "İman edenler Allah'ı daha şiddetle severler" (el-Bakara 2/165) ayetindeki "şiddetli sevgi"den maksat aşktır. Diğer bir ayette de (et-Tevbe 9/24) Müminlerin Allah'ı her şeyden çok sevmeleri gerektiği belirtilmiştir. Hz. Peygamber Hz. Ömer'e "Ben sana herkesten daha sevimli olmadıkça iman etmiş olamazsın" demişti. (Buhari, "İman", 8-9; Müslim, "İman", 67-70). Mutasavvıflar bu manaya gelen ayet ve hadislerden Allah'a ve resulüne âşık olmanın lüzumu manasını çıkarmışlardır.

Gazali'ye göre Allah'ı tanıyan O'nu sever. Tanıma (marifet) arttıkça sevgi de gelişir ve güçlenir. İşte bu sevgiye aşk denir. Sevginin bu şekilde aşk halini alması, kulun ilâhî güzelliği idrak etmesinden ileri gelir. Bu idrak arttıkça aşk da güçlenir. Nitekim Hz. Peygamber'in Hira'da ibadete kapandığını gören Mekke müşrikleri, "Muhammed Allah'ına âşık oldu" demişlerdi. Gerçek âşık kalbindeki Allah sevgisine hiçbir varlığın sevgisini ortak etmez. Bu yüzden başka şeylere karşı duyulan sevgiye ancak mecaz yoluyla aşk denebilir; çünkü ortağı olmayan, dolayısıyla ortaksız sevilebilen tek varlık Allah'tır. (İhya, II, 279-280).

Özet olarak aşk;

Sevdiğinde fani olmak, âdeta kaybolmaktır. Artık âşık kendini ve benliğini bırakarak, maşukuyla bütünleşmekte, sanki bir vücut olmaktadır.

Âşık Olunan Kişide

Hangi Özellikler Aranmalıdır?

Aşk, ucuz bir sevgi değildir. Çok zaman aşklar, hayatlarla ödenir. Bir ömür, bir hayat kadar önemli olan bu duygu, kiminle paylaşılacakla, o kişi özenle ihtimamla seçilmelidir. Çünkü çok değerli olan bu aşk duygusuna, çok değerli ve üstün vasıflı namzetler lâzımdır.

Bu kişiler kim olabilir? Ne gibi özellikleri olmalıdır?

Bunun için şu sorulara cevap arayın:

1. Aşkıma lâyık mı?

2. Deneyimli bir insan mı?

3. Maneviyatı güçlü mü?
4. Maddî yeterliliği var mı?
5. En zor günlerde dert ortağı olabilir mi?
6. Hayatı kazanabilecek bilgi, istek ve yetenek var mı?
7. Öğrenimi yeterli mi?
8. Güzel ahlâk ve iffet sahibi mi?
9. Vefalı bir dost mu?
10. Bekâr mı?
11. Aynı kültür ve gelenekleri paylaşıyor mu?
12. Yaş seviyesi uygun mu?
13. Hayatı zorlaştıracak alışkanlığı veya hastalığı var mı?
14. Aileye değer veriyor mu?
15. Sevgi maddî bir sebebe mi dayanıyor, yoksa kişilik ve karaktere mi?
16. Aynı felsefeyi ve aynı hayat görüşünü paylaşıyor mu?
17. Harcamalarda ölçülü ve dikkatli mi?
18. İleriye dönük hazırlığı ve planları var mı?
19. Karşıya değer verip, saygı duyuyor mu?

Bu sorulara yeterli cevap bulan ve bulduğu cevap da içine sinen bir insan duyduğu aşka sımsıkı sarılsın. O aşk, mutlu olmaya yeterlidir. Ancak, "Henüz işin başındayız, bazı şeyler eksik ama zamanla düzelir" mantığıyla yola çıkanlar ise, kendi kendilerini kandıracaklarını, bu aşkın kendilerine asla mutluluk getirmeyeceğini bilmeleri lâzımdır.

Bir aşk olayıyla karşı karşıya bulunan ve bir karar aşamasında olan insan, kendi kendine şu soruları sormalıdır:

1. Ben ne yapıyorum? Yaptığım iş içime siniyor mu? Çok ciddi bir iş yaptığımın farkında mıyım?
2. Kiminle beraber oluyorum? Bu kişi hayatımı paylaşmaya değer mi?
3. Bu ciddi durum karşısında yeterli bilgi ve örneklere sahip miyim?
4. Bu türlü konuları yaşamış ve deneyim kazanmış insanlarla konuşup, onların görüşlerini aldım mı?
5. Herhangi bir uzmanla görüştüm mü?
6. Aile büyüklerini haberdar edip, onların desteğini aldım mı?

Bu soruların cevabı "evet'se, mantıklı bir iş yapıyorsunuz demektir. Ama büyük çoğunluğu

"hayır"sa, vakit kaybetmeden ne yaptığınızı süratle gözden geçirin.

Unutmayın ki, hayat tek kişilik değildir. Aşklar dostluklarla ve sevenlerle birlikte yürürse ve onların desteği alınırsa, mutluluk verir. Yoksa ömür az,

acısı büyük ve pişmanlığı da çok fazla olur. Hatta çok zaman hayatla ödenir.

Bu konuda bana ulaşan bir mektup, bu konuyu çok iyi izah etmektedir.

Hocam,

Bir sevdaya düştük. Ama kimsenin ikazını dinlemedik. Sevdiğimiz kızdan başka kimseyi görmüyorduk. Annem-babam, akrabalar ve birçok sevenlerim bu işe karşı çıktılar. Kendilerine göre gerekçeleri vardır.

Yabancı, gelenekleri ayrı, yaş ve eğitim durumu farklı, ailesinin rızası yok ve daha bir sürü olumsuz unsur...

Bu yüzden ne onun, ne de benim ailem buna müsaade ettiler.

Kızı çok seviyordum, çok güzeldi. Ben de kızı kaçırdım. İlk aylar iyi geçti. Ama kendimize geldikten sonra aşk büyüsü bozuldu.

Ev, iş para ve diğer ihtiyaçlar kendini hissettirince kuru aşkımız da ortada kaldı. Her gün kavgaya başladık. Allah'tan ki çocuk yapmamıştık. Sonuçta ayrıldık. Bin pişman evime döndüm. Hem onun hem de î benim gençliğimiz harap oldu. Şimdi ne iyi oldu, diyebiliyorum, ne de kötü oldu.

Kötü oldu çünkü bir yuva yıkıldı. Boşanmış iki insan toplumda iyi karşılanmazdı. Bir ömür sürecek sandığımız aşkımız bitti...

İyi oldu, yalnız kuru bir aşkla bir hayatı sürdürmek mümkün değilmiş. Aşkları aşk yapan, başka unsurlar da varmış.

Bursa'dan yazan Kerem'in bu mektubu her şeyi anlatmıyor mu? Başka söze ne gerek var?

ANAMIN AŞKI BABAMDI... BABAMIN AŞKI VATANDI

Vatan aşkı, aşkların en yücesidir. Vatan için can vermek de ölümlerin en güzelidir.

Bu hikâye, vatan uğruna şehit olan bir insan ile, ömrünün sonuna kadar ona tertemiz aşkını mukaddes bir emanet gibi koruyan bir hanımın aziz hatırasıdır.

Anlatayım:

Ben ayrı dünyası olan bir insanım. Kendime ait olan bu dünyam, biraz garipçedir. Çünkü ne zaman "şöyle bir hava alayım da stresim dağılsın" diye çıksam, ilk uğradığım yer kabristan olur. Bu halimi görenler hep sorarlar.

- Başka gidecek bir yer bulamıyor musun ki, herkesin endişeyle ve ürpertiyle baktığı bir yeri seçiyorsun? Görülecek onca güzel yerler dururken, son gideceğin yere, şimdiden gitmek neden?

Evet tabiî ki bunun birkaç sebebi var:

Önce, hayat kadar hayata giren ve hayatla özdeş olan "ölüm" gerçeğini bilmek ve bu gerçeğin, gerçeğine inmek istiyorum. Herkesi korkutan ve ürküten “ölüm"e alışmak ve dost olmak gereğine inanıyorum. Çünkü "ölüm" e dost olarak ve yakınlık duyarak yaşamak "ölüm" den kaçarak, korkarak hayat sürdürmekten daha rahat, daha endişesizdir. Bunun içindir ki, bu gerçeğin gizli dünyasına girmek, onun özüne ulaşmak, ölmeden, ölümün nefesini ve varlığını duymak; hayatı terk etmek değil; aksine hayatı daha iyi anlamak, onun kıymetini çok iyi bilmek ve onu daha güzel yaşamak demektir. İşte ölümle bu manada dostluk, hayatla dost olmaktadır.

Öte yanda, kabristanın sessiz dünyası da hayatın bir başka hayatıdır. Sessizliğindeki ciddiyet, vakûrluk ve olgunluk, hayatı rastgele yaşayanlara dopdolu mesajlar verir. Her mezar taşı, bir hayatın içinden, binlerce tecrübe anlatır. Hayatın, yaşanmış kurallarına, canlı örneklerini sunar. O kadar çarpıcı hayat kaideleri, ölçüleri ve dersleri vardır ki, binlerce cilt kitapların anlattıklarını bir cümleyle özetler. Okuyanlar, kendileri için paha biçilmez hayat dersi alırlar. Bu dersin içinde, hayatın istikran, düzeni, disiplini neden ve niçinleri saklıdır.

İşte, o hayatın içine girmek, onun sırlarına inmek ve yaşayanlar için vazgeçilmez gerçeklerle kucaklaşmak sanıldığı gibi korku ve ürperti değil, haz ve lezzet verir. Bu tıpkı, sonradan gideceğin bir yerin adresini, önceden ezberlemek gibi bir şeydir.

Daha da önemlisi, bir hayat tecrübesiyle o dünyaya göçmüş insanlardan, bu dünya insanlarına mesajlar getirmek, canlı misaller aktarmak ve belki de, doğacak bir faciayı önlemek... Bu bir çeşit ders almak, okula gitmek demektir.

İçime, bir sevda gibi giren bu duygu, bundan ibaret değil tabiî...

Dahası var;

Ben asıl kabristana, vatanları uğruna şehit düşmüş, canını vermiş o kahraman insanları tanımak, onlarla taşımak ve mezaristanca konuşmak üzere giderim. O insanlara karşı ödenmesi lâzım gelen saygım ve minnet borcum olduğuna inanırım ki, hangi taşın üstünde "şehid" kelimesi görsem, ürperirim ve sarsılırım. Yatan o insanın büyüklüğü ve erişilmez manevî makamı önünde eridiğimi hissederim. Canlarını bizim için feda etmiş olan insanların büyüklüğü nasıl anlatılır bilmem. Bu borcun ne başı, ne de sonu vardır. Hür bir vatan, hür bir bayrak ve hür bir millet bırakmak uğruna ölüme koşmak, onunla kucaklaşmak ne temiz, ne ulvi bir duygu Allah'ım! Sanırım, geçmişle geleceğin birleşmesi, milletin bütünleşmesi ve hürriyetin bekası, bu duygulara çok muhtaç olacaktır.

Bu nişlerimin oluşmasında, Yemen çöllerine kanını dökerek şehid düşen, dedemin hatıraları büyük yer tutar. Ama asıl hayranlığım Pilot Yüzbaşı babamın şehid düşmesini öğrendiğim gün başlamıştır. Belki bu yüzden, belki de hayalin dahi titrediği hava facialarının tesirinden olacak; şehidlerin içinden Hava Şehid-lerine karşı ayrıca bir duygu yatar içimde...Onların, daha ayrı bir yeri olduğuna inanırım. Bunlara karşı minnet duygum daha başkadır.

Şehid babamı, dünyaya gelmeden dört ay önce kaybetmiştim. Bir tatbikat sırasında uçağı dağa çarpmış...

Hâlâ yaşayan arkadaşları, "Onun gibi vatanperver, onun gibi görev aşkıyla dopdolu ve onun gibi atılgan, cesur bir pilot görmedik" derler. Göz yaşları hâlâ kurumamış olan anam da aynı şeyleri anlatır. Belki de milyon, milyar defa duyduğum aynı şeyler...

- Oğul, senin baban var ya, öyle cesur bir askerdi ki, saçlarım adedince başlarım olsa hepsini de bu vatana feda ederim, derdi.

Yaşlı anam her bu sözü tekrarlayınca da içine çökmüş yaşlı gözleri kor gibi kızarır, buruşmuş dudakları oynaşır ve gözyaşları çenesine doğru kayar. Yirmi yaşında, bir çocukla dul kaldığı, bir kocanın hasreti... O sevda hâlâ taze, hâlâ yeni... Öylesine temiz, öylesine lekesiz bir duygu ki, tam otuz beş

yıldır, kocasının sevgisini korumuş ve bütün evlenme tekliflerini reddetmiş...

- Benim elime, başka bir kocanın eli nasıl değer? Deyip kabul etmemiş.

Yine bir bayram günü...

Yaşlı anam hasta olduğu için babamın mezarı başında yalnızım ve bütün kalbimle onu arıyorum. Görmediğim, konuşamadığım ve sıcacık şefkatini hissedemediğim babamı...

Kendimi, o dünyanın sırları içine o kadar attım ki, sanki her mezar taşı, o dünyaya açılan bir kapı oldu. Sessiz dünya konuşmaya, ölüler kalkmaya başladılar. Tanımadığım binlerce insan doluştu, oracığa... Ve babam bir anda belirdi. Sıcak ve tatlı tebessümüyle bana uzandı. Yılların verdiği, hasret, hüzün ve arzuyla kendimi kollarına attım. Doya doya öptüm, sıktım ve göğsünü kokladım. Anamın anlattığı o tığ gibi subay daha da dinç, daha da güzel ve daha da güleç...

- Nasılsın oğlum? Dedi fısıltı halinde.

- Hep seni konuşuyoruz, dedim.

- Ya anan?

- Senden başka bir şey düşünmüyor, ama hasta.

- Merak etmesin, özlemine kavuşacak. O anda bir şey anladım.

Devam etti:

- Sen de mi üzülüyorsun?

- Çok.

- Neden?

- Ölmeseydin de ne anam, ne de ben bu üzüntüyü duymasaydık?

Gülümsedi.

- Ben ölmedim ki, dedi. Şehitler ölmez. Biz yalnızca, sizin gözünüzde öldük, ama ebedî yaşamak için... Ben sizi görüyorum ve her gün gelip, evimizde dolaşıyorum. Siz beni görmüyorsunuz. Bu, farklı dünyalarda olduğumuz için.

Rüyadan uyanır gibi uyandım. Önümdeki mezar taşından başka bir şey yoktu. Evet, bir hayal görmüştüm. Ama gerçek bir hayal... Babamın mesajını, zihnimin en unutmaz yerine koydum ve mecalsiz vücudumu zor toparlayarak ayağa kalktım. Mezaristana çok yakın olan evimize doğru yöneldiğimde, soluk soluğa bana doğru koşan komşumun oğluyla karşılaştım. Heyecan içinde;

- Abi koş, seni evden bekliyorlar, dedi.

- Bu telâşın ne? Hem beni bekleyenler de kim? Diye endişeyle sordum.

Gözleri dolu ve titrek sesiyle;

- Annen öldü, abi, dedi.

Yığıla kalmıştım. Ve babamın imasını da yeni çözüyordum. Ama ölüme alışmak zor olacaktı.

İki âşık birbirine kavuşmuştu. Vatan aşkı ile şehid düşen babam ile, babamın tertemiz aşkını lekelemeyen anam. Ruhun şâd olsun.

HATA ETTİM

Merhaba Halit Bey,

Bilmem beni hatırlayabildiniz mi? Bundan iki yıl kadar önce sizi birkaç kez telefonla aramıştım, iki veya üç tane de mektup yazmıştım. Belki de hatırlamanız mümkün olmayabilir. Çünkü günde çok sayıda mektup alan bir kişi iki öncesinin mektubunu tabiî ki zor hatırlayabilir. Ama konuyu anlatınca hatırlayacağını umuyorum.

Ben lise mezunu, ekonomik durumu yerinde ve çevrede "güzel" denebilecek bir yapıda bir kızdım.

Bizimle aynı mahalleyi paylaşan bir mühendisle bir gönül ilişkimiz olmuştu. Sevdiğim insan benden daha tahsilli olduğu halde görgü ve davranışları yetersiz bir insandı. Sonra çok güç şartlarda okuduğu için de aç gözlü bir yapıya sahipti.

Evlenene kadar gerçek yüzünü ustaca benden gizledi. Deliler gibi beni sevdiğini sanıyordum. Çünkü ben de onu öylece seviyordum. Bir önemli yanı da manevî dünyası çok zayıftı. İman ve inanç konusunda bilinçsiz, yaşam konusunda da belli bir beklentisi olmayan, gününü gün eden bir yapısı vardı. Ama bütün bunları ilk aylarda sezemedim hep "mükemmel" rolü oynuyordu.

Maalesef öyle bir hata yaptım ki, sevdiğim kişiyi keşif edemeden evlendim. Evlenince de bütün balonlar patladı, bütün hayaller bitti, o ölesiye aşkın yerinde yeller esmeye başladı.

Zoraki olarak bir yıl sürdü bu evlilik. Zengin ve güzel bir kızla evlendi. Babasının verdiği daireye oturdu, yine bizim aldığımız eşyalarla evi düzdü.

En büyük hatayı şurada yaptım. Evleneceğim kişinin aşkı, benim karakterime mi yönelik, yoksa maddî varlığıma mı yönelik, bunu iyi değerlendiremedim.

Bu insan benim dengim olup, olmadığını hayatı benimle ne derece paylaşıp, paylaşamayacağını iyi bir şekilde sorgulayamadım.

Onu sevdiğim o tertemiz aşka ne kadar lâyık ve değer olduğunu muhakeme edemedim. Daha bir sürü eksikler...

Aşk, tarifsiz bir sevgi, bir tutkudur. Ama sevdiğim insan buna ne kadar lâyıktır. Bu, çok iyi bilinmeli. Seni anlayıp, sana değer vermeyi ve seni yalnızca aşkı için istediğini bilmelidir. Aşka başka niyet ve sebep karışırsa o aşk düşmanlığa ve nefrete dönüşüyor.

Ben namazlarını kılan, dinine ve imana saygı gösteren bir kızdım. Onunla evlendikten sonra bu değerlerim çözülmeye ve gerilemeye başladı. Halbuki

şunu çok iyi anladım ki, bir evde sevginin ve aşkın yaşaması için kuvvetli bir imana ve Allah korkusuna ihtiyaç vardır. Çünkü öbür dünyada da beraber olacaklarına inanan insanlar birbirlerini kızamazlar ve azami sevgi ve saygılarını eksik etmezler. Nasıl etsinler ebedî hayat arkadaşları onlar... Ya inanmayanlar... İnsanlardan alacağım aldıktan sonra bir kenara iterler. Çünkü hesap vereceğine, ebedî beraber olacaklarını inanmayan insanlar bunu rahatlıkla yaparlar. Nitekim, bizim evliliğimizde olduğu gibi...

Ona hayatımı, aşkımı ve ömrümü adadığım insan, bir yıl sonra, ayrılırken şunları söylemişti.

"Kızım ben seni hep başımda taşımak için almadım. Bir yıllık beraberlik yeter de artar da... Beni bekleyen daha bir çok güzel kız var..."

Aşka ve evliliğe lâyık olmayan insanların bu felsefeleri çok iyi bilinmeli, o yanlış işin başında yapılmamalıdır.

Şimdi her tanıdığım genç kıza öneriyorum.

Size lâyık mı? Size denk mi? Size saygı duyuyor mu? Sizi, yalnızca sizi mi seviyor? Yoksa başka bir niyeti mi var? Bu hayatı onunla birlikte paylaşacağınıza inanıyor musunuz? Ve bu aşk içinize siniyor mu?

Evet... Bir yuvanın başlamadan yıkılmaması için, genç kızlığın kolayca feda edilmemesi için, aşk yaşadığınız ilgi duyduğunuz ve gönül ilişkisi içinde olduğunuz insanları yüz kere, bin kere tartın, test edin.

Unutmayın ki, pırıl pırıl aşklar, pırıl pırıl insanlara lâyıktır.

Değerli hocam,

Siz benim için elinizden geleni yaptınız. Beni uyardınız. Ne yazık ki, önerilerinizi tam olarak yerine getiremedim. Bu mektubu da sizden özür dilemek ve genç kızları uyarmak için yazdım.

Ben hata ettim, onlar etmesinler...

Allah'a emanet olun.

Arzu GÖKSEL

AŞKIN RUHU İNANÇTIR

Halit Hocam,

Yine yazıyorum size... Yazmak zorunda olduğum için...

Ama size bu mektubu korka korka yazıyorum. Nedeni ise, beni tanıyor olmanız ve anlatacaklarım karşısında şaşırıp, "Bu kız böyle şeyler de yapıyor muydu?" deyip benim hakkımda hayal kırıklığına uğramanızdır.

Ama şu anda zordayım. Bana yardımcı olabileceğinizi düşündüm. Onun için yazmaya karar verdim.

Öncelikle diğer mektuplarınız ve önerdiğiniz kitaplarınız için teşekkürler... Kitaplarınız çok güzeldi. Benim toparlanmamda, kapanmamda ve namazıma başlamamda çok büyük etkileri oldu. özellikle de annemin çok duasını aldınız.

Aysel kitabınız çok harikaydı. Çok etkilendim. Aysel elden ele dolaşıyor. Okuyan her arkadaş gözyaşlarına boğuluyor. İnşallah böyle kitapların devamı gelir.

Hocam size anlatmak zorunda olduğum konu şudur:

Ben aynı sınıfı paylaştığım bir öğrenciye karşı ilgi duyuyorum. O da beni seviyor. Arkadaşım her yönüyle mükemmel... Çalışkan, dürüst ve ideal bir eş... Karakterine sahip. Bu ilişkiyi ailelerimiz de onaylıyor. Okul bu yıl bitecek, öğretmen olacağız. Düğünü de yaza düşünüyoruz.

Yalnız ortada bir sorun var. Ben kapalı, ibadetlerini yerine getiren birisiyim. Sevdiğim kişi ise, dinden uzak birisi. Dinden ve dinî konuşmalardan hoşlanmıyor. Ama düzelir ümidi içindeyim.

"Eğer düzelmezse" diye çok korkuyorum. O zaman ailemizde çok büyük sorunlar yaşar mıyız? Ne yapacağımı bilemiyorum. İlişkimizde epeyce ileri safhadan dönüş çok zor.

Bana nasıl yardımcı olursunuz hocam? Bu durum karşısında ne yapmam lâzım?

Mesûde SEYHAN

CEVAP:

Mektubu okuyunca çok üzüldüm ve gerçekten çok korktum. Sebebi ortada...

İki insanın en büyük ortak noktası din, iman ve ebedî beraberlik arzusu olmalıdır. Aile hayatında maneviyat ve dini hayat olmazsa, o aile temelsiz, direksiz, çürük bir binaya benzer. Bir aileyi moral değerler dışında ne ayakta tutabilir?

Güzellik mi? Para mı? Makam mı? Şöhret mi? Ünlü olmak mı? Hayır...

Aile hayatının en sağlam temeli kuvvetli bir iman ve Allah'a olan teslimiyettir. Bu duygu ne kadar güçlü olursa, eşler o oranda birbirlerine kenetlenir ve en zor yaşam şartlarında bile dayanamazlar. Ama maneviyatı ve inancı zayıf kişilerin oluşturduğu aile hayatı, piknik çadırları gibi ömrü çok kısa olur.

Hele bu konuyu bir dindar kızın bilememesi ve anlayamaması kadar büyük bir hata var mı?

Ortada tek ümit var, ya düzelirse? İnşallah öyle olur. Ama ya düzelmezse? Aile hayatı şansa bırakılacak kadar basit değildir. Hele aşk, rastgele insanlara dağıtılacak kadar değersiz değildir.

Aile hayatında iman ve inancın rolünü Bediüzza-man hazretleri şöyle anlatır:

"Nev-i beşerin hayat-ı dünyeviyesinde en cemiyetli merkez ve en esaslı zemberek ve dünyevi saadet için Cennet, bir melce, bir tahassüngah (sığmak) ise; aile hayatıdır ve herkesin hanesi küçük bir dünyasıdır. Ve o hane ve aile hayatının hayatı ve saadeti ise, samimi ve ciddi ve vefadarane hürmet ve hakiki hürmet ve samimi merhamet ise, ebedî bir arkadaşlık ve daimi bir refakat ve sermedi bir beraberlik ve hadsiz bir zamanda ve hudutsuz bir hayatta birbirleriyle pederane, ferzandane, kardeşane, arkadaşane münasebetlerin bulunmak fikriyle, akidesiyle olabilir. Meselâ der: "Bu haremim ebedî bir alemde ebedî bir hayatta daimi bir refika-i hayatımdır. Şimdilik ihtiyar ve çirkin olmuş ise de zararı yok. Çünkü ebedî bir güzelliği var, gelecek ve daimi bir arkadaşlığın hatırı için herbir fedakârlığı ve merhameti yaparım" diyerek o ihtiyar karısına güzel bir huri gibi muhabbetle mukabele edebilir. Yoksa kısacık bir iki saat suri bir refaketten sonra ebedî bir firak ve müfarakate (ayrılığa) uğrayan arkadaşlık, ebette gayri suri ve muvakkat ve esassız hayvan gibi bir rikkat-i cinsiye manasında ve mecazi merhamet ve sun'i bir hürmet verebilir. Ve hayvanatta olduğu gibi, başka menfaatler ve sair galip hisler hürmet ve muhabbeti mağlup edip, o dünya cennetini cehenneme çevirir.

Çünkü öldükten sonra dirileceğine ve ebedî hayattaki beraberliğe inanan eşlerin beraberlikleri dünyanın dar kalıplarına sığmaz. Arkadaşlıkları dünyanın fani ve kısa sınırlı olan hayatına bağlı kalmaz. Her iki eş de bilir ki, birbirleriyle ebedî hayat arkadaşıdırlar. Hayatlarının rotasını bu yolda çizerler. Sevgi ve muhabbetlerini ebedileştirmenin yollarını ararlar.

Aksi takdirde ahiret inancının yitirildiği bir ailede, aile fertleri arasındaki sevgi, ilgi ve alaka, hürmet ve muhabbet sırf Allah rızası için olmaz.

Yaptığını Allah için yapmaz. Kendi nefsini düşünür. Zevk ve sefası için her şeyi rahatlıkla yapar. O zaman da ailede huzuru son bulur. Sayısız kadın, erkek ve çocuk acı ve ıztırapla ağlar. İsteyen istediği an mutluluk peşinde evini-barkını terk edip, gider.

Ne zaman geçici sevgi yerini sonsuz sevgiye bırakırsa, o zaman ailede huzur ve saadet elde edilir. Çünkü birbirlerini Cenab-ı Hakkın latif bir hediyesi olarak kabul eden ve Onun namıyla, ismiyle seven karı-koca evliliklerini ebedî bir arkadaşlık üzerine bina ederler.

Evliliklerin, ancak ebedî arkadaşlık esası üzerine kurulursa sağlam olur. Ebedî hayatta da bir ve beraber olmak düşüncesiyle hareket edenler sevgilerini sadece dünya güzelliklerine bağlı bırakmazlar. Çünkü aşkın ruhu inançtır. İnançsız bir aşk, imansız bir sevgi ve tutku, dış güzellikler bitince, tükenir, gider.

AŞKIMI CİDDİYE ALMIYORLAR

Sayın Yazarımız Halit Ertuğrul,

Bilmiyorum bu saçma sapan mektubu önemseyip, okuyacak mısınız? Belki de yırtar bir çöp sepetine atarsınız. Bana cevap yazmanızı ümit ederim. Ama hiç de tahmin etmiyorum. Bunu bile bile yazıyorum. Olsun. Cevap vermeyin. Beni anlayacak birini arıyorum. Kitaplarınızı okudum. Çok istifade ettiğimi söyleyemem. Çünkü başımız dumanlı, düşüncelerim altüst... Aşığım anlayacağınız. Bunun için çok dengeli olduğumu söyleyemem.

Size kendimi, aşkımı anlatacağım, eğer becerirsem. Siz büyük adamsınız, beni dinleyin lütfen. Cevap vermeyi düşünmüyorsanız bile beni dinleyin. Beni dinleyecek birisine çok ihtiyacım var.

Ben Adana'da oturuyorum. Liseyi geçen yıl bitirdim. Üniversiteyi kazandım. Bu yıl yeniden hazırlanıyorum. Dindar bir aileye mensubum. Ben de bazen aksatsam da namazlarımı kılıyorum. Aşk büyüsüne kapılmadan önce kitaplarınızın ikisini okumuştum. O zaman çok yararlanmıştım. Ama kafam dumanlanınca her şey birbirine karıştı.

Aşık olduğum kız, bir öğretmenimin kızı. Benim bu kadar yanıp tutuştuğumdan haberi yok. Yalnızca kendisine olan ilgimi biliyor, o kadar. Bugüne kadar hiç cevap vermedi. O da dindar bir kız. Bir türlü gidip konuşamıyorum.

Aşkımı ailem, çevrem ve arkadaşlarım önemsemiyor. "Bir kız değil mi? Neden bu kadar yanıp-tutuşu-yorsun?" diyorlar. Ama o sıradan bir kız değil... Bunu anlatamıyorum.

Beni mantıksızlıkla, akılsızlıkla suçluyorlar. Arkası önü bir kız değil mi diyorlar? Hocam ben mi deliyim, bunlar mı beni deli yerine koyuyorlar.

Bir saniye bile aklımda çıkmıyor. Hayal, hep gözümün önünde... her gece onun rüyasını görüyorum. Onu görmek için gittiğimde, karşılaşıyorum, yüzüne bakamıyorum, elim-ayağım titriyor. Sürekli kalbim çarpıyor ve sinir bunalımları geçiriyorum.

Aileme göre evlilik çok erken. "Oku, iş bul, ondan sonra" diyenler. Kız da hazırlık devresine gidiyor. Ama onun babası öğretmen, benim babam çiftçi... Bu kızı bana vermezler.

Bu aşk ne biçim bir tutku. Yaşamımı zehir etti. Bazen bu işi bitireyim diyorum. Ne mümkün.

Hocam, şu aşk konusunda bana bilgi ver. Bu problemi nasıl çözeceğim. Ne yapmam lâzım. Çevremi ailemi, bu işin ciddiyetine ve samimiyetine

inandırmak için intihar mı edeyim?

Bana mektup yazarsanız. Size ne kadar teşekkür ederim, dualar ederim. Çok zor durumdayım. Bana yardımcı olun hocam.

Ellerinizden öperim. Allah sizleri korusun.

Mehmet AKGÜN

NELER YAPILABİLİR?

Mehmet'in anlattığı konu çok ciddî bir husus. Bunu an-ne-babalar, öğretmenler ve yakın arkadaş grubu önemsenmek', ciddiye almalı. Çünkü aşk, her zaman akıl ve mantıkla yönlendirilmez. Aşkta genellikle hisler ve duygular hakim olduğu için, kişi istediği halde çıkıp, kurtulamaz.

Âşık olan insanın duygularına saygılı olmak ve önemsemek lâzımdır. Âşık olduğu insanı kötülemek veya duygularını hafife almak, asık insanı öfkeye iter, hatta bazen depresyona girip intihar dahi edebilir.

Aşk, kişinin en yoğun, en sihirli ve en etkili yaşadığı bir duygu biçimidir. Bir başka ifadeyle psikolojik, sosyolojik, biyolojik ve ahlâkî boyutları olan karmaşık bir eylem şeklidir.

Aşk, bir cezbe, bir coşku, bir duygu sağanağı dır. Onsuz bir insan, onsuz bir aile ve onsuz bir hayat düşünülemez.

Aşık olmak, tılsımlı bir bulutla sarmalamaya benzer. Hava daha taze hissedilir, çiçekler daha hoş kokar, yiye-. çekler daha lezzetli gelir ve yıldızlar geceleri gökyüzünde daha ışıl ışıl parlar. Kendinizi hayatın içinde yüzüyormuş gibi hafif ve mağrur hissedersiniz, sorunlarınız da birdenbire önemsiz ve üstesinden gelinmesi kolay görünür. Bedeniniz canlanır, teniniz yanar ve sabahları yüzünüzde bir gülümsemeyle uyanırsınız. Aşırı bir keyif halinde donakalırsınız sanki.

Aşk, insana coşku verir, büyü yapar. Gözünüz birbirinizden başkasını görmez. Birbirinizi düşünerek, uykuya dalarsınız, uyandığınızda o kişi ilk düşüncenizdir. Birlikte olmayı özlersiniz. Birlikte zaman geçirmek, en büyük istektir. Elele tutuştuğunuzda, sanki kanınız birlikte akar. Okula ya da işe gitmek zorunda olmasanız, ebediyen gezebilirsiniz.

"Aşık olan" kişi, sevdiği kişinin mükemmel olduğu büyüsüne sahiptir. Annesi onun kusurlarını görebilir, fakat o göremez. Annesi der ki, "Canım, onun beş yıl psikolojik tedavi gördüğü konusunu hiç düşündün mu?" Fakat o, "Anneciğim, bana bir şans ver. O üç yıldır dışarıda" diye yanıtlar. Arkadaşları da onun kusurlarını görebilirler, fakat o sormadan muhtemelen söylemeyeceklerdir. Büyük ihtimalle o da sormayacaktır. Çünkü ona göre sevgilisi mükemmeldir ve başkalarının ne düşündüğünü de önemli değildir.

Evlilik öncesi hayallerimiz, evlilikte saadetle ilgilidir: "Birbirimizi son derece mutlu edeceğiz. Başka çiftler tartışabilir ve kavga edebilir, ama biz değil. Biz birbirimizi seviyoruz." Şüphesiz, bütünüyle saf değilizdir. Mantıksal olarak sonuçta bazı farklılıklarımız olacağını biliriz. Fakat bu farkları açık olarak tartışacağımızdan eminizdir. Birimiz daima alttan

almaya gönüllü olacaktır ve anlaşma sağlanacaktır. Aşıkken başka türlüsüne inanmak zordur.

Özet olarak aşk; iradeli, bilinçli ve fiilî bir seçim değildir. O herhangi bir zamanda kişinin karşısına çıkan, bir anda iradesini ve mantığını susturup, hisleriyle hareket ettiren tarifsiz, izahsız bir tutkudur.

Aşk konusunda sayısız şikâyetler, hikâyeler ve romanlar yazılmış, filmler yapılmıştır. Bu sihir, bu iksir, kişiden kişiye göre de farklılık gösterir. Tıpkı bir ilâç, bir zevk ve bir tat gibidir. Bunun içindir ki, aşk, bir şablon altına alıp, kontrol etmek mümkün değildir.

Aşkın Çeşitleri

İnsanı büyüleyen, alıp apayrı dünyalara götüren, bir anda hayatını ve psikolojisini alt-üst eden aşkın çeşitleri vardır.

Kişinin genetik, sosyal, kültürel yapısı, yaşam felsefesi, dünyayı ve kendisini algılayışı biçimi aşkı hissedişini de etkiler. Ayrıca o anda içinde bulunulan ruhsal durum da bu konuda etkilidir.

Aşkın çeşitleriyle ilgili birçok çalışma yapılmıştır. Genel anlamda hakiki aşk, mecazî aşk olarak ikiye ayrılır. Başka bir ifadeyle dünya aşkı, kutsal duygulara yönelik Allah, Peygamber ve ahiret aşkı gibi...

Aşkı, geçici bir heves ve daimî bir duygu olarak iki kategoride değerlendirenler de vardır.

Aşkın önemini ve dönemini anlatmak için, çocukluk, gençlik, okul, sokak veya mahalle aşkı gibi nitelemelerde de bulunur.

Aşkın çeşitlerini değerlendirirken, doğru aşk ve yanlış aşk olarak, konuyu ele alanlar da çoğunluktadır.

Doğru aşk denince, ahlâk ve toplum geleneklerine uygun bir aşk serüveninden bahsedilir. Yanlış aşk denince de ailenin ve toplumun onaylamadığı aşk anlatılır... Öğrenci-öğretmen, patron-sekreter, genç kız-yaşlı erkek ilişkileri, toplumun onaylamadığı aşklara birer örnektir.

Aşkın çeşitleri içinde, aşkın derecelerini de bilmek gerekir.

Bunlardan birisi, gelip geçici, çocukluk, sokak veya mahalle aşkıdır. Öylesine oluşmuş, rüzgâr gibi gelip, geçmiştir.

İkincisi de, kara sevdadır. Göz, hiçbir şeyi görmez. Ne pahasına olursa olsun, tek sevdiği vardır, her şey onun uğruna feda edilir. Ölüm ve intiharlar daha çok bu noktada ortaya çıkar.

Bir diğeri de, hakiki aşklardır. Kişiden başlayıp, kalpleri dolaşarak Allah'a uzanan bir sevgi selidir. Yunus Emre'nin, Mevlana'nın, Bediüzzaman'ın aşkıdır. Allah için yaşamak, Allah için çalışmak, Allah için

hizmet etmek ve Allah için sevmek... Gerçek aşk, gerçek sevgi odur. Ölümsüz, temiz, duru...

Tarihteki ünlü aşkların sonucu hep bu kapıya çıkar. Kuldan başlayıp, Allah'a giden bir yol, bir çizgi... Özlenen de bu değil mi?

ARKA KAPAK YAZISI:

"Aşk", baş tacı edilecek, kalbin en temiz yerinde saklanacak bir duygu iken; maalesef onu ayağa düşürenler oldu. Aşklarını ayağa düşüren insanlar ise, ne yazık ki kendileri de ayağa düştü. "Aşk" diye ete-kemiğe sarılanlar, "aşk" diye her türlü değerleri ayaklar altına alanlar, aşktan nasipsiz insanlardır. Çünkü aşk insan ruhunu temizler, olgunlaştırır, kişiyi ulvi duygularla donatır. Günümüz insanının ve özellikle de günümüz gençlerinin en fazla problem yaşadığı konuların başında "aşk" gelmektedir. "Aşk Böyle Yaşanır" kitabı, "aşk" diye yanlış ilişki içinde olan ve çok zaman da bu uğurda kişilik değerlerini yitiren bazı insanlara örnek olması dileğiyle hazırlanmıştır.

Bu kitap, baştan sona kadar yaşanmış ve nefes kesen ibretli olaylarla doludur.